

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SENi

SEN

YAPAN

HER ŞEY

MORIAH McSTAY

BİR KIZ. İKİ HİKÂYE.

FIONA DOYLE'LA TANIŞIN. Yüzündeki yanık izleri on iki yıl önce geçirdiği kazadan kalmıştır. Fiona hüsrancıları, hayalleri ve yakışıklı Trent McKinnon hakkında defterler dolusu şarkı sözü yazmaktadır. Trent'in o güzel mavi gözlerine bakmaya bile cesaret edemezken şarkılarını insanların önünde söylemesi imkânsızdır. Fakat Fiona değişmektedir ve artık yanık izlerinin kendisini tanımlamasına izin vermeyecektir.

PEKİ YA KAZA OLMASAYDI?

FI DOYLE'LA TANIŞIN. Fi eyaletin liseler arası en iyi lakros oyuncusudur. Öpüştüklerinden beri kendisine tuhaf davranan en yakın arkadaşı Trent dışında ilgilenmesi gereken önemli meseleleri vardır. Talihsiz bir olayın ardından lakrosu geride bırakmak zorunda kalır. Her şey yolundayken, ufaklık bir yanlış her şeyi mahvedecektir. Fi tüm bu zorluklarla savaşılabilecek midir?

DİĞER SEÇENEĞİ KİM MERAK ETMEZ Kİ?

Moriah McStay bu ilk romanında işler farklı ilerleseydi ne olabileceğini görme fırsatı sunuyor. Belki yolumuzu şanssız çiziyordur. Belki de şansımızı biz belirliyoruzdur.

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-774-3

"Keyifli ve ilham verici bu roman, olayların insan hayatını nasıl belirlediği ve bazı yatkınlıkların doğuştan olup olmadığı hakkında sizi sorgulamaya yönlendiriyor."

PUBLISHERS WEEKLY

"McStay'in bu ilk romanı, seçimlerin insan hayatını nasıl belirlediğini keşfe çıkıyor."

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

"McStay'in okurların aynı anda hem Fi'ye hem de Fiona'ya ilgi duymalarını sağlaması etkileyici. Tamamen farklı bir hayat yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak eden gençler bu kitabı çok beğenecek."

**BULLETIN OF THE CENTER FOR
CHILDREN'S BOOKS**

"*Seni Sen Yapan Her Şey* kaderin, dayanıklılığın ve iletişimin gücünün etkileyici bir incelemesi. Moriah McStay'in diyaloglarına ve güçlü karakterlerine bayıldım. Çarpıcı bir çıkış romanı!"

SUSANE COLASANT

"Fi ile Fiona'nın muhteşem hikâyeleri tutkularımızla hareket etmenin ne demek olduğunu ve kaderin beklenmedik bir civesiyle yaşamlarımızın sonsuza dek nasıl değişebileceğini düşünmemizi sağlıyor."

LESLIE CONNOR

Daniel Frederick

MORIAH McSTAY

Northwestern Üniversitesi ve Chicago Üniversitesi'nde okumuştur. İki mezuniyet ve yedi işin ardından sonunda büyüdüğünde ne olmak istediğine karar vermiştir. Eşi ve üç kızıyla birlikte Memphis, Tennessee'de yaşamaktadır. *Seni Sen Yapan Her Şey* ilk gençlik romanıdır. Daha detaylı bilgiye www.moriahmcstay.com adresinde ulaşabilirsiniz.

**SENİ
SEN
YAPAN
HER ŞEY**

Pegasus Yayınları: 2173

Seni Sen Yapan Her Şey

Moriah McStay

Özgün Adı: Everything That Makes You

Editör: Gizem Yeşildal Sarp

Düzeltili: Sibel Yıldız

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 45121

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2020

ISBN: 978-605-299-774-1

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2020

Copyright © Moriah McStay, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları

Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 45118

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

[pegasusyayinlari](https://www.facebook.com/pegasusyayinlari)

[pegasusyayinevi](https://twitter.com/pegasusyayinevi)

[pegasusyayinlari](https://www.instagram.com/pegasusyayinlari)

[Pegasus Yayınları](https://www.youtube.com/PegasusYayinlari)

MORIAH McSTAY

SENİ
SEN
YAPAN
HER ŞEY

İngilizceden çeviren:
Sevinç Seyla Tezcan

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sam'e

“Doğru olan *tek bir* şey yoktur. Hepsi doğrudur.”
–Ernest Hemingway

27 ŞUBAT

Soğuktu, hayvanat bahçesi için fazla soğuk. Yine de Doyle'lar oradaydı ve çitaları izlerken sonrasında ne yapacaklarına karar vermeye çalışıyorlardı.

Ryan patlamış mısır istiyordu.

Fiona ise pandaları.

ON BİRİNCİ SINIF

ŞUBAT

FIONA

Fiona sandalyesinde aşağı kaydı. Lanet olası Bay Phillips ve onun İngilizce projesi. Onca insan dururken neden Trent McKinnon'ı ona eş olarak vermişti ki?

Sınıfın yarısı yer değiştirirken sandalyelerden yükselen gıcırtyla odanın sessizliği bozuldu. Kitaplar yeniden belirlenen masalara çarpılarak bırakıldı. Trent onun oturduğu yere doğru harekete geçerken Fiona kâküllerini olabildiğince öne çekti.

Birbirlerine iki kelimedenden fazla etmemiş olmalarına rağmen, bu çocuğu dördüncü sınıftan beri uzaktan seviyordu ve şimdi sadece otuz santim uzağına oturacaktı: Tanrım, üstelik Fiona o sabah burnunun sağ tarafında kocaman kırmızı bir sivilceyle uyanmışken.

Lucy sevinçten havalara uçacaktı. En yakın arkadaşı şu anda bile sandalyesinde yan dönmüş, Trent'in arkasından dudak hareketleriyle *Aman Tanrım*, diyordu. Fiona onu görmezden geldi. Yine de Trent'in Union Lisesi Lakros tişörtünün içini nasıl doldurduğu gözünden kaçmamıştı.

Trent sağ tarafına oturdu. Lanet olsun, Trent'in sol tarafına oturması için önceden yer değiştirmeliydi. Sandalyesinde biraz daha aşağı kaydı. Bu açıdan, sivilcesi sorunlarının en hafifi kalırdı.

“Okumayı sen yapar mısın?” Trent bacaklarını öne uzatıp bir bileğini diğerinin üstüne attı. Fiona'ya yerin altından kaydığı hissini uyandıran, sevecen ve rahat bir gülümsemeyle bakıyordu.

Fiona nasıl nefes alınacağını hatırlayınca cevap vermek için yüzünü diğer tarafa çevirdi. Muhtemelen baykuş gibi görünüyordu. “Evet.”

Trent McKinnon onu saç diplerinden çenesine kadar hızla süzdü. Farkına varılamayacak kadar hızlı ve ustaca bir süzüştü.

Ama Fiona fark etmişti.

Masanın altından kendi kolunu çimdikledi. *Kendine gel, Doyle.*

Trent onu süzerken yakalanmamış gibi, “İyi ki partnerim sen oldun,” diye devam etti. “Ne kadar zekâ desteği alırsam o kadar iyi.”

Fiona ona sosyal açıdan kabul edilebilir süreden birkaç saniye daha uzun baktı. Trent McKinnon onunla eşleşmiş olmaktan gerçekten de hoşnut görünüyordu. Hem de *-hem de-* hakkında bir şeyler biliyordu. Bildikleri “zekâ”yla kısıtlı olsa da bu da bir şeydi.

O zaman Fiona ne demeye, “Kalın kafalı sporculuk olayı nasıl gidiyor?” diye sordu ki?

“Şimdilik fena değil,” dedi Trent gülerek.

“Pekâlâ, o tarafını dizginlesen iyi olur. Benim hedeflerim var.” *Ne yapıyordu böyle? Kapa çeneni, aptal şey!*

Trent bu kez yüzüne şöyle bir baktı, sonra onu bir süre daha süzdü. Gözleri Fiona'nın senelerdir hayalini kurduğu gibi açık mavi değil, yeşil benekler serpiştirilmiş menekşe rengiydi. Saç dibinde, sağ şakağının üstüne doğru helezonumsu bir dönüş yapan aykırı bir tutam vardı.

Fiona bayılmamak için mücadele veriyordu.

Bay Phillips ödev konularını dağıtarak *tüm zamanların en utanç verici anına* son verdi. Trent kâğıt tomarına şöyle bir göz gezdirdikten sonra Fiona'ya doğru itti. "Sen seç. Benim için fark etmez." Ona kısa, yürek hoplatan bir bakış daha attı. "Ama bence sen zaten biliyorsundur."

Fiona kâğıtları aldı. Bir ara buluşma zamanı belirlemeleri gerekecekti; Trent'in telefon numarasına, e-posta adresine ihtiyacı olacaktı ama bunlardan şimdi bahsetmeyecekti. Ağzının kendisine ihanet etmeyeceğine güvenmiyordu.

Sabahtan beri durmadan birilerine çıkışıyormuş gibi hissediyordu: Geç kaldığı için Ryan'a, o sabah yaptığı bayat espri için babasına. *Trent McKinnon* bile her zamanki uysal ruh haline kavuşmasını sağlayamıyorsa günün geri kalanı için hiç umut yok demekti.

Zil çaldı, Trent onu rahat bir tavırla selamladı ve kapıda yolları ayrıldı.

Hemen ardından Lucy, Fiona'yı sol kolundan yakalayıp, "Ne dedi? Ne konuştunuz?" diye tısladı.

"Hiç. Projeyi." *Ona durduk yerde hakaret ettim. Benden nefret ediyor.*

Fiona her zaman yaptığı yorucu Trent McKinnon hakkında Her Şey analizine girecek heyecanı toplayamıyordu. Lucy romantik anlamda erkek hayranı bir kız olmadığı için bu derin çöküntülere sadece birkaç dakika anlayış gösterirdi. Bir süre sonra, "Tanrı aşkına, yeter ama!" gibi bir şey söyleyerek Fiona'nın sözünü keserdi.

Her neyse, kendi berbat tavrı dışında konuşmalarından Fiona'nın aklında kalan tek şey Trent'in onu ustaca –ustacaydı, değil mi?– süzüşüydü.

“Pekâlâ, bence artık zamanı geldi,” dedi Lucy koridorda yürürlerken. “Artık onunla konuşmak zorundasın.”

“Onunla konuşmak *istemiyorum*.”

“Çok ödleksin.”

Fiona gözlerini devirdi ama bu hareketiyle sadece sol kaşı kalktı. Sağdaki asla bir yere gitmezdi.

Lucy de gözlerini devirerek karşılık verdi. “Ne düşündüğünü biliyorum.” Fiona’nın sağ yanağını işaret etti. “Ama o izleri senin kadar büyüten yok.”

“Büyütmüyorum.” Yeni gelen çocuğun biyoloji dersinde ona dönüp bir kez daha bakması ya da kahve dükkânındaki adamın Fiona zihinsel engelliymişçesine siparişini yüksek sesle ve ağır ağır tekrarlaması gibi şeyleri çoğu zaman yok sayabiliyordu.

“O zaman seni Trent McKinnon’dan uzak tutan ne?” diye sordu Lucy. “Bu okuldaki kızların neredeyse tamamından daha akıllı, komik ve hoşsun.”

“Bu teorini benimle çıkmak için sırada bekleyen oğlanlarla mutlaka paylaşacağım.” Dolabının başında iki omzunun üzerinden de arkasına baktı. “Ah, bir dakika. Benimle çıkmak için sıra bekleyen *tek bir oğlan bile yokmuş*.”

“Saçma sapan takıntıların hakkında bugün daha fazla konuşmayacağım. Trent McKinnon. Detaylar lütfen.”

Fiona oyun oynamak istemiyordu. Lucy’nin ise umurunda değil gibiydi. “Ne zaman buluşacaksınız?” ya da “Dirsekleriniz birbirine değdi mi?” gibi durmadan bir şeyler soruyordu. Hiç havasında olmayan Fiona tam patlamaya hazırlanırken Lucy, “Nasıl kokuyor?” diye sordu.

“Bana onun nasıl koktuğunu sormadın,” diye homurdandı Fiona.

“Önemlidir gibi geldi.”

“Evet, yıkanmasa önemli olurdu. Aksi takdirde ne demem gerekiyor? Kantalup gibi kokuyor mu?”

“Kim kantalup gibi kokuyor?” dedi başka bir ses. Bir anda ortaya çıkan erkek kardeşi Ryan, Fiona’nın sağ omzunu dürttü. Fiona’nın, o tarafında durmasına aldırmadığı tek insan Ryan’dı.

“Trent McKinnon,” diye cevap verdi Lucy.

“Kantalup gibi *kokmuyor*,” diye çıkıştı Fiona. “Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyorum.”

“Büyükbabam kesinlikle kantalup gibi kokuyor,” dedi Lucy.

“Turuncu olandan mı, yeşilden mi?” diye sordu Ryan.

“Turuncu,” dedi Fiona.

“Ah, her neyse. Büyükbabam yeşil olandan kokuyor. Ona ne deniyordu?”

“Kış kavunu,” dedi Fiona. “Şimdi kavun çeşitlerini ve kavun gibi kokan ve kokmayan erkekleri netleştirdiğimize göre, konuyu değiştirebilir miyiz?”

“Trent McKinnon’ı neden kokluyordun?” diye sordu Ryan.

“İngilizce ödevindeki yeni partneri.”

Ryan topuklarının üstünde öne arkaya sallanarak ısıklık çaldı. “Desene, belki de bugün şanslı günündür.”

Fiona ve Ryan eve döndüklerinde anneleri mutfak tezgâhının başında bir vazoya çiçek yerleştiriyordu. “Gününüz iyi geçti mi?” diye sordu.

Her zamanki gibi, son anda kararlaştırılmış bir akşam yemeği davetine hazır görünüyordu. Rugan babetler, hırka ve kazak takımı, klasik inci küpeler. Önlüğü bile ütülüydü.

Ryan buzdolabının içinden klasik homurtusunu çıkardı. Geri çıktığında ağzından salam dilimleri sarkıyordu. Ama bir önemi yoktu; annelerinin dikkati her zaman Fiona’nın üstünde olurdu.

“Tatlım, *lütfe*n artık saç kesimi için randevu al,” dedi annesi Fiona’ya. “Saçların korkunç görünüyor.”

Fiona’nın içinde öfke –ve Tanrım, kendine acıma– sıcak katran dalgası gibi en ince çatlaklarının arasına kadar süzüldü. “Geri kalan her yerime uygun yani,” diye çıkıştı. Ağzındakileri çiğnemeyi bırakan Ryan’ın parmaklarının arasından bir salam parçası sarkıyordu.

“Fiona,” dedi annesi.

Birkaç saniye dik dik bakiştılar. Fiona’nın sağ gözünün kenarındaki kabarık yanık izleri olmasa, kızıl-kahve gözleri birbirinin kopyası gibi görünebilirdi. Belki de annesiyle bu küçük bakışma düellosundan her zaman galip çıkmasının sebebi buydu. Ne de olsa onun gözünün yanında kaslarını zorlayan kaskatı bir deri yoktu.

Fiona merdivenleri hışımla çıktı ve öfkesini odasının kapısından çıkardı. Neyse ki Doyle’lar eski bir evde yaşıyorlardı. Kapının çarpılmaya dayanacak kadar sağlam olması bir yana, aşağıdan duyulabilecek tatminkâr bir gümbürtü çıkarıyordu.

Yatağına bakarak, “Şaka mı bu?” diye mırıldandı.

Yatağın üstünde gösterişli, pembe bir giysi yığını duruyordu: Fiona eski tişörtlerden başka bir şey giymemesine rağmen annesinin almaktan bıkmadığı marka giysiler. Fiona hepsini yere itip kendini yüzüstü yatağına bıraktı. İçinden ağlamak geliyordu ama ağlamaktan nefret ediyordu. Onun yerine ayakkabılarını çıkarıp odanın diğer ucuna fırlattı.

Kapı tıklatıldı. Baş yastığı gömülü halde, “Ne?” diye bağırdı.

Kapı gıcırtyla aralandı. Başını kaldırıncı içeriye bakan Ryan’ın kafasının üst kısmını gördü. Aynı saçlara ve gözlerle sahip oldukları için sürekli ikiz sanılıyorlardı. Her ikisinin de ten rengi açıktı fakat Ryan’ın yüzünün sadece sol tarafı değil, tamamı açık tenle kaplıydı.

Ryan'ın bakışları üstüne fırlatılabilecek nesneleri arar gibi odanın içinde dolaştı. "İyi misin?"

"Git başımdan."

Ryan yine de içeri girdi. "Ne çok pembe," dedi yerdeki giysi yığınının bakarak.

"Beni ne kadar iyi anladığı her halinden belli." Fiona üç gündür üzerinden çıkarmadığı lacivert Cat Power tişörtünü ve siyah kot pantolonu işaret etti.

Ryan kendine yer açmak için onu itip yanına uzandı. Yan yana yatıp tavana baktılar. "Kötü bir gün müydü?" diye sordu.

"Nereden anladın?" diye homurdandı Fiona.

"Takvimden."

"Regl değilim, Ryan."

"İyy. İğrenç. Kastettiğim o değildi." Ryan biraz uzaklaştı ama sonra omuzları birbirine değecek şekilde geri sokuldu. "Bugün hep huysuz olursun."

"Neden bahsediyorsun?"

"27 Şubat."

"Ne olmuş 27 Şubat'a?"

"Biliyorsun, işte. O gün. Hayvanat bahçesi," dedi Ryan. "Kaza."

Fiona göğsüne bir kum torbası bırakılmış gibi hissetti. Doğru olamazdı, değil mi?

"Sen nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Birkaç sene önce görmüştüm," dedi Ryan. "Annemin takviminde, doğum günlerinin yanında."

Kadın. Resmen. Takıntılıydı. Bu kadar sinir bozucu olmasa komik bile gelebilirdi.

"Neden şimdi söylüyorsun?" diye sordu Fiona. Aynı yastığı paylaşan kafalarının arasında sadece birkaç santim vardı. Tuhaf bir açıydı ve Fiona'nın yanık izlerinin altındaki kaslar çekiliyordu.

“Bildiğini sanıyordum.”

Ah, hayır. “Neredeyse hiç hatırlamadığım bir kazanın yıl dönümünde huysuz olduğumu neden şimdi söylüyorsun?”

“Ben hatırlıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Yani çok net değil. Ben...” Ryan ellerini kaldırıp parmaklarını saydı. “Kaç yaşındaydım, altı mı? Ama büfeye gittiğimizi hatırlıyorum. Boştu, sanırım sadece biz vardık. Patlamış mısır arabasının başındaki adam büyükbaba gibi görünüyordu; ne zaman koşarak yanından geçsek başımızı okşamaya çalışıyordu.”

Fiona gözünde canlandırmaya çalıştı ama zihninde beliren detayların hatıralar mı yoksa hayal gücü mü olduğundan emin olamıyordu.

“Çarpmayı hatırlıyorum...” Ryan duraksadı. Sesini alçaltarak anlatmayı sürdürdü. “Çığlığını. Annemin yağı eşarbiyle silmeye çalıştığını ve cildinin...” Gırtlığını temizledi. “Bizi oradan alelacele çıkarmalarını. Senin arabada nasıl yüksek sesle haykırdığını. Büyükanneimin hastane kafeteryasında bana *milkshake* aldığını.” Suçlu bir ifadeyle, tekrar Fiona’ya döndü. “O *milkshake* beni cidden heyecanlandırmıştı. Özür dilerim.”

“Affedildin.” Fiona gülümsedi.

Ryan ise gülümsemedi. “Kötü hissediyorum. Hepsi için.”

“Olan oldu.” Fiona bu tür şeyleri konuşmaktan nefret ettiği için Ryan’ın üstünden uzanıp yatağın ayakucunda duran gitarını aldı. Bağdaş kurdu ve birkaç nota tıngırdattı. Sakinleştirici ve tahmin edilebilir notalar. Do. Mi. Sol.

Her 27 Şubat’ta gerçekten bu kadar acınası mı oluyordu? Fiona dramdan nefret ederdi ama şu anda içinde yüzüyordu. Oysa izler yeterince acı vericidir zannederdiniz.

“Bu berbat olmadığı anlamına gelmez,” dedi Ryan.

“Ben iyiyim. Anlaşılan sadece bugünlük böyleyim, ki bu çok saçma.”

“Hayır. Böylece bütün öfkeni bir günde aşabiliyorsun.”

Fiona kapoyu gitarın boynuna, dördüncü perdeye sabitledi. “Benim... Öyle bir kelime yok.”

“Ben olsam kızardım.”

“Enerji israfı. Hiçbir şeyi değiştiremem ki.” Fiona komodininden Moleskine defterini aldı. Yedinci sınıftan, annesinin nihayet piyanoyu bırakıp gitar dersine başlamasına izin verdiği zamandan beri o defterleri tutuyordu. Tam anlamıyla günlük ya da şarkı defteri sayılmazlardı. Arka sayfaların büyük kısmı kafiyeyle doluydu. Fiona bir kelime seçer, sesli sayma sütunları oluşturup neyin neye uyduğuna bakardı. *Gurur. Vurur. Eden Bulur.*

Sayfaları boş bir yer bulana kadar çevirdi ve her yere karalanmış kafiyeyle şarkı sözlerine –aynı zamanda şaşıl kalp çizimlerine ve Trent McKinnon’un adına– ekleyecek birkaç sözcük daha not etti.

“Kısa boylu olmamı değiştiremem,” dedi Ryan. “Yine de canımı acayip sıkıyor.”

Fiona bir gitarına bir defterine uzanıyor, bir şeyler tıngırdatıp sözcüklerin yanına not ediyordu. “Uzayacaksın. Babamın boyu bir seksen beş.”

“Ama şu anda kısayım. Kızların çoğu çıktıkları erkeklerden uzun olmak istiyorlar.” Ryan onun üzerinden eğilip yazdıklarına bakmaya çalıştı. “Birini bana ne zaman dinleteceksin?”

Fiona’nın kalemi kâğıdın üstünde durdu. Yazdığı kelimelere baktı; kendini kendine anlatan ham, acı dolu ifadeler, Trent McKinnon’a duyduğu karşılıksız aşkla ilgili tamamlanmamış şarkılar. Ona hiç de azımsanmayacak korkularını ve gerçekleştirmeye çok uzak olan umutlarını anlatıyorlardı. Bu sözler Fiona’nın

güvensizliklerini, kendine duyduğu tiksintiyi ve açıklanamaz bir şekilde gururunu ortaya seriyordu.

En basit ifadeyle, *gerçektiler*. Onları biriyle paylaşması imkânsızdı.

“Henüz dinlenecek bir şey yok. Sadece karalamalar işte.” Konuyu tekrar Ryan’a getirdi. “Babam asıl üniversitede boy attığını söyledi. Birinci sınıfta boyu bir yetmişmiş. O yaz on beş santim birden uzamış.”

“Buraya sen sorunlarımı çözesin diye gelmedim.”

“Sorununun bir çözümü var.”

“Seninkinin de olabilir,” dedi Ryan usulca.

Fiona boğazına oturan yumruyu yutkundu. Seneler içinde gördüğü bir sürü sıkıcı doktoru taklit ederek, “Yapabileceğimiz hiçbir şey yok,” dedi.

“Her şey değişir. Bilim değişiyor. Dr. Connelly hep öyle der.”

“Bunu beş yaşımdan beri söylüyor, Ryan.”

“Asla bilemezsin.”

Fiona notalar da kendisi gibi alışılmışın dışında olsun diye akordu değiştirdi: La minör, Do, Mi minör. “Eh, bir mucize olmadığı sürece ben buyum. Hızlı boy atmalar ya da pembe elbiseler beni tamir edemez.”

“Sen bozuk değilsin, Ona,” dedi Ryan sadece kendisinin kullandığı takma adla hitap ederek.

Bunu beni asla sevmeyecek olan Trent McKinnon’a anlat.

Ryan onu ayağıyla dürttü. “Sen bozuk değilsin,” diye tekrarladı.

“Biliyorum, haklısın,” dedi Fiona, onaylarsa kardeşinin konuyu değiştireceğini bildiği için.

Bazı satırların üstünü çizdi ve üzerlerine yeni bir versiyon yazdı.

İstedğim sevgi ve ten.

Keşke yeniden başlayabilsem.

FI

Fi kan ter içindeydi. Telefonunun yansımada, eliyle sildiği yerde sa dibinden çenesine kadar inen imen rengi bir leke gördü. Muhtemelen dirseği yarın onu öldürecekti ama topu yakalamıştı.

Eşyalarını çantasına doldururken arabayı Ryan'ın aldığını hatırladı. Ryan izin istememiş, sadece haber vermişti.

Fi bir yandan kardeşine söylenerek gözleriyle sahayı taradı ama sadece birinci sınıflar kalmıştı. Sahanın uzak ucunda topallayarak otoparka doğru yürüyen Trent'i gördü. Antrenmanda sakatlanmış olmalıydı. Ya da malzemeleri ağır gelmişti.

“McKinnon!”

Trent döndü, sesin sahibini aradı ve Fi sahayı boydan boya koşarak geçerken olduğu yerde bekledi. “Arabasız kaldım.”

“Evet, Ryan söyledi,” dedi Trent. “Bekleyecektim.”

“Gören de onu babam sanacak,” diye mırıldandı Fi. “Tanrı aşkına, aynı sınıftayız.”

“Burada kalmadığından emin olmak istiyordu.”

“Arabayı sürekli almasa, başımın çaresine bakabilirdim.”

Trent başını iki yana salladı. “Fi-Fi’nin bitmeyeh dertleri.”

Diğer herkes, anne ve babası bile, ona Ryan’ın her zaman hitap ettiği isimle seslenirdi. “Fi.” Fakat ortaokulda Trent ona kendince bir isim takmaya karar vermişti.

“Sen tek çocuksun,” dedi Fi. “Anlamazsın.”

Eşyalarını –sopalar, sırt çantaları, spor çantaları, Trent’in dolguları– Trent’in bagajına koydular. Bagaj kapağını kapayabilmek için Trent’in içindekileri birkaç kez yerleştirmesi gerekti. Arabada *fast food*’a özgü tatlı çürük bir koku ve akşamüstü lakros antrenmanlarından kalma ter kokusu vardı.

Trent park yerinden çıkıp Doyle’ların evine giderken sıklıkla kullandığı yola saptı. Fi tanıdık yolcu koltuğuna gömüldü ve birkaç kilometreyi sessizlik içinde katettiler.

“Geçen hafta o orta saha oyuncusunu fena benzettin,” dedi Fi bir süre sonra. “Sopasını kırdın mı?”

“Sezonun ilki oldu.”

“Bu haksızlık. Ben senin gibi oynasam kırmızı kart alırım.”

“Kafatası çatlatmak isteyen kız gibisi yok,” dedi Trent gülümseyerek.

“Senin suçun.” Fi kız lakros kurallarının rakibe müdahaleye izin vermemesinin adaletsizliğini bir türlü sindiremiyordu. “Bana erkek oyununu öğreten sensin.”

“On bir yaşındaydım. Sizin şu ah-sakın-bana-müdahale-etme-tırnağım-falan-kırılır kurallarınızın olduğunu nereden bilebilirdim?”

Fi onun savını çürütmek için kısacık, yenmiş tırnaklarını gösterdi. “İzin verseler seni fena haklarım.”

“Hiç şüphem yok,” dedi Trent kişner gibi gülerek. “Neden hep ben kötü adam oluyorum? *Sizin* arka bahçenizde değil miydik? Ryan’a da benim kadar atış yapmıyor muydun?”

“Sen daha sert vuruyorsun.”

“Bu doğru.” Trent, Fi’nin evinin önündeki kaldırımında durdu ve kolunu rahat bir tavırla koltuğunun arkasına atıp oturduğu yerde yan döndü. “Bir keresinde beni yere yapıştırmıştı, hatırlıyor musun? Kazayla senin yüzüne vurduğumda.”

“Kazaydı. Tabii.” Fi onu iğneliyordu ama Trent Ryan konusunu açıp duruyordu. Sanki Fi’nin önce *o ikisinin* arkadaş olduğunun hatırlatılmasına ihtiyacı vardı.

“Kazaydı.” Trent parmağını tam da uzun çim lekesinin üstünden, Fi’nin yanağından aşağı kaydırıldı. “Bu kusursuz yüze asla zarar vermezdim.”

Fi irkilerek çekilince başının arkasını cama vurdu. Kapıyı açana kadar Trent’in eli havada kaldı, artık orada olmayan tene dokunuyordu.

“Fi...” dedi Trent.

Fi o devamını getiremeden arabadan indi. “Ödevimin başına oturmalıyım.”

“Lanet olsun, Fi. Sürekli kaçamazsın.”

“Kaçmıyorum. Sadece bir sürü ödevim...”

“Üstünden iki hafta geçti. Konuşmamız gerekmez mi?”

Trent maçtan sonraki partiden ve bir anda oluveren, Fi’nin yaşanmamış gibi davrandığı öpüşmelerinden beri üçüncü kez “konuşmaya” çalışıyordu. Elbette hoş bir öpüşmeydi. Hatta şaşırtıcı derecede hoştu.

Ama insan en yakın arkadaşını öpmemeliydi.

Çoktan bagaja ulaşan Fi, “Yarın görüşürüz, olur mu?” dedi.

Trent başını iki yana sallayarak kapağı açtı. Fi malzemelerini aldı ve üç çantayı kollarına yürüyüş yolunu geçebileceği şekilde astı.

Normalde Trent, “Görüşürüz, Fi-Fi!” diye bağırır ya da giderken kornaya asılırdı. Ama bugün lastiklerini öttürerek kalktı.

Fi arka kapıyı iterek açtı, eşyalarını mutfakta yere bırakıp buzdolabına daldı. Mutfak tezgâhının başında duran annesi vazoya çiçek yerleştiriyordu.

“Kardeşin nerede?”

Merhaba, anne. Seni görmek de çok güzel. “Çalışma grubuna kaldı. Beni Trent bıraktı.” Fi portakal suyu kutusunu başına dikti.

“Ne dersi?” Annesi baş üstü dolabından bir bardak aldı ve ters bir ifadeyle Fi’ye uzattı.

“Ben nereden bileyim?” diye çıkıştı Fi.

“Belki de öğrenmelisin. Birkaç çalışma grubu seni öldürmez.”

“Benim notlarım gayet iyi! Edebiyat sınavından seksen sekiz aldım.”

Annesi kusursuzca şekillendirilmiş kaşını kaldırdı. “Ya geçen haftanın matematik sınavı?”

“Çekmede yüzde yetmiş dörtteyim,” dedi Fi konuyu değiştirerek. “Eyaletin en iyisi.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Çekme. Lakrosta.” Fi çenesini sıkarak konuşuyordu. “Yedi yıldır yaptığım spor.”

“Bunun matematik notuna etkisi ne?”

“Northwestern’a girmemi sağlayacak,” dedi Fi. “Ryan’ı alıyorlar mı?”

Annesi gerildi. “Git, ödevini yap.”

Fi tezgâhın üstündeki kâseden biraz üzüm aldı, çantalarını topladı ve ayaklarını vurarak üst kata çıktı. Yatağının üstünde saçma sapan bir giysi yığını bekliyordu: Birbirine girmiş pembe ve yeşiller, straplez bir elbise, ki bundan daha işlevsiz bir elbise olamazdı. Fi kıyafet yığınına topladı, annesiyle babasının odasına gidip yataklarının üstüne bıraktı. Akşam yemeğinde annesine hiçbirinin olmadığını söyleyecekti.

Gerçi bir sonraki hafta yeni bir yığın daha gelecekti. Çünkü annesi, Fi bir başkasına dönüşmeden huzur bulmayacaktı. Ta ki Fi her dersten A alan, bantlı sandaletler giyen ve Gençlik Kotilyonu'na¹ katılan tuhaf bir birleşime dönüşene kadar.

Fi yatağına uzandı. Dosyalar, klasörler düzensiz ama uzanabileceği mesafedeydi. Yatağının köşesindeki küçük girintiden Panda'yı çıkarıp sarıldı.

Önce İngilizceyle oyalandı. Proje eşi olarak Lucy Daines'in verilmesine hâlâ sinir oluyordu. Lucy, Fi'nin masasına geçtikten hemen sonra, "Bu projeyi benim usulüme göre yapacağız, Doyle," demişti. "Ve seni taşımaya hiç niyetim yok. Maç sezonun falan umurumda değil."

"Benim taşınmaya ihtiyacım yok," demişti Fi, Lucy'nin şüpheli bir tavırla havaya kaldırdığı kaşlarına bir yumruğunu indirmemek için kendini zor tutarak. "Bu dersten A aldım."

"Bu şekilde devam edelim öyleyse."

Bazı insanların -Lucy, annesi- tavırlarını gören de Fi'nin umutsuz vaka olduğunu sanırdı oysa kendisi EYALETİN EN İYİ LİSE KADIN LAKROS OYUNCUSUYDU. Neden çenelerini kapayıp etkilenemiyorlardı sanki?

Bir saat sonra Fi kalkülüse hazırlık dışında her şeyi bitirmiş, son yirmi dakikasını tek bir soruya bakarak geçirmişti. Yardım için Trent'i aramayı düşündü ama sonra yanağını okşamasını hatırladı ve ne diyeceğini bilemedi.

İşlerin böyle tuhaflaşmasından, onu aramadan önce düşünmek zorunda kalmaktan nefret ediyordu. Trent dördüncü sınıftan beri en iyi arkadaşıydı.

Önce kusurlarını görmeyen tek insandı.

1 Eşli yapılan, resmi bir dans (ç.n.)

Koridorun karşısında, Ryan'ın kapısının altından ışık süzülüyordu. Ryan matematikte ne yapılacağını elbette bilirdi. Fi ona sormaktan nefret ediyordu ama bu aptal soru kendi kendini çözmeyecekti.

Kapıyı tıklatıp içeri girdi. Ryan yatakta yüzüstü uzanmış, dizlerinden büküğü bacaklarını ayak bileklerinde çaprazlamıştı. Etrafına çeşitli dosyalar ve ders kitapları saçılıydı ve kafasına en yakın yerde, tıpkı bir dakika önce Fi'nin baktığı gibi ama ters yönde, açık bir matematik kitabı duruyordu.

“On altıncı sorunun nasıl yapılacağını biliyor musun?” diye sordu.

“O şeyi yıkamalısın,” dedi Ryan, Panda'yı işaret ederek. Fi ayısını arkasına sakladı. “Panda gayet temiz.”

Onu zaten yıkayamazdı çünkü Panda yıkanmadan sağ çıkamayabilirdi. Zaten tuhaf yerlerinde yumrular olmuştu ve Fi eskiden başparmağını emerken onu okşadığı için sağ kulağının tüyleri tamamen dökülmüştü.

“On altıncı soruyu yaptın mı?” diye sordu bir kez daha.

“Evet, az önce bitirdim.”

Fi kardeşinin yatağının kenarına oturup probleme baktı. İki kez okuduktan sonra başını iki yana salladı. “Hâlâ anlamıyorum.”

Ryan ona anlattı. Fi'nin bakışları cevabı kopyaladığı kâğıt ile Ryan'ınki arasında gidip gelirken, “Neden matematik genlerini sen aldın?” diye sordu.

“İkimizin de genleri aynı, Fi.”

“Ama farklı karışımışlar. Matematikle aram pek iyi değil.”

Ryan onun kopyaladığı son satırı işaret etti. “X, yedi olacak.”

“Hattatlığı benim aldığıma hiç şüphe yok,” dedi Fi dokuzu silerken.

“Belki değiş tokuş yapabiliriz. Sen benim çalışmalarımı düzenlersin, ben de seni matematikte taşıyım.”

“Kimsenin beni taşımasına ihtiyacım yok!” diye çıkıştı Fi.
“Sen iyi misin?”

Hayır. Hepiniz beni delirtiyorsunuz. “Neden sürekli arabayı alıyorsun?”

“Zaten eve gelecektin. Trent’in yolunun üstü.”

“Belki Trent’le gelmek *istemiyordumdur.*”

“Neden?” dedi Ryan yattığı yerden doğrularak. “Bir şey mi yaptın?”

Fi elini boş ver dercesine salladı; ağabeylik taslamasını kaldırarak havada değildi. “O benim de arabam.”

“Tamam. Özür dilerim.” Ryan teslim olur gibi ellerini kaldırdı ve başıyla matematik ödevini işaret etti.

“Geri kalanı için yardıma ihtiyacın var mı?”

Sonraki beş soru Fi’nin bir saatini alabilirdi. Ya da cevapları, hepsini tabii ki çoktan çözmüş olan Ryan’dan alabilirdi.

Fi çenesini sıkarak, “Evet,” dedi ve anlıyormuş gibi yapmaya bile gerek görmeden hepsini kopyaladı.

“Matematik için endişelenme,” dedi Ryan. “Senin başka yeteneklerin var.”

“Öyle mi? Ne gibi mesela?” İltifatlara düşmek Fi’nin tarzı değildi ama kötü bir gün geçirmişti.

“Şey, lakros var,” dedi Ryan gülme ve kişneme arası bir ses çıkararak.

Fi başka bir şey daha sayacak mı diye bekledi. Saniyeler ilerliyordu.

Anlaşılan başka bir şey saymayacaktı.

“Yardımanın için sağ ol,” dedi Fi ayağa kalkarken. Odasına dönünce Panda’yla yatağına yığıldı, gözlerini yumdu ve kendi lanet olası listesini yaptı.

SENİ SEN YAPAN HER ŞEY

Edebiyatta iyiydi. Popölarite açısından fena değildi. Şirindi, öyle insanı hayran bırakacak bir güzelliğı yoktu ama iyi günleri oluyordu. Komikti.

Evet, lakrosta iyiydi. Lakrosle yaşıyordu.

Ama elbette bu her şey değildi.

MART

FIONA

Fiona, Dr. Connelly'nin tek baktığı yer yüzüyken neden o kâğıttan önlüğü giymesi gerektiğini anlamıyordu. Yanık İzi Doktoru yüzünü dürtüp çekiştirerek, "Hımm," derken annesi ve babası karşısındaki sandalyelerde oturuyordu.

"Son kontrolün ne zamandı?" diye sordu Dr. Connelly.

"Aralık ayında."

"Görünüşe bakılırsa, tam on iki aydır bir metre altmış yedi santimsin. Bir yanlışlık olmasın? Hiç uzamadın mı?" Dr. Connelly önünde açık duran dosyanın sayfalarını çeviriyordu.

"Hayır, bu doğru."

"Kilon için de aynı şey geçerli mi?"

Fiona bir yıldır aynı kot pantolonu giyyordu. Bunun aynı anlama gelebileceğine karar verdi. "Aynı kaldı."

"Peki ya regl düzenin?"

"Ee, sanırım normal."

"Başladığında kaç yaşındaydın?"

Fiona babasına baktı, bu utanç verici soru dizisinden rahatsız olmuşa benzemiyordu. “Yedinci sınıftaydım. On üç yaşında.”

Dr. Connelly dosyasının sayfalarını karıştırmayı sürdürdü. Sonra bir sandalye çekip Fiona ile ebeveynlerinin arasına girdi.

“Fiona’nın büyümesi durduğuna göre, sanırım daha geniş bir çözüm yelpazesi göz önüne alma vakti geldi.”

“Deri grefti gibi mi?” diye sordu babası. Sesi normalden daha ince çıkmıştı. Seslere renk verilebilseydi daha gri olarak tanımlanabilirdi.

“Daha önce konuştuğumuz türde değil.” Dr. Connelly önce anne-babasına, sonra Fiona’ya birer broşür uzattı. Kapağında *Tam Kalınlıkta Deri Grefti Naklinde Yeni Prosedürler* yazıyordu.

Fiona broşürü açmadı. Son on bir yılda içinde neler olduğunu bilmesine yetecek kadar broşür görmüştü: dehşet verici fotoğraflar, mor iltihaplı ciltler, dikişler, irin. Sözcükleri anlamak imkânsızdı ve hiçbiri gerçek vaatlerde bulunmuyordu. Her zaman *yüzde 43 daha iyi neovaskülarizasyon ve kabul edilebilir düzeyde iyileştirilmiş inoskülarizasyon* yazıyordu.

“Allojeneik tam kalınlıkta greftide yeni bir yaklaşım var. Derin doku greftisi deniyor ve kozmetik açıdan oldukça heyecan verici sonuçlar alınıyor. Şehirde bu konuda bir uzman var.” Dr. Connelly sandalyesini iterek masasına döndü, birkaç yığının arasından bir kartvizit bulup Fiona’nın annesine uzattı. “Şimdiye dek birkaç operasyon yaptı. Bence onunla konuşmalısınız.”

“Derin doku mu?” diye tekrarladı annesi broşürün sayfalarını çevirirken.

Yanık İzi Doktoru başıyla onayladı. “Derinin daha kalın bir parçasını kullanarak kaslara birleşmeleri için daha iyi bir fırsat sunuyor. Estetik sonuçlar oldukça iyi.”

“Daha mı kalın?” diye sordu Fiona. Organ naklinin dezavantajlarını zaten biliyordu. Vücudunun bir yerini iyileştirmek

için bir başka yerini kesip biçmeleri gerekecekti. Hangi parçasını feda etmesi gerekiyordu?

Temkinli bir tavırla broşürü açtı ve birinin kızgın ve henüz yarası kapanmamış uyluğunun ameliyat sonrası fotoğrafını görünce kusacak gibi oldu.

“Evet,” diyordu Dr. Connelly. “Hasarlı bölgenin tamamını aldıktan sonra, cerrah yerine sağlıklı deri nakledecek.”

Hasarlı bölgenin tamamı. “Ama... yeni deriyi nereden alacaklar?”

“Bir donörden.”

Fiona, Ryan’ın onun için etinden bir parça verdiğini hayal etti. “Bunu yapmaya kim gönüllü olur ki?”

“Hayır, Fiona,” dedi doktor. “Bir organ bağışçısından alacaksınız. Adını sisteme koyuyoruz ve uygun bir eşleşme gerçekleştiği zaman...”

Fiona’nın gözleri büyüdü. “Ah.”

“Tabii bu bekleyiş uzun sürebilir.” Dr. Connelly ebeveynlerine baktı. “Özellikle de Fiona ölüm kalım durumunda olmadığı için.”

“Kiminle konuşmamız gerekiyor?” diye sordu annesi.

Fiona kendisinden herhangi bir katılım beklenmediği için görüşmenin geri kalanına çok fazla kulak vermedi. Özellikle annesinin onun yorumuna ihtiyacı yoktu. Fiona daha broşüre bile bakmadan bu derin doku naklinin annesinin dualarının cevabı olduğunu anlamıştı. Fiona’yı daha düzgün kılmak için en iyi vaadi –makul oranda heyecan verici olsa bile– sunuyordu.

Fiona gibi, babası da görüşme boyunca çok az konuştu. Her zamanki sorularını sordu. “Gerçek risk faktörleri ne, Stan? Ne tür bir nekahet süreciyle karşı karşıyayız?” Babası annesinden tamamen farklı detaylara odaklanırdı.

Eve dönüş yolunda ilk birkaç kilometre boyunca kimse konuşmadı. Fiona arka koltukta kaçınılmaz olanı bekliyordu.

“Çok ilginçti, sizce de öyle değil mi?” dedi annesi satış konuşmasının açılışını yaparak.

Fiona omuz silkti.

“Günümüzde yapabildikleri şeyler... bir mucize.”

“Şey, ben henüz o kadar ileri gitmezdim,” dedi babası. “Hâlâ bilmediğimiz çok şey var. Riskleri anlamalıyız.”

“Elbette. Ama iyi bir aday olmayacağını düşünmek için bir neden yok.”

“Herhangi bir şey düşünmek için bir neden yok. Hiç bil-gimiz yok.”

Bu tartışma –münazara, kavga, her ne ise– her yıl tekrarlanır ve hiç değişmezdi. Dr. Connelly onlara zamanın tedavisini anlatırdı; annesi heyecanlanır, babası her seçeneğin başını ezmeye çalışırdı.

Fiona normalde babasıyla hemfikir olurdu ama tamamen farklı nedenlerden. Babası genel anestezi ve enfeksiyonla ilgili dehşet verici istatistikler sıralarken, Fiona seçeneklerden etkil-enmiş benzemiyordu. Ameliyat, acı, zorunlu yatak istirahati ve farklı yerde de olsa yine yara izleri olacaktı.

Ancak bu kez annesiyle hemfikir olabileceğini fark etmek –*hayret*– Fiona’yı şaşırtıyordu.

Garaj yoluna girdiklerinde anne ve babası yıllık, “Şey, evet, elbette hayatım ama ya...” olayını sürdürüyorlardı. Fiona onları kendi hallerine bırakıp kardeşini bulacağını bildiği arka bahçeye gitti.

“İzle şunu,” dedi Ryan onu görünce. Fiona arka veranda-nın basamaklarına oturdu, Ryan da futbol topunu ayaklarının, dizlerinin ve uyluklarının üstünde saydırmaya başladı. Birkaç dakika sonra, nihayet topu düşürdü. “Evet. Kaç oldu?”

“Saymam mı gerekiyordu?”

“Seksen olmalıydı.” Ryan topu ayağının üstüne yerleştirip tekrar başladı. “Doktor nasıldı?”

Fiona omuz silkti. “Birkaç hafta içinde bir cerrahla görüşeceğiz. Yeni bir şey. Deri nakli. Bir donörden. Biraz ürkütücü.”

“Pis mi olacak?”

“Hangi kısmı? Ölen birini parçalara ayırmaları mı bana dikmeleri mi?”

Fiona erkek kardeşinin yüzünü buruşturmasından hastalıklı bir haz duydu. Kan içeren hiçbir şeye en ufak tahammülü olmadığını biliyordu. Ryan’ın rengi yeşile dönünce, “Özür dilerim,” dedi.

Ayağa kalktı ve basamakları inip kardeşinin karşısına dikilmeden önce gerindi. “Pasla.”

Ryan itaat etmeden önce onu süzdü. Topu birbirlerine atmaya başladılar ama Ryan’ın *fazlasıyla* kontrollü davrandığı her halinden belliydi. Bir süre sonra kendini kaptırdı ve her pastan sonra biraz geri çekilmeye başladı. Fiona da ısınmıştı, ayağını daha rahat hareket ettiriyor, topu ona göndermeden önce birkaç kez ayaklarının arasında oynatıyordu.

“İyi hamle!” dedi Ryan.

Birkaç dakika boyunca itişip kakıştılar. Ryan koşarak yanından geçerken Fiona topu çalmaya çalışıyordu. Arada bir kapıyordu da ama Ryan iyiydi; okul takımının yıldızı, deplasman takımının en iyilerindendi. Fiona onun kendisini zorlamadığını biliyordu.

Her zaman yaptığı gibi.

Fiona kardeşinden çok önce yoruldu ve çimenlerin üstüne çöktü. “Tamam, pes ettim. Sen kazandın.”

“İyi ayak oyunu. Oynayamaman çok yazık, kız takımının bulabildiği her yardıma ihtiyacı var.”

“Annem ve babamla konuş.”

Ne anlamı vardı ki? Fiona ilk ve ortaokuldayken her sonbahar bir kriz geçirir, anne ve babasına sıfır temas spor kuralından

vazgeçmeleri için yalvarırdı. Ancak ebeveynleri ve doktorları tehlikenin geçtiği açıklamasını asla yapmazdı. Başlıca argümanları, “Fiona, ya suratına bir darbe alırsan?” idi.

Fiona’nın normal tarafı, yani sol tarafı yüzde seksen annesine benzerken, araya babasının belli belirsiz İrlanda genleri serpiştirilmişti. Açık bir ten, kızıl kahve saçlar. Ama sağ tarafının tren çarpmış görüntüsü yanında bunun pek bir önemi yoktu.

Sağ gözünün kenarındaki kabarık dokulu yanık izi, çevresel görüşünü kısıtlıyordu. Üstteki kaskatı deri çekerken, alttan sağlıklı kaslar ittiği için Fiona sürekli yüzünü buruşturuyordu. Şakağından elmacıkkemiğine kadar gergin ve parlak olan deri yüzünün hasarsız her parçasını, burnunu, ağzını, gözünü kenara doğru çekiyordu.

Yüzüne darbe alma konusunda, daha kötüsünün olamayacağı ileri sürerdi.

“Ah, evet olabilir,” derlerdi.

“Bu risk herkes için geçerli, sadece benim için değil.”

Başlarını iki yana sallarlardı. “Herkes iyileşebilir deriye sahip. Sen değilsin.” Sonra sırtını sıvazlayarak, “Golfe ne dersin?” derlerdi.

“Yapacak başka bir şey bulurum, teşekkürler,” derdi Fiona.

“Başka seçenekleri yok ki,” diyordu Ryan.

“Evet, biliyorum.” Fiona omuz silkti. “Zaten ben de sporcu değilim.”

“Ama iyi olabilirdin.” Ryan gökyüzündeki bir bulutu işaret etti. “Tavuk, ördek kovalıyor.”

“Yeri yerinden oynatırdım,” dedi Fiona. “Dört tekerlekli paten giymiş dinozor.”

“Daha çok hindiye benziyor.” Ryan bir süre sessiz kaldı. “Hiç merak ettiğin oluyor mu? Hiç olmasaydı yani?”

Fiona'nın yanık izlerini günlerce düşünmediği olabiliyordu. Aynalardan uzak durmak işe yarıyordu. Ancak izler Ryan'ın aklından hiç çıkmıyordu sanki.

Fiona bazen kardeşini ona bakarken yakalardı; ifadesi en az Fiona'nınki kadar gergin ve acılı olurdu. Küçükken Ryan biri Fiona'yla dalga geçmeye çalıştığı zaman kafeteryada ya da oyun alanında onu savunmak gibi kendisinden istenmeyen müdahalelerde bulunurdu. Okuldaki herkes artık Fiona'ya alışmıştı ama Ryan ona hâlâ kırılacak bir şeymiş gibi davranıyordu. Fiona kardeşinin ona özen göstermesini seviyordu. Ama o özeni alma şeklinden nefret ediyordu.

“Matematiğe başlamalıyım,” dedi.

Odasına girince kendini yatağına bırakıp Dr. Connelly'nin vaatlerle dolu parlak broşürünü eline aldı. Fotoğraflar bulanık renk öbeklerine dönüşsün diye gözlerini kıstı. Büyük kısmını anlamıyordu, “debridman” neydi mesela? Ama sayılar iyi görünüyordu. Yüzde yetmiş sekiz. Yüzde seksen altı. Yüzde doksan iki. Fiona hâlâ bir şey anlamıyordu ama en azından ihtimaller daha iyiydi.

İhtimaller iyi görünüyor / Her ne kadar hiçbir şey anlamasam da.

Fiona en yakındaki Moleskine defteri aldı ve aklına gelenleri karaladı.

Bu yeterli yapar mı / beni sana?

Yine asla kimseyle paylaşmayacağı bir şarkı sözü –şiir ya da ne derseniz– yazmıştı. Ne Ryan, ne Lucy ne de gitar öğretmeni Bay Hernandez burada yazılmış tek bir notayı duymuştu.

Başkalarına çaldığı her şey bir başkasına aitti. Başka birinin şarkısı, başka birinin sözleri, başka birinin korkuları ve umutları...

Fiona'nın büyük ironisi: Kendi müziğini yaratmak için çekiyor sonra da gizlemek için itiyordu.

Müziğinin, gizleyemediği bir “dış” kısmı vardı. Şarkıları bir düzine defteri doldurmuştu, parmak uçlarında gitar tellerinin neden olduğu nasırlar vardı. Peki ya “iç” kısmı? Müziği sinirler ya da kan hücreleri gibi sistemine tutturulmuştu sanki. Tamamı –kafiyeler, akortlar– yaşamsal bir fonksiyonu yerine getiriyordu.

O en gerçek parçaları ortaya sermek, kendini başkalarının görüş ve eleştirilerine açmak için dışarı dökmekten farksız olurdu. Fiona tamamen dağılılırdı.

Broşürün “Öncesi” ve “Sonrası” fotoğraflarına göz gezdirdi.
Beni ortadan ikiye böl / Yolun sadece yarısını katettim
Senden parçalar alabilirdim / Her şey zaten kalıntı
derdim

Broşürü gözlerini kısmadan, prosedürün neler yapabileceğini ve neler yapamayacağını anlamaya çalışarak okudu.

Ona yeni, pürüzsüz bir ten verebilirdi. İtme-çekme olayını –gergin ten ve yorulmuş kaslar arasındaki savaşı– çözebilirdi. Yüzündeki izleri silebilirdi. Gerçi broşürde özgüvenindeki yara izleriyle ilgili herhangi bir vaat yoktu.

Olumsuz yönlerini görmek için babasının bütün hilelerini kullansa da olmuyordu. İyi yanları hâlâ oldukça iyi görünüyordu.

Tek bir sorun vardı.

Onun iyileşmesi için birinin ölmesi gerekiyordu.

Fİ

Öğle yemeğinde Trent tepsisini masaya çarparak bıraktı ve Fi'nin karşısına oturdu. "Bugün maçta olacak, değil mi?"

Fi ton balıklı sandviçini daha yeni ısırdığı ve annesi inanmasa da en azından *bazı* görgü kurallarına saygısı olduğu için başını sallamakla yetindi.

"Sence beni izler mi?" diye sordu Trent. "Hazır gelmişken?"

Fi lokmasını yuttu ve başını iki yana sallayarak, "Northwestern'ın *kadınlar* programının yardımcı antrenörü," dedi. "Yoksa hayatını değiştirecek birtakım ameliyatlar mı planlıyorsun?"

Trent kolasını az kalsın Fi'nin üstüne püskürtecekti. "Birlikte ne çok zaman geçirebileceğimizi bir düşün."

Fi güldü. "Zaten sana tahammül edebileceğim kadar vakit geçiriyoruz."

İşin aslı Trent'in Northwestern'a girmesinin imkânsız olması Fi'yi çok rahatlatıyordu. Öncelikle, notlar açısından Fi, Trent'in yanında Ulusal Başarı Bursu'na layık bir öğrenci gibi kalıyordu. İkincisi, özünde Trent iyi bir güneyliydi ve Fi onu soğuk ve

hızlı tempoya sahip Şikago'da hayal bile edemiyordu. Son olarak da burada arkadaşlıklarının sınırını korumayı başaramıyorsa, tanıdığı *tek* kişi Trent'ken şansı ne olurdu?

Trent gözlerini devirdi ve hamburgerinden dev bir ısırık daha aldı. "Ne olacak peki? Kadın seni izledikten sonra?"

"Üstün tarzıma deli gibi âşık olacak, son saniyede attığım golün ardından sahaya koşacak ve bana takımda bir yer ve tam burs teklif edecek." Trent onun öğle yemeğinden birkaç dilim elma kaparken Fi itiraf etti: "Aslında biraz gerginim. Ya kötü oynarsam?"

Trent obu geçiştirircesine elini salladı. "Kötü oynamak senin içinde yok."

Trent bir dilim daha almak için uzanınca Fi eline vurdu ve elmayı kendisi yedi. "Cidden. Kadının buraya gelmesi bile çok büyük bir olay."

"Son üç yıldır kamplarına gidiyorsun. Asıl koç seni daha önce izledi. Zaten teklif yapacak olmasalar yetenek avcısı buraya kadar gelmezdi."

"Geçen yıl Maryland'in alıcısı Mary Benton için gelmişti, hatırlıyor musun? Benton batırdı. Maryland teklifi suya düştü."

Trent düşünmek için biraz duraksadı, sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Tamamen imkânsız. Sen en kötü gününde bile bu şehrin en iyisisin."

"Evet, tabii, burası *Memphis*. Bir lakros madeni olduğumuz söylenemez."

"Keser misin şunu?" diye azarladı Trent. "Kendi heyecanını kaçıracaksın."

"Haklısın. Derin nefes." Fi derin bir nefes aldı. Bir tane daha. Sonra peş peşe belki dört nefes daha aldı.

Trent, Fi'nin acil hiperventilasyon yardımına ihtiyacı olabirmiş gibi, masanın üstünden kahverengi ögle yemeği kesekâğıdına uzandı. "İyi misin?"

Fi siniri biraz yatışınca başını evet dercesine salladı. "Biraz telaşlandım."

"Öpüşmeden sonra bile bu kadar kötü olmuyorsun."

Fi, Trent'e dik dik baktı. "Centilmenlikten nasibini almamışsın."

"Tabii ki aldım," dedi Trent göz kırparak.

"Bunun bana yardımcı olması mı gerekiyor?"

"Dikkatini endişelerinden dağıtmaya çalışıyorum."

"Beni rahatsız ederek mi?"

Trent hamburgerin kâğıdını buruşturup tepsisinin üstüne attı. "Her neyse."

Arkasına yaslandı ve masanın üstünden birbirlerini süzdüler. Ryan yanlarından geçerken ikisi de gözlerini kısmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş oturuyorlardı. Ryan duraksayıp bir Trent'e, bir Fi'ye baktı. "Şimdi ne diye didişiyorsunuz?"

Trent ve Fi gözlerini birbirlerinden ayırmadan aynı anda, "Didişmiyoruz," dediler.

Ryan, "İyi anlaşmanız nasıl oluyor acaba?" diye söylenerek yanlarından ayrıldı.

Gün hem geçmek bilmedi hem de uçup gitti. Öğretmenler Fi'yi dikkatini derse vermesi için uyarsa da Fi sadece kafasının içindeki oyun taktiğine ve karşı takımın önceki gün antrenmanda izlediği maç videosuna odaklanabiliyordu.

Ne kadar kısıtılırlarsa kısıtılırsınlar sol elle oynayamayan iki kız vardı. Biri gerçekten hızlıydı; topu çok hızlı hareket ettirebiliyordu ama atışlarının isabetli olup olmayacağı öngörüleliyordu. Sağ tarafını tercih eden bir golcü vardı. Savunmacılar çok kötü sopa kontrolü yapıyordu; Fi onlara iyi faul'ler yaptırabilirdi.

Sahaya çıktığında sakinleşmişti. Koç Dunn sırtına vurdu, tribüne doğru imalı bir bakış attı ve ona nasıl hissettiğini sordu.

“İyi,” dedi Fi.

Isınma sırasında Fi karşı takımı biraz gözetleme fırsatı bulduktan sonra koç aynı soruyu bir kez daha sordu ve bu kez Fi’nin cevabı, “Harika,” oldu.

“Çekmeyi sen yapacaksın,” dedi koç.

Fi sırtıttı.

Sezonun başında Koç Dunn ona, “Seni ortaya sahaya geçiriyorum, Fi,” demişti.

“Ne?” Fi neredeyse bağırıyordu. “Ben hücumdayım!”

“Merkezim bu yaz dağıldı. Sana orada ihtiyacım var.”

“Ama ben takımın en iyi golcüsüyüm!”

“O zaman gol at,” demişti koç. “Orta sahada oynarken.”

Bir son sınıf öğrencisinin babası başka yere transfer oldu diye *kendi* oyunun bozulmasına çok sinirlenen Fi, ilk başta yeni pozisyonunda hiç istemeyerek oynamıştı. Ancak orta sahaya ayak uydurunca bir daha geri dönmek istemedi. İki dünyadan da –hem savunma hem hücum– faydalanıyordu ve sahada koşacağı, oyunu bozacağı, başa baş geleceği alan genişlemişti. Ayrıca çekmeyi de o yapıyordu. İki kızın sahanın orta yuvarlağında topu kapmaya çalıştığı, biri topla ayrılırken diğerinin peşine düştüğü o ilk an. Yüzde yetmiş dördünde topu kapan Fi oluyordu. İstatistiklere bakmıştı.

Hakem düdüğü çaldı. Fi ve diğer takımın orta oyuncusu, sopalarının sert sarı topun arasına yerleştirildiği baş kısımlarını birbirlerinin kine bastırarak beklediler. Bir düdük daha çalınca her iki kız da sopalarına asıldı ve top göğe fırladı.

Yakalayan Fi oldu.

Diğer takımın orta saha oyuncularının arasından fırlayarak sahayı rüzgâr gibi geçerken, bir savunma oyuncusunun müdahale

girişimine karşı sopayı sol eline geçirdi. Önündeki üç savunma oyuncusu bütün seçeneklerini engelleyince, Fi topu ceza alanının arkasındaki hücum oyuncusuna geçirdi. Oyun bir süre devam etti. Bütün hücum ve orta saha oyuncularını bir fırsat arayışıyla kalenin önüne kayarken ceza sahasının arkasındaki hücum oyuncularını savunma oyuncularından sıyrılmaya çalışıyordu. Fi bir açıklık yakaladı ve rakip savunma oyuncusunun dalgınlığından istifade ederek onun etrafından dolaştı. Gole üç adım vardı, ceza sahasının arkasındaki hücum oyuncusundan hayli başarılı bir pas aldı ve işte, çok basit bir gol fırsatı.

Bu ilk goldü.

Bir çekme daha. Fi topu sol tarafındaki orta saha oyuncusuna doğru sektirdi ve takımı bir kez daha hücumla geçti. Ancak hücumun bir yarısı bir oyunun, diğer yarısı başka bir oyunun peşindeydi.

“Oyun kurun!” diye bağırdı Fi onları belli bir düzene çekmeye çalışarak.

Ceza sahasının arkasındaki hücum oyuncularından biri, “Biri oyun kursun,” diye bağırırken bir takım arkadaşı gole koştu.

Koç Dunn saha kenarından, “Orta saha!” diye bağıırıyordu. “Hareketlenin!”

Her ne kadar Dunn ona kenara çekilmesi için bağıırıyor olsa da Fi oyun kuran kızın pozisyon dışı olduğunu biliyordu. Tahmin edileceği gibi, pas sırasında kız sopasını uzattı ama girişimi bir iki santimlik fark yüzünden sonuçsuz kaldı.

Fi ve rakip takımın savunma oyuncusu havada süzülen topun üstüne atıldılar.

Sopalarının çarpışmasından sadece yarım saniye sonra vücutları da çarpıştı. Bir dizi nahoş çatırtı sesi duyuldu. Fi sersemletici bir haz duydu: *Sonunda birinin sopasını kırdım!* İki kız da yere çarptı ama Fi acıyı ancak hakem düdüğünü çalınca hissetti.

Sağ ayak bileğini tutarak bildiğinin farkında bile olmadığı küfürler saymaya başladı. Yine de top kendisindeydi.

Hakem ve Koç Dunn yanına koştular. Acıya rağmen –kendini içeriden dışarıya bıçaklanmış gibi hissediyordu– ellerinin neden öyle yapış yapış olduğunu anlamadı. Dunn ellerini ayak bileğinden zorla ayırdığında, kanlar içindelerdi. Fi gözlerini ellerinden ayırıp ayağına bakınca kemiği gördü.

Acıyordu, hem de çok.

Dunn onu sahanın dışına taşıdı. Ryan ve Trent saha kenarında durdukları yerden ona koştular ve birkaç dakika içinde babası da cep telefonuna bir şeyler haykırarak sahanın içinden yanına geldi ve onu koçun kollarından aldı. Ryan’a lanet olası arka kapıyı açmasını haykırarak Fi’yi arka koltuğa yatırdı ve kanı çekmesi için eski bir spor havlusunu ayağına sardı.

“Dayan, tatlım,” dedi park alanından son sürat çıkarken. “On dakika içinde acilde oluruz.”

Fi ağzı köpürüyormuş gibi hissetti. İnemeler arasında bir denizci gibi küfrediyordu. Babasının onu bir kez bile azarlamaması durumu daha korkutucu kılıyordu çünkü bu, Fi’nin yeni anlamaya başladığı şeyi babasının zaten bildiği anlamına geliyordu. Kemiği görünüyordu. Bu kötüydü. Çok hem de çok kötüydü.

Fi otuz saniye boyunca sessiz kaldı, babası trafiğin en yoğun saatinde hastaneye son sürat ulaşmaya çalışırken başını kapıya çevirip pencereden hızla geçen ağaçlara baktı. Ryan ön koltuktan arkaya döndü. Rengi grileşmişti. “İyi misin?”

“Ne halt ettiklerini sanıyorlardı?” diye kükredi Fi.

“Ee...”

“Pozisyon dışındaydılar! Gördünüz mü?” Fi yeni bir acının parçalanmış derisinin ve kırılan kemiğinin dayanılmaz acısını bir an olsun bastırabileceğini umarak başını kapıya vurdu.

Keşke Dunn’ı dinleyip geri çekilmiş olsaydı.

Savunmacıya çarpmadan birkaç adım önce durmuş olsaydı. Savunmacı o tuhaf dönüşü yapmasaydı.

Babası bir tümseğin üstünden hızla geçip park yerine girerken Fi daha yüksek sesle inledi. “Özür dilerim, bebeğim,” dedi babası. “Geldik.”

Açıl servisin önünde duran babası, Fi arka koltukta inlemeye devam ederken koşarak binaya daldı. Birkaç dakika sonra yanında Fi’nin o güne dek gördüğü en iri adamla dışarı çıktı. Adam tekerlekli sandalyenin saplarını tutabilmek için eğilmek zorunda kalıyordu. Fi’yi hiç ağırlığı yokmuş gibi kolayca kucakladı.

Koyu teninin arasında inci gibi ışıldayan dişlerle, “Duydum ki bir kaza geçirmişsin,” dedi.

“Şey...” Fi devamını getiremeyerek kana bulanmış arka koltuğu işaret etti. Dev cüsseli hemşire arabaya bakıp kaşlarını çatı. “Hımm. İcabına bakmamız gerekecek.”

Her yere damlayan kana rağmen, Fi’nin acile alınması sonsuzluk kadar uzun geldi. Sonunda biri onu bir sedyeye yatırdı, metal parmaklıklarını kaldırdı ve sedyeyi iterek içeri soktu. Babası yanından yürüyordu ama Ryan’ı arabayla eve göndermişti. Fi babasının Ryan’ın getirmesini istediği şeylere ihtiyaç duyacağından emin değildi. Belki de babası Ryan’ı bayılmadan başından atmak istemişti.

Fi dikkatini dağıtmak için koridordaki floresan lambaları saymaya başladı. Bir odaya sokuldu, hemşire ve doktorlar her konuşmada rengi biraz daha solan babasıyla görüşüyorlardı. Ardından bir hemşire Fi’nin yanına geldi ve gülümseyerek, “Biraz canın acıyacak,” dedi.

Fi’nin dirseğinin iç kısmındaki yumuşak kısma parmağıyla birkaç kez vurduktan sonra şeffaf bir tüpe bağlı minik bir iğneyi derisine batırıp damarına bağladı.

Sonrasında Fi kendini kaybetti.

FIONA

Fiona yıllardır bunun hayalini kurmuştu: O ve Trent kendi kontrolleri dışında bir araya getirilerek yan yana çalışmak zorunda bırakılacaklardı. Trent akıllı, zeki, hazır cevap ve nazik olacaktı. Fiona'nın rüyalarının kızı olduğunu yavaş yavaş anlayacaktı. Âşık olacak ve sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı.

Harekete geçmek için bundan daha uygun bir zaman olamazdı çünkü Trent şu anda kütüphanede tam karşısındaki masada oturuyordu.

“Bay Phillips bu sene şu ana kadar okuduğumuz kitaplar arasından istediğimizi seçebileceğimizi söyledi. Ben bunu düşündüm,” dedi Fiona kâğıdı ona doğru kaydırıp dört numarayı işaret ederek. *Lütfen ellerimin titrediğini görmesin.*

Trent öne eğilince Fiona derin bir nefes aldı. Naneli sakız dışında belirgin bir kokusu yoktu. Talihsiz bir durumdu; Fiona birazcık kavun kokusu almayı ummuştu.

“*Güneş de Doğar* romanında Hemingway’in Brett ve Jake’in kişiliklerini oluştururken çelişkiden nasıl yararlandığını gösterin,”

diye okudu. Sonra omuz silkerek Fiona'ya baktı. "Ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ama okudun, değil mi?"

"Ben kalın kafalı bir sporcuyum, unuttun mu?"

Kahretsin. "Onun için özür dilerim. Kötü günümdeydim."

"Sorun değil," dedi Trent gelmiş geçmiş en güzel gülümsemeyle.

"Pekâlâ, hâlâ zamanımız var."

Fiona hızlıca bir taslak çıkardı: tezin açıklanması, destekleyici alıntılar, tarihsel ilişki. Her ihtimale karşı, 1. Dünya Savaşı'nın Kayıp Nesli kısmı gibi ödevin daha zorlayıcı kısımlarını kendine aldı.

"Vay canına. Gerçekten de her şeyi düşünmüşsün," dedi Trent, Fiona'nın notlarını karıştırırken. "Bir dakika, sürgün ne demek?"

"Kendi ülkesi dışında bir yerde yaşayan kişi."

"Ah, ben de Randy Moss gibi diyorsun sandım."

"Kim?"

"New England takımındaki bir yakalayıcı. Eski bir Patriot² yani," dedi farklı heceleri vurgulayarak.

"Hayır." Fiona fazla kurcalamamaya karar verdi. "Ana karakterlerin çoğu Paris'te yaşayan Amerikalılar."

"Ben de kitapla futbol ne alaka diye merak etmiştim," dedi Trent. "Herkes Paris'te yaşıyor ha? Kulağa hiç fena gelmiyor."

"Aslında oldukça hüzünlü bir hikâye."

"Hiç iyi bir satıcı değilsin."

"Genellikle sarhoşlar. Eğlenceli sayılabilir."

"Müthiş," dedi Trent aldırılmaz bir tavırla.

2 Amerikan futbol takımı New England Patriots'in oyuncusu anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Fiona kendi kitabının sayfalarını çevirip durumu daha iyi açıklayan altı çizili kısmı buldu. “İşte,” dedi Trent’e uzatarak.

Trent kitabı aldı ve yüksek sesle okudu: “Sen bir sürgünsün. Toprakla bağını kaybetmişsin. Kıymetlenmişsin. Yapay Avrupalı standartları seni mahvetmiş.” Trent başını kaldırıp ona baktı. “Toprakla bağını kaybetmişsin mi? Bu da ne demek?”

“Karakterlerin hepsi I. Dünya Savaşı’nı görmüş ve bayağı hırpalanmışlar. Bay Phillips’in dediğine göre ahlaki açıdan kaybolmuşlar. Anlam bulmak için çabalıyorlar.”

“İyi ki partnerim sensin,” dedi Trent kitabı masasının üstüne bırakırken. “Tek başıma olsaydım kesinlikle kalırdım.”

Partnerim olmak istiyor! “Benim de not ortalamamı yüksek tutman gerek. İlk tercihim Northwestern.”

“Ülkenin en iyi kadın lakros takımı onlarda.” Trent’in mavi gözleri büyüdü; yeşil benekler belirginleşti.

Bakışları karşısında biraz sersemleyen Fiona, “Belki bir denerim,” dedi.

Trent güldü. “Oyuncu olmayanları aldıklarını sanmıyorum.”

“Zaten muhtemelen suratıma-top-atmayın-kısıtlamalarımından hoşlanmazlar,” dedi Fiona çıkışarcasına.

Bunu bana nasıl bir delilik hali söyletti?

“Sormamın sakıncası var mı?” dedi Trent. “Nasıl olduğunu?”

Fiona omuz silktilti. Bu soruyu rahatsız olmuyormuş gibi cevaplamaya alışmıştı. “Patlamış mısır arabasıyla talihsiz bir çarpışma. Beş yaşımıdaydım. Hayvanat bahçesinde, büfedeydik. Makine devrildi; sanırım ben koşarken çarptım. Yağ uçtu ve yüzüme denk geldi.” Fiona başını salladı. “Bayağı saçma yani.”

“Berbat bir şey.”

“Bu şekilde kaldı.”

Gerçi bu artık doğru olmayabilirdi.

Fiona yoğun lobi faaliyetlerine rağmen ameliyatı hâlâ kabul etmemişti. Annesinin başlıca savunması şuydu: “Bu ameliyat hayatının daha iyi olmasını sağlayacak.” Kısaca “*Bu ameliyat senin daha iyi olmanı sağlayacak,*” diyordu.

Fiona’nın başlıca korkusu kendisinden oldukça büyük bir parçasının kesilip alınması ve –sıkı durun– yerine *bir başkasının parçasının dikilmesi*di. Hayatının sonuna kadar başladığından eksik biri olacaktı. Zaten şimdiden kendini yeterince eksik hissediyordu.

Ama Tanrım, sonuçlar gayet iyi görünüyordu. Ki aslında bu da bir o kadar kötüydü. Derinlerde ufak bir yanı annesiyle hemfikirdi. Fiona o parçasını kesip atmalıydı.

Trent ona bakıyordu. “Neden Northwestern?”

Fiona’nın içi titredi. “Yaratıcı yazarlık bölümü var. Ve müzik programı.”

“Ve yapmak istediğin bu mu?”

Kesinlikle. “Sanırım.”

“Dediğim gibi, iyi ki partnerim sen olmuşsun.”

Öğle arasının geri kalanında kitabı gözden geçirdiler. Fiona, Trent’in kendi kısmında kullanabileceği bölümleri gösterdi. Zil çalınca koridorda yürüdüler. *Yan yana. Birlikte.*

“Ee, partner, bir sonraki buluşmamız ne zaman?” dedi Trent onu dürterek.

Fiona sersemce gülümsememek için dudağını ısırды. Boş-taki elini beline, Trent’in dürttüğü yere koydu. Neredeyse ona dokunmak gibiydi.

“Yarın öğle arası olur mu?” diye sordu Trent. “Antrenman yüzünden okul çıkışı zor.”

“Olur,” dedi Fiona.

“Toprakla bağını koparma, Doyle,” dedi Trent göz kırparak. Yolları ayrıldı. Trent bir koridora, Fiona diğerine girdi.

Lucy, Fiona'nın Trent'le geçirdiği öğle tatilinden etkilenmemişti. *Ya da* buluşma yorumundan. *Ya da* ertesi günkü planlarından. *Ya da* Trent'in komik Hemignway alıntısından. Onun yerine, arabayla kafeye gittikleri sırada Fiona'nın omurgasızlığı hakkında özgürcü konuşma hakkını kullandı. Fiona onu arabadan atarsa kendisini ne tür bir ölümün beklediğini merak etti. Ne olursa olsun, bu tirada tercih edebilirdi.

Lucy, beşinci sınıfta Brooklyn'den Memphis'e taşınmıştı ve Fiona babasının "Lucy'nin Yankee tavrı" dediği şeyi hep sevmişti. Lucy akla gelebilecek her tür genetik havuzun özelliklerini taşıyordu. Saçları yaklaşık on santim uzunluğundaydı. İkinci el mağazalardan giyinir ve sert bir aksanla konuşurdu. Görüldüğü gibi davranırdı; insanların ne düşündüğü umurunda değilmiş gibi.

Ve tam olarak kastettiği şeyi söylerdi. Sonuna, "Çok tatlı değil mi?" ya da "Tanrı onu korusun!" cümlesini ekledikleri sürece istediklerini söyleyebileceklerini düşünen Güneylilerin aksine.

Yine de Fiona zaman zaman Lucy'nin *Lucy'liğine* biraz ara vermesine ihtiyaç duyuyordu. Anlaşılan bugün mümkün olmayacaktı.

Kahve dükkânında Lucy Fiona'nın yanına pat diye oturdu ve limon yeşili bir broşürü burnunun dibine soktu. Yırtık pırtık broşüre ve Fiona'nın defterinin açık sayfalarına kahve sıçradı.

"Luce!" Fiona peçeteliğe uzanıp sivri uçlu lekeyi sildi. "Dikkat et."

"Bunu düşürdün," dedi Lucy broşürü yerden alıp Fiona'nın kucığına bırakırken.

Fiona broşüre şöyle bir baktıktan sonra dikkatini yeniden defterine çevirdi. "Açık mikrofon gecesı. Ee, ne olmuş?"

"Yapmalısın."

“Evet, tabii,” diye homurdandı Fiona.

“Müthiş olur, Fiona,” dedi okuldan arkadaşları David. “Şunlardan birini söyleyebilirsin.”

Tam karşısında eski püskü bir yatar koltukta oturan David defterini işaret ediyordu. Fiona kendini yazmaya o kadar kap-tırmıştı ki David’in varlığını unutmuştu.

David’le bazı dersleri ortaktı ve okul gazetesinde birlikte çalışıyorlardı ama Fiona onu daha çok David’in “keşfettiği” Ot-herlands adlı kahve dükkânından tanıyordu. Arkadaş grupları içinde dövme ve *piercing*’li kalabalığı iterek kendine *latte* söyleyen ilk kişi David’di. Fiona cesaretinden dolayı ona saygı duyuyordu.

Fiona ilk geldiğinde eski yüzlü beton zemini, uyumsuz mo-bilyaları ve duvarlara elle yazılmış sözleriyle mekâna bayılmıştı. Lucy garaj satışlarındaki sandalyelerin ölmeden önceki son adresi burası olabilir mi diye yüksek sesle düşünmüştü.

O günden beri okuldan rasgele bir grup kafenin oturma odası tarzındaki arka kısmında toplanıyordu. Tabii üniversiteliler önce davranıp kapmamışlarsa. Fiona ve Lucy fazla sosyal hayatları olmadığını için haftada birkaç kez ve genelde cuma akşamları buraya gelirlerdi.

“Açık mikrofon gecesine uygun olduğumu sanmıyorum,” dedi Fiona broşürü sehpa bırakırken.

“Rekabet çok çetin olduğu için mi?” dedi Lucy.

Lucy haksız sayılmazdı. Buradaki her şey gibi kurallar da gevşekti. İsteyen herkes iki haftada bir yapılan açık mikrofon gecesinde sahne alabilirdi. İnsanlar şiir okuyor, akordeon çalıyor, fıkralar anlatıyor, akla ne gelirse yapıyorlardı.

“Hazırda bir şeyim yok.”

“O Moleskine’cileri tek başına ayakta tutuyorsun,” dedi Lucy, Fiona’nın kucağındaki defteri işaret ederek. “Yani o karalamaların ve mırıldanmaların hiçbir yere varmadığını mı söylüyorsun?”

Fiona omzunun üstünden etrafını yüksek saksı bitkilerinin çevrelediği, yalın ve zararsız bir köşe olan açık mikrofon “sahnesine” baktı. Fakat akşam nasıl görüneceğini biliyordu: kafenin geri kalan kısmından daha aydınlık olacaktı ve Fiona ortaya yerleştirilen yüksek siyah tabure yüzünden kendisini izleyen herkesten yukarıda olacak ve yüzüne ışık vuracaktı. Onu en çok hangisinin –ruhunu dışa vurmak mı yoksa yüzünü mü– korkuttuğuna karar veremeyerek yüzünü buruşturdu.

“Öyle sayılır.” Fiona kâküllerini olabildiğince öne çekti.

“Fiona Doyle,” dedi Lucy. “İki hafta önce biri *taklit yaptı*.”

David güldü. “Hatta mikrofonun arkasına bile geçti.”

“Mikrofonlu bir taklit,” dedi Lucy, David’le birlikte başını onaylarcasına sallayarak. “Rakibin bu.”

Fiona, Moleskine defterini kendine doğru çekti. “Hiçbir şeyim yok.”

“Çok ödleksin.”

“Kim ödle?” Ryan bütün ağırlığını bırakarak Fiona’nın diğer tarafına oturunca kahve bir kez daha döküldü.

“Kardeşin,” diye cevapladı Lucy. “Bu akşamki açık mikrofon katılmıyor.”

“Gerçekten katılmalısın,” dedi David. “Orijinal birini dinlemek iyi olurdu.”

“Böyle bir şey olmayacak.” Ryan konuşurken omzunun üstünden kahve barına baktı. “Fiona *benim kız kardeşim* ve ben hiçbir şarkısını duymadım bile.”

Fiona konuyu değiştirmek için kardeşinin yeni zaafından faydalandı. “Gözünü alamadığın kız kim?”

“Hangi kız?”

Fiona tezgâhın arkasındaki ufak tefek kızı işaret etti. Ryan tamamen dönemesin diye omzunu omzuyla engelledi. “Bu kadar belli etmesen?”

“Demek benim takıldığım kahve dükkânına aniden ilgi duymanın sebebi *buydu*.” Ryan futbol antrenmanları yüzünden kahve dükkânına çok sık gelmezdi. Ancak son üç haftadır orada çok fazla vakit geçiriyordu. “Ben de yakınlaştığımızı sanıyordum.”

Ryan gözlerini devirdi. “Adı ne?” diye sordu Lucy.

Ryan kahvesinden bir yudum aldı. “Henüz bilmiyorum.”

“Siz Doyle’lar,” dedi Lucy kafasını sallayarak, “ikinizden birinin biriyle birlikte olabilmesinin tek yolu kafanıza bir tuğlayla vurup sizi zorla götürmek.”

“Senden tavsiye almıyoruz, Luce,” dedi Ryan.

“Nedenmiş? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Ah, lütfen. Bunu eşcinsellik meselesine dönüştürme,” dedi Ryan. “Erkek ya da kız, kişisel tecrüben sıfır. Ben kendi yöntemime bağlı kalacağım.”

“Neymiş o?”

“Düzgün ve yavaş.”

Lucy kanepede arkasına yaslanıp ayaklarını sehpa uzattı. “O kadar yavaştın ki kızın senin varlığından haberi bile yok.”

“Bence bazen ağırdan almak en iyisidir,” dedi David.

“Gördünüz mü?” dedi Ryan onu işaret ederek. “David hanımefendilere karşı nasıl oynanacağını biliyor.”

“Bence birkaç hanımefendiye danışmak isteyebilirsiniz,” dedi Lucy. “Körler sağırılar birbirini ağırlıyor.”

“Tekrar ediyorum, sen de o kadar iyi bir kaynak sayılmazsın.” Ryan kahve fincanını sehpa sertçe bırakınca dökülen kahve küçük bir fincan biçiminde birikinti oluşturdu.

“Hanımefendi olmadığım için mi?”

“Bizden de beter olduğun için! *Beğendiğin* biri bile yok!” Ryan, Fiona’ya baktı. “Haksız mıyım?”

Fiona ellerini havaya kaldırarak, "Beni bu işe karıştırma," dedi.

"David, sen kızlardan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordu Ryan.

David'in vücudundaki tüm kan bir anda yüzüne hücum etti. "Şey, evet."

"Özel olarak beğendiğin biri var mı?"

"Ah. Şey. Evet, sanırım."

David'in kafası, biriken kandan patlayacak gibi görünüyordu. Fiona çocuğa acıdı ama kardeşi rahatsız olmuş görünmüyordu. "Haber var mı?"

"Sanmıyorum."

"Ve bu sana uyuyor, öyle mi?" dedi Lucy. "Sessizce acı çekmek."

"Acı falan çekmiyor," dedi Ryan. "Bir *planı* var. *Strateji* diye bir şey var."

"Şey, ben, gerçekten de..."

Fiona, Lucy'yi ve kardeşini dürttü. "Kesin şunu." David'e baktı. "Onlara aldırma. Tanrı biliyor ya, ben öyle yapıyorum."

"Sorun değil," dedi David gülümseyerek. "Biraz strateji işime yarayabilir. Kucağıma düşecek değil ya."

"Gördün mü?" dedi Lucy, David'i işaret ederek.

"*Beni* onaylıyordu," diye karşı çıktı Ryan.

Fiona ikisini de itti. "Tanrı aşkına, kesin şunu! Konuyu değiştiriyoruz!"

Ryan ve Lucy kanepenin iki tarafına devrildi. Bakışlarını Fiona'ya sabitleyen Lucy'nin yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. "İyi hamleydi, arkadaşım."

"Ne?" dedi Fiona.

"Konuyu değiştirmen." Lucy, Ryan'a döndü. "Konuşmanın başında kardeşinin ödleliğini konuşuyorduk. *Bir şekilde* konudan uzaklaştık."

“Beni kullandın, Fiona,” dedi Ryan elini kalbine bastırarak. “Çok kırıldım.”

Ryan ve Lucy’nin düşmandan müttefikliğe geçme hızı Fiona’yı her zaman hayrete düşürürdü. Masum görünmeye çalıştı. “Ödleğ falan değiliim. Sadece hazırda bir şeyim yok.”

“Çok yalancısın,” dedi Lucy. “Ayrıca ödleğsin de. Ve muhtemelen dünyada ‘yalancı’ ve ‘ödleğ’ sözcüklerinden şarkı çıkarabilecek tek insansın.” Sonra detone bir şekilde, “Sen arkadaşlarını bıkırtıran bir ödleğsin...” diye şarkı söylemeye başladı.

“Bu korkunç,” diye inledi Fiona.

Ryan da Lucy’nin gerçekten feci melodisine uyarak, “Hem de yalancının...” diye devam etti ama bu kadar müthiş bir sanat eserini tamamlamayı başaramadı.

“Önde gidenisin?” diye önerdi David.

“Korkak tavuğun tekisin,” dedi Lucy.

“Kesin şunu,” dedi Fiona ellerini kulaklarına bastırarak.

“Bir koroya katılmaya ne dersin?”

“Penseleri kırarsın?”

“Millet!” Fiona sözlerin çlgınlılığını bastırmak için bağırdı. “Kafiye işini uzmanına bırakın!”

Üçü kaşlarını kaldırıp ona baktı. Fiona öfkeli bir iç çekişin ardından, “Bana yalancı diyebilirsiniz. Ya da ödleğ. İstediliğiniz şarkı söylemek. Siz bıkana kadar dayanır bu yürek,” dedi.

Hepsi sırtıttı çünkü işin aslı, Fiona’nın beyni bu iş için yaratılmıştı. Bedeni –ya da ruhu– değil.

“Evet, sanırım bu daha iyiydi,” dedi Ryan kahvesinden bir yudum alarak.

“Yani şarkı söyleyecek misin?” dedi David. “Açık mikrofon gecesinde?”

Fiona homurdandı. “Ödleğ şarkısının henüz hazır olduğunu sanmıyorum.”

Lucy, Fiona'ya tek kaşını indirerek baktı. Bu onun “sana bir teklifim var” bakışıydı. Bir kez olsun altından iyi bir şey çıkmamıştı. “Bir taşla iki kuş vurmaya ne dersin?” dedi.

“Bir tane bile kuş vurmamak istemiyorum,” dedi Fiona kendini köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi hissederek.

“Kötü oldu. Bahse giriyoruz.” Lucy'nin bakışları Fiona, Ryan ve kahve tezgâhının arasında gidip geldi. “Ryan o kızla konuşursa sen de açık mikrofon gecesinde şarkı söyleyeceksin.”

“Başka iki insan arasında iddia açamazsın!” dedi Ryan.

“Durumumdan son derece memnunum. Kaybedecek bir şeyim yok,” dedi Lucy. “Fiona'nın şarkı söylemesini istemiyor musun?”

“Tabii ki istiyorum.”

“Ben buradayım, millet,” dedi Fiona. “Benim için en iyisinin ne olacağına *benim* karar vermeme ne dersiniz?”

Fiona kararını çoktan vermişti. Öncelikle kardeşini zorla kız arkadaş sahibi yapmak gibi bir isteği yoktu. İkincisi ise şarkı söylemek –hem de *izleyici* karşısında– yapacağı bir şey değildi.

“Sen karar vermiyorsun,” dedi Lucy. “‘Sert Sevgi’ yolunu deneyeceğiz.”

Kardeşinin, en yakın arkadaşı kadar ikna olmuş görünmesi Fiona'ya rahat bir nefes aldırdı. Bir dakika, yoksa Fiona'nın sahnede çok kötü olacağını falan mı düşünüyordu?

Fiona kardeşinin gözünü alamadığı kıza baktı. Ortalama boyda, incecik vücudu, kalkık küçücük burnu olan bir kızdı. Kısa sarı saçlarının ön kısmında mavi renkli kalın bir tutam ve her iki kulağında bir sürü küpe vardı. Fiona kızın Ryan'ın tipi olacağını düşünmezdi.

Kız kendisiyle birlikte tezgâhın arkasında duran uzun boylu bir adama gülüyordu. Adam ondan yaşıca daha büyük, en azından üniversite çağında görünüyordu. Kolları dövmelemlerle kaplıydı. Fiona'nın, kısa boylu ve havalı sporcu kardeşine daha zıt olamazdı.

“Ona çıkma teklif etmeli,” dedi Fiona umutla. “Kız da evet demeli.”

Lucy el çırpı ve gülerek arkasına yaslandı. Ryan, *az önce ne oldu öyle?* der gibi gözlerini kıstı.

Sonra Fiona’yı dehşete düşürerek sehpadaki kahve fincanından büyük bir yudum içti, ayağa kalktı ve “Mavi saçlı bir kız yakalama vakti,” dedi.

Fiona’nın kalbi duracak gibi oldu. Ne yapmıştı? *Ne yapmıştı?*

Fiona ve Lucy izlemek için oturdukları yerde döndüler. “Gözünüzü dikip bakmayın,” dedi David. “O zaman asla olmaz.”

“Tamam. Sen bize anlat,” diyen Lucy, Fiona’yı da çekerek önüne döndü.

David’in bakışları kızların arkasına sabitlendi. “Gitti, tezgâha yaslandı. Kız fincanını dolduruyor. Sanırım Ryan bir şey söylü... Ah, kız güldü. Tamam, Ryan fincanını geri aldı. Birkaç kişi daha var ama sanki kız onları yok sayıyor.” David başını yavaşça iki yana salladı. “Millet, kız resmen Ryan’la konuşuyor.”

Fiona daha fazla dayanamadı. Geleceği şu birkaç dakikaya bağlıydı. Kardeşi bir kız arkadaş edinebilirdi; bunu fazla düşünmemişti, üstelik bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. Ama daha kötüsü, çok daha kötüsü, *şarkılarını* insanların önünde çalıp söylemek zorunda kalabilirdi.

Bakmak için arkasına döndü. Ryan tezgâha dayanmıştı. Kız da çenesini yumruklarına dayayıp tezgâha yaslanmıştı ve gülümsüyordu. Birkaç saniyede bir gülüyordu.

“İşte bu çok etkileyici,” dedi Lucy.

Fiona cevap vermedi. Ryan kibirli bir tavırla geri geliyordu. *Kasılyordu.*

Elinde tazelenmiş kahve fincanıyla Fiona’nın yanına oturup ayaklarını sehpanın üzerine koydu. Kolunu Fiona’nın omzuna atıp hafifçe sıktı. “Şarkı listeni hazırlasan iyi olur, kardeşim.”

F I

Maçın üzerinden iki hafta geçmişti. Fi, annesi ve babası Fi'nin "geleceğini" tartışmak üzere bir önceki gün ortopedistle bir araya gelmişlerdi.

"Bu, geldiğin zamandan," dedi doktor ışıklı tahtaya vurarak. Fi'nin, röntgenine baktıkları bacağı iğrenç bir şekilde çarpıktı ve kopuk parça görünüyordu. "Şu kötü çocuğa bakın."

Babası filme bakıp başını iki yana sallamakla yetinirken, Fi, "Çok kötü görünüyor," diye onayladı.

"Bir süredir gördüklerim içinde en kötüsü." Doktor nokta şeklinde metalik nesnelerin görüldüğü ikinci filmi gösterdi. "Sekiz vida seni bir arada tutuyor."

"Sonsuza dek mi?"

"Evet, sonsuza dek orada kalacaklar," dedi doktor. "Eski-sinden daha güçlü olacaksın."

"Bunu ne zaman çıkarabilirim?" diye sordu Fi ayağının tamamını saran ve dizinin hemen altında son bulan ucuz görünümlü, çingene pembesi alçıyı işaret ederek.

“Önce iyileşmen konusunda endişelenelim,” demişti babası.

Şimdi ise Fi evdeydi ve geçici hapisanesinde –nam-ı diğer kanepede– ona Panda arkadaşlık ediyordu. Doktorun talimatlarına göre iki hafta daha “ağırdan alacaktı”. Okula gitmeyecekti, banyodan daha uzağa yürümesine bile izin yoktu. Sonunda evden çıkmasına izin verildiğinde, okulda kitaplarını taşıyacak birilerine ihtiyacı olacaktı. Hiçbir pantolon bacağındaki ucubenin üstünden geçmeyeceği için etek giymek zorunda kalacaktı.

Altı hafta sonra –tek ayağını küvetin dışında tutarak tuhaf bir şekilde yıkanacağı *koca iki aydan sonra*– alçı çıkacaktı. Sonrasında aylarca sürececek bir fizik tedavi süreci olacaktı.

Bu zoraki tatilden sağ çıkabilirse oturma odasındaki kanepede bir daha asla oturmamaya yemin etti. Asla.

Fi mutfak kapısından babasının telefonu kapayıp derin bir nefes alışını ve oturma odasına gidişini izledi. Babası karşındaki koltuğa oturdu; annesi de babasının yanına, koltuğun koluna ilişti. “Arayan Koç Dunn’dı” dedi. “NU’nun yardımcı antrenörüne ne demesi gerektiğini soruyor. Maça gelen kadına.”

“Neden bir şey söylemesi gerekiyor?”

Babası alçılı sağ bacağına işaret etti.

“Ona bu sezonun sonundaki kayıtları gönderirim,” dedi Fi. “Hem onlar daha iyidir.”

Babası kaşlarını kaldırdı. Annesi iç geçirdi ve kafasını salladı.

“Fi,” dedi babası. “Bu sezon bir daha oynamayacaksın. Doktor dün anlattı.”

“Sadece ihtiyatlı konuştuğuna eminim,” dedi Fi elini geçiştirir gibi sallayarak. “Sadece birkaç maça çıkamam. En fazla beş.”

Babası gözlerini kapayıp şakaklarını ovdu. “Alçının çıkması iyileştiğin anlamına gelmiyor. Daha *aylarca* fizik tedavi göreceksin.”

“Bir yandan da fizik tedavi görebilirim.” Fi belindeki yumuşak eti çimdikledi. “O zamana kadar benden ikinci bir insan daha çıkacak. Ne kadar çalışırsam o kadar iyi.”

“Fi, senin için sezon bitti,” dedi babası ciddi ses tonuyla. Dördüncü nesil bir güneyli olarak yayvan aksanını sadece ciddi konuşurken kullanmazdı. Kelimeleri tüm yumuşaklıklarını kaybederdi. “Doktorun bütün talimatlarına uyarsan önümüzdeki sezon *belki* oynayabilirsin.”

Fi, *Elbette hazır olduğumu savunacağız ya da Senin için çok önemli olduğundan, bir yolunu bulacağımıza eminim* gibi bir destek cümlesi bekledi. Ancak saniyeler ilerlerken babası ona öylece bakmaya devam ediyordu.

Sonunda Fi, “Ama baba bu...” diye kekeledi. “Yetenek avcılarını tüm kararları üçüncü yıl alıyorlar... Nasıl teklif alacağım? Oynamaya mecburum!”

“Bu tartışmaya açık bir konu değil,” dedi babası.

“Asla takıma giremem! Önümüzdeki bahara kadar bütün kararlar verilmiş olacak.”

“Yaz kamplarında geçirdiğin son birkaç yıl fark yaratacaktır.” Babasının sesi alçaldı. Konuşması yavaşladı. Küçük bir çocukla konuşuyormuş gibiydi. “Yetenek avcılarını seni izledi.”

Bu yeterli olmazdı. Bu sezonun istatistiklerine ihtiyaçları olacaktı fakat henüz sadece iki maç yapılmıştı ve Fi ikincisinde kendini bu aptal alçının içinde bulmuştu.

Babası söz konusu Fi’nin geleceği değilmiş gibi rahat bir tavırla, “Vazgeçebilirsin,” dedi.

“Northwestern’dan vazgeçilmez. Ülkenin en iyi programı orada.”

“Fi,” dedi annesi, “neden bunu bir fırsat olarak görmüyorsun?”

“Ne?”

“Başka şeylere odaklanabilirsin. Notların gibi.”

“Gerçekten mi?” diye kafa tuttu Fi. “Gerçekten şimdi bu konuya mı girmek istiyorsun?”

“3.6 isteyen bir okul için senin ortalaman 3.0. Northwestern konusunu açtığına göre bunu tartışmak yerinde olabilir.”

“İstatistikler, millet! İstatistikler bu yüzden önemli,” diye bağırdı Fi kollarını havaya kaldırarak. “Şehirde en çok gol atan benim. Eyalette birinci sıradayım.”

Babası öne eğilerek, “Kadın lakrosu oynuyorsun, Fi,” dedi. “Bundan bir kariyer çıkaramazsın.”

“Baba, ben on altı yaşımdayım.”

“Pek çok çocuk on altı yaşında ne yapmak istediğini bilir,” dedi annesi.

“Ben lakros oynamak istiyorum!”

“Pekâlâ, ben de kafama göre hareket edebilecek kadar zengin olmak ve Fransa’da bir yaz geçirmek istiyorum,” dedi babası. “Ancak bu mümkün olmadığı için beklentilerimi gözden geçirmemde fayda var.”

Fi annesi ile babasına bakakaldı. Nasıl olur da onun için birazcık bile üzülmezlerdi? “Vazgeçmemi mi istiyorsunuz?”

“Vazgeçmek zorunda değilsin,” dedi annesi. “Ama belki bu sakatlık başka olasılıkları keşfetmeni sağlar.”

Fi arkasına yaslandı. Son dört yıldır, tek bir amacı vardı. Northwestern takımında lakros oynamak. Ortaokulda ve okul takımında harcadığı onca emek, antrenmanlar, kamplar, yaz ligleri, rekabetçi takımlar, hepsi tek bir amaç uğrunaydı.

Her şeyden çok sevdiği şeyi kaybetmesi sadece beş dakika sürmüştü.

Fi, Panda’yı kendine çekti ve yamalı kafasına doğru konuştu. “Çok boktan.”

Annesi yüzünü buruşturdu. “Sözlerine dikkat et.”

“Bu haksızlık.”

“Hayat adil değil, Fi,” dedi babası.

“Benim için iki saniye üzülemez misiniz? Ayak bileğimde parçalı kırık var, acıyor, kaşınıyor ve bu...” Annesine baktı. “*Boktan* bir durum. Sahada olabileceksen bu kanepeye hapsoldum. Öğretmenlerin üzerime yükledikleri her şeyin üstüne bir de üniversite sınavları yaklaşıyor.”

Babası gözlerini kapadı. “Lütfen mantıklı hareket etmeye çalışalım, olur mu? Burada kırık bir ayak bileğinden bahsediyoruz. Başına gelen en kötü şey bu ise, kendini kutsanmış say.”

Ryan kan ter içinde içeri girdi. Kapı pervazına yaslandı ve yüzünü formasının koluna silerken, “Neler oluyor?” dedi.

“Tanrı’nın ne kadar sevgili bir kulu olduğumu öğreniyorum.” Gözlerini kısarak sağlam vücutlu kardeşini işaret etti. “Ya o? Ona da aynı nutku çekecek misiniz?”

Ryan’ın yüzünde, *Tanrım, bana yardım et*, dercesine bir ifade vardı. “Sızlanan o değil, Fi,” diye karşılık verdi babası.

“Çünkü *ayak bileği kırık değil.*”

“Ayrıca ortalaması 3.5 ve kilise gençlik grubunda gönüllü çalışıyor,” dedi annesi.

“Ve birinci sınıf öğrencisinin yedeği,” diye cevabı yapıştırdı Fi.

Ryan yüzünü buruşturunca Fi söylediğine anında pişman oldu. Kardeşler arasında ne olursa olsun, onu bu işin içine sürüklemek haksızlıktı.

Fakat söylediği doğrudu. Fi, lakrosta ondan daha iyiydi.

Babası, “Yeter!” diye kükreyerek ayağa kalktı. “Sezonu tamamlamayacaksın. Fizik tedaviye gideceksin. Northwestern’a ya da kabul edilebilir bir alternatif sunan başka bir okula girmen için ne not gerekiyorsa alacaksın. *Ve kendine acımaya son vereceksin.*”

Bir hışımla odadan çıktı ve Fi’nin annesi de peşinden gitti. Ryan kapı eşiğinde kaldı.

Fi özür dilemeliydi. Sonuçta takımın en kısa boylusu olmak Ryan’ın elinde değildi ve erkek lakrosunun yanında hokey bile

medeni kalırdı. Ryan'ın futboldan lakrosa geçtiğine pişman olup olmadığını merak etti. Hızı ve hamleleriyle bir metre altmış yedi santimlik boyuyla bile müthiş bir futbolcu olabilirdi.

Yine de Fi tek bir şeyi ondan daha iyi yaptığı için özür dilemeyecekti, *dileyemezdi*. Bunun yerine, “Amacım seni buna dahil etmek değildi,” dedi.

Ryan başını iki yana salladı ve arkasını dönüp gitti. Fiona mutsuzluğuyla baş başa kalmıştı ki telefonu çaldı.

Trent'in numarasını tanıdığı için, “Ne?” diye çıkıştı.

“Hey. Sakin ol.”

“Özür dilerim,” diye homurdandı Fi. “Kendimi kötü ya da suçlu hissetmem için aramıyorsan tabii. Yoksa hemen kapatıyorum.”

“Hangi konuda suçlu?”

“Lanet olası kırık ayak bileğime şükretmediğim için.”

Trent duraksadı. “Sanırım bazı kilit noktaları kaçırmışım.”

Fi kendini tutamayarak güldü çünkü Trent çoğu zaman onu anlayan tek insandı. Söylenecek doğru şeyi ve nasıl söylemesi gerektiğini bilen tek insandı, tabii ona hakaret etmediği zamanlarda...

“Ama gerçekten de kötü,” dedi. “Koltuktan ne zaman kalabileceksin?”

“Bir hafta daha var, belki iki.” Fi gözlerini mutfağa dikti. “Muhtemelen iki.”

“Ama alçı Eyalet maçından önce çıkmış olacak, değil mi?”

Fi homurdandı. Eyalet maçını tamamen unutmuştu. Geçen yıl ilk kez kazanmışlardı. Unvanlarını koruyacaklardı. Başını iki yana sallayarak haberi takım arkadaşlarından önce Trent'e verdi. Lakros bu yıl onun için bitmişti.

Trent'in derin bir nefes aldığını duydu. “Tanrım. Çok fena.”

“Nihayet. Durumun boktanlığını anlayan biri çıktı.”

“Ryan'ın da anladığından eminim.”

Trent'e daha birkaç dakika önce kardeşine ne kadar kötü davrandığını anlatmadı.

"Bugün çok sağlam bir oyun çalıştık," dedi Trent. "Görmelisin."

"Kendine yenecek başka kız bulman gerekecek. Bu konuda elimden bir şey gelmiyor."

"Ama yine de *görebilirsin*. Bayağı iyiydi."

Fi karşısındaki duvarın boyasındaki saç teli inceliğindeki çatlağa baktı. Düne göre daha büyük görünüyordu, muhtemelen annesine söylemeliydi. "Hımm bir sandalyede oturup başkasının antrenmanını izlemek," dedi. "Sanırım pas geçeceğim."

"Çarpışmadan ya da karşı karşıya kalmaktan kaçabileceğin ikili bir hamle."

"Sen beni *dinliyor musun?*" diye çıkıştı Fi. "Sezon benim için bitti. Başka bir şey konuşabilir miyiz?"

"Ne, yani lakros diye bir şey yokmuş gibi mi davranacaksın?"

"Çünkü aptal bir taktiği çalışmanı izlemek istemiyorum?"

"Dün aptal demezdin."

"Dün hâlâ oynayabildiğimi sanıyordum."

"Senin oynayamaman lakrosun var olmadığı anlamına gelmiyor."

Yıllarca lakros ve Northwestern rüyası Fi'nin iliği kemiği gibi ayrılmaz bir parçası olmuştu. Tek bir korkunç saniye –tek bir kötü oyun– ve hepsi bitmişti. En yakın arkadaşının bile anlamamasından daha acıklı bir şey olabilir miydi? "Bunu gözüme sokmayı bırakamaz mısın?"

"Benim..."

"Unut gitsin. Kapatmalıyım." Fi telefonu kapayıp yere fırlattı ve gözlerini duvardaki çatlağa dikti. Lakros onsuz sürüp giderken bu boktan kanepede ve bu rezil alçının içinde kimbilir daha ne kadar oturması gerekecekti.

NİSAN

FIONA

Fiona Otherlands'de oturmuş tırnaklarını yiyerek tabureye bakıyordu. Tabure tam spot ışığının altında duruyordu. Bir kız enstrümentsız Radiohead söylüyordu; detone olsa da sonuçta *oradaydı*. Kulaklarında büyük delikler vardı ve ışık tam içlerinden geçiyordu. Onlara bakmamak mümkün değildi.

"Sadece bir kişi daha," dedi Lucy duvardaki kara tahtaya yazılı listeyi işaret ederek.

Fiona başparmağını yiyordu.

602 kamaştıran bu ışıklar / Üstümde parlasın istemem.

"Ryan *nerede?*" diye sordu Fiona.

"Gwen'in yanında." Lucy başıyla barı işaret etti. "On dakika önce girdi."

Fiona omzunun üzerinden baktı. Ryan ile Mavi Saçlı Kahve Dükkânı Çalışanı Kız tezgâhın üstünden birbirlerine doğru eğilmişlerdi. Gwen, Fiona'ya doğru bakıp gülümsedi. Fiona karşılık vermedi. Mavi saçlı kız ona en çok ihtiyaç duyduğu anda kardeşini çalmıştı.

Sonunda Ryan, Gwen'in yanından ayrılıp Fiona ve Lucy'nin masasına geldi.

"Bize katılabilmene sevindim," dedi Fiona, Ryan yanına oturunca.

Ryan teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Sakin ol. Sadece merhaba diyordum."

Korkularıma ışık tutacağım / Bütün dünya görsün diye.

"Her neyse."

Ryan öne eğildi ve alnını Fiona'nınkine yaslayarak usulca, "Her şey yolunda gidecek," dedi. "Kimsenin aldıracağı bile yok."

"Yani çıkmasam fark etmezler."

"Ona, bunu yapabilirsin."

Bana soğuk ve karanlığı ver / Küçük bir mağara bana yeter.

Fiona boğulduğunu hissediyordu. Eğer o suyun altında kalacaksa, kardeşini de yanında sürükleyecekti. "Bana bunu yaptırdığına inanamıyorum, Ryan."

Ryan ona o akşam diğer herkesten alacağı acıma ifadesiyle baktı. Fiona zavallı, mahvolmuş, ilgiye muhtaç bir kızmış gibi. Ve şarkı sözleri neden o kadar *kişisel* olmak zorundaydı? Sahneye çıplak çıksa da olurdu.

Sahnedeki kız, "Çok teşekkürler," dedi ve eski püskü sabonlarını takırdatarak uzaklaştı. Lucy bıkkın bir tavırla alkışlayarak Fiona'nın yanından kapıya doğru baktı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun bakışlarını takip eden Ryan'ın da gözleri büyüdü.

"Ne?" dedi Fiona onları neyin böyle şaşırttığını görmek için arkasına dönerken.

Lucy bakmaması için Fiona'nın çenesini tuttu. "Hiç... Sadece biri... kahvesini döktü."

"Ee, Fiona, ne çalmayı düşünüyorsun?" diye sordu Ryan yüksek sesle. Sandalyesini ona doğru çekti.

“Neden bu kadar tuhaf davranıyorsunuz?” Fiona, Lucy’nin elini itip kafenin diğer tarafına baktı. Trent McKinnon el salladı.

Gölümsemenden kurtulan / Tek bir kıvılcımla aydınlansam.

Fiona da ona dalgınca el salladı. “Mümkün değil. Bu. İmkânsız.”

“Burada ne işi var?” diye sordu en az Fiona kadar afallamış olan Lucy.

Fiona saçlarını yüzünden çekti. “Onun karşısında söyleyemem. Şarkıların yarısı *onun hakkında*.”

“Onun hakkında mı?” dedi Ryan.

Lucy kaşlarını çatarak Ryan’a baktı ve Fiona’nın elini tuttu. “Hiçbir fikri yok. Anlamayacak.”

“Yapamam.”

Üçü aralarında ikiye karşı bir olmak üzere tartıştılar. Lucy ve Ryan tehdit etti, yalvardı, yüreklendirdi ama Fiona kararlıydı.

O aptal iddiadan beri Fiona akşam çalmakla çalmamak arasında gidip gelmişti. Bunu *nihayet yapmanın* iyi bir tarafı da vardı. Belki Fiona cesaretini toplayıp çalarsa bu panik hali geçerdi. Oysa artık asla öğrenemeyecekti. Trent McKinnon’ın muhteşem vücudunda *Sakin Çalma*, Fiona yazan dövmesi olsa bu kadar olurdu.

Kafede çalışan adam mikrofonu aldı, tahtaya baktı ve “Sırada Fiona Doyle’un müzikal tasarımları var.”

Fiona başını iki yana salladı. Lucy onu itmeye çalıştı ama Fiona iki eliyle koltuğa yapıştı.

“Larenjit. Bu akşam çıkamayacak,” diye seslendi Ryan. Adam omuz silkti ve listedeki bir sonraki ismi okudu.

Fiona flütlü bir adam ve kızın sahne almasını boğazında bir yumruyla seyretti. Fonda flütle çalınan *bluegrass*³ melodisi

3 Bir *country* müzik türü. (ed. n.)

eşliğinde, Fiona'nın kendine duyduğu öfke derin bir rahatlamaya karışıyordu.

Beş kişinin daha sırayla sahne almasının ardından kahve dükkânında çalışan adam bir alkış daha istedi, herkese teşekkür etti ve iki hafta sonra yine açık mikrofon olacağını hatırlatıp beyaz Honda Accord'un sahibine arabasının çekilmek üzere olduğunu haber verdi.

"İki hafta sonra yine şansın olacak," dedi Lucy.

Fiona peçetesini gittikçe küçülen karelere katlamakla meşguldü.

"Sesin mi kısıldı?"

Trent'in sesiydi. Fiona'nın gözleri panikle kocaman açıldı. Başını evet der gibi salladı.

"Çok acayip. Bugün öğlen gayet iyi çıkıyordu."

Fiona kâkülleriyle oynayıp omuz silkti.

Trent, Lucy'ye merhaba dedikten sonra Ryan'a döndü. "Geçen haftaki maçta çok iyiydin, dostum. İkinci yarıdaki golün acayıptı."

"Teşekkürler," dedi Ryan. Başıyla Fiona'yı işaret etti. "Onu dinlemeye mi geldin?"

"Evet, tabii." Sırılarak başparmağıyla tezgâhın arkasındaki kızı işaret etti. "Ve şu kıza çıkma teklif etmeye. Haftalardır göz hapsinde tutuyorum."

Fiona bir an nefes alma gücünü yitirdi. Sonunda az miktarda hava çekmeyi başarınca ciğeri eski ve pis bir çiviyle delinmiş gibi hissetti. Hava, girdiğinden daha paslı bir şekilde hızla geri boşaldı.

Ryan ayağa kalktı. En dik duruşuyla bile Trent'ten on iki santim kadar kısaydı. "Koruyucu kardeş" havasında mıydı yoksa sadece Gwen'i mi kıskanmıştı? "Geç kaldın, dostum," dedi Trent'e.

Trent kaşlarını kaldırıp bir adım geri çekildi. "Yani bana hayır deme nedeni sensin. Denemekten zarar gelmez, değil mi?"

Ryan'a temkinli bir bakış attıktan sonra arkasındaki Fiona'ya baktı. Başparmaklarını kaldırarak, "Umarım en kısa zamanda iyileşirsin. Ve toprakla bağını kaybetme, Doyle," dedi.

Birlikte geldiği lakros oyuncularını toplayıp kafeden çıktı.

"Bu da ne anlama geliyor?" dedi Ryan, Fiona'ya yukarıdan bakarak.

Fiona, "Hemingway," demekle yetindi.

"O bir pislik," dedi Ryan yine sinirlenerek.

"Hayır, değil," dedi Fiona. "Sen sadece kız arkadaşına çıkma teklif etmesine sinirlendin."

"O yüzden sinirlenmedim," dedi Ryan başını iki yana sallayarak ve Gwen'in yanına gitti.

Fiona kardeşinin gidişini izlerken David yanına gelip Ryan'ın boşalttığı sandalyeye oturdu. "Larenjit mi oldun?" diye sordu.

Fiona başını onaylarcasına salladı. Belki hayatının sonuna kadar larenjitmiş gibi yapabiliirdi.

Lucy, "Donup kaldı," diye homurdanıp ayağa kalktı. "Birazdan dönerim. Bu kadar dramı sindirmek için kahveye ihtiyacım var."

Fiona fincanıyla oynarken hava kaçırarak paslı ciğerleri ve kırık kalbine rağmen nefes almaya çalıştı. David parmaklarını masaya vurdu. "Üzgünüm," dedi. "Bu akşam için."

Fiona omuz silkti. Ağzını açarsa kusabilirdi.

Kendisi gibi ezik birinin Trent McKinnon'la birlikte olabileceğini düşünmekle aptallık etmişti. *Üstelik* korkağın tekiydi. Başkalarının yargısından, acımasından duyduğu korkuyu müziğinden daha fazla önemsemişti.

Bütün o defterler, nasırlar, çalmaya ve yazmaya ayırdığı saatler... tüm bunları ne için yapıyordu? Topu topu üç dakikalık acımasız bir zaman diliminde hem Trent McKinnon'ı hem de müziği kaybetmişti. Ve başka neyi vardı ki?

Yanık izleri, lanet olsun. Yanık izleri hâlâ duruyordu.

“Yani benim hatam olmadığını biliyorum,” diyordu David parmaklarını vurmaya devam ederek. “Paniğe kapılman ya da her ne hissettiysen, kötü oldu.” Sandalyesini biraz daha yakına çekip gırtlığını temizledi. “Ama bana bir faydası oldu.”

“Nasıl yani?” dedi Fiona alçak sesle.

“Şey, muhtemelen etrafına hayranlar falan toplanırdı ve ben seninle baş başa konuşma fırsatı bulamazdım. Bu nadir bulunan bir fırsat.”

“Dün bütün öğleden sonra gazetede birlikte çalıştık.”

“Bay Phillips de oradaydı. Ona yalnız kalmak denmez.”

Fiona bu mantık karşısında omuz silkti. Duygusal açıdan, tartışamayacak kadar tükenmiş durumdaydı.

David ona doğru eğilirken biraz gergin görünüyordu. “Yani şimdi stratejimde birinci adımı geçmiş oldum.”

“Ne stratejisi?”

“Ryan’ın tavsiyesini dikkate alıp kızın beni fark etmesini sağlayacak bir plan yaptım.”

“David sen neden bahsediyorsun?”

“Dediğim gibi, ilk adım onu tek başına yakalamaktı. Üzerine bir tik atabiliriz. Şimdi ona çıkma teklif etmeliyim.”

“Kime çıkma teklif etmelisin?”

“Vay canına, hiç yardımcı olmuyorsun. Hem de hiç.” David derin bir nefes alıp doğruldu. “Bir ara benimle bir yerlere gitmek ister misin? Sinemaya falan?”

Fiona bakakaldı. “Ben mi? *Benimle mi* çıkmak istiyorsun?”

“Sorun olur mu?”

Fiona kendini David’e bakmaya, *arkadaşın* ötesinde bir şey görmeye zorladı. *Ve sıradanlığın*. En azından bunu yapabiliirdi.

David onda ortalamanın altının ötesini görebilmişti.

Sevimsiz bir çocuk değildi. Açık tenliydi, Fiona gibiydi ama çilleri vardı ve saçları küllü sarıydı. Kros koşucusunun ince

yapısına sahipti. Açık kahverengi gözleri hoştu. Fiona'ya anesinin zaman zaman taktığı kehribar kolyeyi anımsatıyordu.

Onunla çıkmak nasıl olurdu? Muhtemelen birlikte yaptıkları diğer her şeyin patlamış mısır eklenmiş hali olurdu. Filmden sonra kahve içip okul gazetesinden konuşurlardı.

Korkunç olmazdı. Fiona onunla konuşmayı seviyordu. Akıllı ve komik bir çocuktur. Kibardı.

Bir keresinde Lucy'ye Trent McKinnon'un bir dondurma türü olsa, ceviz ve *marshmallow* tanecikli çikolatalı dondurma olacağını söylemişti. David daha çok vanilya olabilirdi ama vanilya da *kötü* değildi. Fiona ikram edildiğinde hiç hayır demezdi.

Vanilya asla bir insanın kalbini kıramazdı.

"Şey, olur," dedi. "Tabii."

David gülümsedi. Güzel bir gülümseme idi. Biçimli dişleri vardı. "Harika. Yarına ne dersin?"

Fiona güldü ve omuz silkti. "Tesadüfe bak ki takvimim boş."

"Harika. Seni yedide alırım."

Lucy, Fiona'nın yanındaki sandalyeyi yere sürterek geriye çekti. "Yedide nereye gidiyoruz?"

Fiona bakışlarını paniklemiş gibi görünen David'den dünyadan bihaber görünen Lucy'ye çevirdi. "Sen değil. David ve ben."

"David ve sen ne?"

"Sinemaya gidiyoruz. Yarın."

En yakın arkadaşının yüzüne bir gülümseme yayılınca Fiona ona masanın altından uyarı niteliğinde bir tekme attı. Lucy yüzünü buruşturdu ve baldırını ovma için öne eğildi. "Kulağa harika geliyor."

"Pekâlâ. Tamam. Yarın görüşürüz," dedi David. "Tekrar üzgünüm. Bu gece için."

Fiona larenjitini yeniden keşfederek omuz silkti.

“Şaka mı yapıyorsun?” Lucy omzundan itti. “David’le mi çıkacaksın?”

“David’in nesi var?”

“Bir şeyi yok, sanırım.” Düşünürken Lucy’nin gözleri bir an donuklaştı. “Hoş biri. Ve... Başka ne bilemiyorum. Hiç dikkat etmedim. *Trent McKinnon* olmadığı için olsa gerek.”

Fiona gözlerinin dolmak üzere olduğunu hissetti. Ağlamak-
tan nefret ediyordu ve üstelik bunu kafenin ortasında yapacaktı.

“Hey,” dedi Lucy kendisinden nadir duyulan nazik bir sesle.
“Sorun yok.”

“Haklısın. Çalamadım. Ödleşin tekiyim.”

“Batırmaktan gerçekten bu kadar korkuyor musun?”

Fiona burnunu çekerek başını iki yana salladı. “Aslında iyi sayılırım.”

“O zaman sorun ne?”

“Oraya çıkarsam kimse dinlemeyecek. Yanık izlerini göre-
cekler. Sadece izlerden ibaret olacağım.”

“Oraya *çıkılmazsan* hayatın boyunca yanık izlerinden ibaret
kalacaksın.”

“Şarkılar çok özel.” Düşünmek bile Fiona’nın ellerinin titre-
mesine neden oluyordu. “Onları insanların incelemesi için ortaya
sermek çok korkutucu.”

“Şarkıların için mi endişeleniyorsun yoksa yüzün için mi?”

“Herkes her şeyi gereğinden fazla analiz edecek.”

“Acaba nasıl olurdu?” diye mırıldandı Lucy. “Ama bunun
David ve Trent McKinnon’la ne ilgisi var?”

“Sanırım Trent McKinnon’dan ümidi kesmemin zamanı
geldi.”

Trent onu asla sevmeyecekti. Bunu itiraf etmek Fiona’ya
etinden et koparılıyormuş gibi hissettirdi.

“Mavi saçlı kızla çıkma teklifi etmek istemişse ne olmuş?” dedi Lucy. “Hiç önemli değil. Seni yeterince tanımıyor, şimdilik.”

“Kütüphanede birlikte kaç saat geçirdik!”

“Tabii, çünkü hiçbir yer bir lise kütüphanesi kadar baştan çıkarıcı olamaz.”

“Mavi saçlı kız onu kütüphanede de baştan çıkarırdı.”

Lucy ağzını açtı, hemen geri kapadı. “Ryan haklı. Trent pisliğin teki.”

“Neden? Yarım suratlı inek kızı beğenmediği için mi? Bu durumda erkek nüfusunun yüzde doksan dokuzu pislik oluyor.” Fiona kendini uyuşmuş ve bitik hissediyordu. Bir yıllık duygu stokunu bir saat içinde tüketmişti.

“Bence erkek nüfusunu hafife alıyorsun.”

“Erkeklerle olan inancımı lezbiyenin güçlendirmeye çalışması bayağı kötü olmalı,” dedi Fiona.

“Tek lezbiyen benmişim gibi bahsetmeyi kesebilir miyiz? Bir tek ben olamam, değil mi?”

“Ah, hiçbir fikrim yok.”

“Lezbiyen olduğumu lisede itiraf etmenin bedeli bu. Diğer kızların yetişmesi *yıllar* sürebilir.” Lucy bütün ağırlığını sandalyesine bırakıp tavana bakarak konuştu. “Ciddiyim, en azından bir kişi olmalı.”

“Acınası durumdayız,” dedi Fiona derin bir iç çekerek. “*Birtane* bulmak için dua ediyoruz.”

FI

Fi kanepede –kahrolası kanepede– otururken Ryan okuldan eve gelip Fi'nin kucağına ödev yığınınını bıraktı ve karşısına oturdu.

Ter ve kir pas içinde üniformasıyla oturduğu için kardeşini azarlamak istedi ama kendini tuttu. Onun yerine ödev yığınınını alıp eliyle tartar gibi yaptı. “Lütfen bana bir haftalık olduğunu söyle.”

“Sadece bugünün,” dedi Ryan.

Fi edebiyat ödevinin sayfalarına ve sayfa kenarlarındaki yabancı el yazısına göz attı. “Konuyu seçmiş bile. Ve resmen bana *ödev* vermiş.”

“Kim?”

“Lucy Daines. Gelmiş geçmiş en kötü partner.”

“Edebiyat ödevinde mi? Hangi kitabı yapıyorsunuz?”

“Görünüşe bakılırsa Faulkner,” dedi Fi, Lucy’nin altını çizdiği satırları, çıkardığı notları ve *talimatlarını* okurken. “İki kısa hikâye.”

“Trina Simmons ve ben *Kanlı Madalya*’yı yapıyoruz,” dedi Ryan. Bugün öğle yemeğinde başladık. Notun büyük kısmını oluşturacak.”

Fi sevimsiz kardeşine ters bir bakış attıktan sonra ödev yığınının sehpanın üstüne bıraktı. “Kafayı. Yemek. Üzereyim.” Kafasını kanepenin kol kısmına yatırdı. “Geri çekilseydim o topa atlamasaydım bunların hiçbirisi olmayacaktı. Hayatım *normal* olacaktı.”

“Evet,” dedi Ryan birkaç saniye sonra. “Ama değiştiremezsin. İyi tarafından bakmayı deneyebilirsin.”

“Neymiş o iyi taraf?”

“Lucy Daines’le sadece kâğıt üstünde uğraşmak zorundasın,” dedi Fi’nin ödev yığınının işaret ederek. “Yüz yüze değil.”

“Doğru.”

“Ayrıca durmadan *Cupcake Wars* seyredabiliyorsun.”

“*Cupcake Wars*’dan bıktım. Hem de kusacak kadar.” Fi karşı-sındaki duvarı işaret etti. “Şurada alçıda Florida’nın doğu kıyısına benzeyen bir çatlak olduğunu biliyor muydun?”

“Vay canına, durumun vahim.” Ryan onu baştan ayağa süzdü. “En son ne zaman yerinden kıpırdadın?”

“Bu sabah. Banyoya girdim.”

“Pekâlâ, müdahale zamanı,” dedi Ryan gülerek. “Bu akşam benimle dışarı çık.”

“Tabii ya.” Fi en son ne zaman ebeveynleri ya da arkadaşları olmadan baş başa bir şey yaptıklarını hatırlamıyordu. Alçısını işaret etti. “Küçük bir hareket sorunum var.”

“Ben sana yardım ederim,” dedi Ryan. “Zaten çok büyük bir şey yapmayacağız. Otherlands’de açık mikrofon gecesi.”

Arabayla beş dakikalık mesafede bir kafe vardı ama Fi oraya hiç gitmemişti. “Şu salaş yer mi?” Ön tarafında elle boyanmış eski bir tabelası olan, harap görünümlü bir mekândı.

“Karakteri var. Duyduğuma göre açık mikrofon gecesi, ee, eşsiz oluyormuş.”

Fi, Trent’in oraya gittiğinden bahsettiğini hatırlar gibiydi. Gerçi açık mikrofon gecesine hiç değinmemişti. “Sana kim söyledi?”

“Orada çalışan kız.”

Fi gözlerini kısarak baktı. “Hangi kız?”

“Bir kız,” dedi Ryan gözlerini devirerek. “Gelmek istiyor musun, istemiyor musun?”

Fi mutfığa baktı. “Herkes nerede?”

“Sanırım annem markete gitti. Babam hâlâ işte.”

Kabile tarzı şallara ve ironik tişörtlere sahip olmayan Fi kahve dükkânı tiplerinden olmadığına kanaat getirmişti. Gerçi boş boş takılma lüksü hiç olmuyordu. Okul ve lakros bütün zamanını alıyordu.

Ama kahve dükkânı karşıtı tiplerden olduğunu da düşünmüyordu. Ayrıca ebeveynlerinin ikisinin de ortalıkta olmaması, onu durduracak kimsenin olmadığı anlamına gelirdi.

Kendini iterek ayağa kalktı. “Git, duş al. İşin bitince banyoya girmeme yardım edersin.”

Otherlands’e varınca Fi, Ryan’ın koluna tutundu ve arka kapının önündeki rampayı topallayarak çıktı. Ryan’ın yardımına bu kadar göz önünde bariz bir şekilde ihtiyaç duymak tuhaftı.

Fi’nin fosforlu alçısını gören kalabalık yol vermek için kenara çekiliyordu. “İnsanlar bana bakıyor,” diye mırıldandı.

“Sana öyle geliyor.”

Mekânın neredeyse her bir santimi uyumsuz masalar ve sandalyelerle doluydu. Barın arkasındaki boncuklu perde bir sürü kutuyu, sandığı ve kirli fincanları gizlemekte yetersiz kalıyordu. Duvarlarda ve beton zeminde şiir mısraları yazılıydı.

Fi kalabalığı tarayarak, “Buradaki herkes pirsingli ve dövme,” diye fısıldadı. “Ya da kulaklarında şu kocaman deliklerden var.”

“Herkes değil.” Ryan tezgâhın başında sarı saçlarının bir tutamı mavi renge boyalı, ufak tefek kıza doğru eğildi. Kız onu görünce gülümsedi ve tezgâhın arkasındaki diğer adam –kolları sarmaşık dövmesiyle kaplı uzun boylu adam– siparişlerini alabilsin diye kenara çekildi. Ryan parmağıyla kızları işaret etti. “Gwen, bu kardeşim Fi.”

Gwen ellerini bir havluya kurulayıp tezgâhın üstünden incecik kolunu uzattı. “Selam, Fi. Tanıştığımıza sevindim.”

Fi zayıf kızın elini sıkarken kıracağından endişelendi.

“Size ne vereyim?” diye sordu Gwen ve Ryan’a bakarak, “Kafeinsiz mi?” dedi.

Ryan başını onaylarcasına salladı ve Fi’ye baktı. Fi tepedeki menüyü okudu ama ne sipariş edeceği konusunda bir fikri yoktu. “Fazla kahvemsi olmayan bir şey?”

Gwen güldü. “Tabii ki.”

Birkaç dakika sonra Gwen ona süt köpüğüyle dolu büyük bir kupa uzattı. Fi alçısını işaret etti. “Bir yere oturmalyım.”

Ryan başını evet anlamında salladı ve ikisi de etrafa baktı. Bütün masalar doluydu.

Fi biraz paniğe kapılmaya başladı. Bu kadarcık hareket bile ayağının acımasına yetmişti. Başı dönüyordu, nefes nefeseydi. Üç haftanın sonunda böyle hissediyorsa, bir yıl sonra sahada durumu ne olacaktı acaba?

Ryan dolu masaları işaret etti. “Hiç yer yok.”

“Cidden,” diye fısıldadı Fi ona yaslanarak. “Oturmalyım.”

Ryan geri çekilip onu süzdükten sonra kafeye bir kez daha göz gezdirdi. Sonunda kolunu tuttu ve onu kendileriyle yaşıt iki erkeğin oturduğu dört kişilik bir masaya götürdü. İkinin de dalgalı, koyu renk saçları vardı ve neredeyse aynı boyda görünüyorlardı.

“Oturmasının sakıncası var mı?” diye sordu Ryan iki boş sandalyeyi ve Fi’nin alçısını işaret ederek.

Oğlanlardan birinin hoş, koyu bir teni vardı, diğeri ise Fi ve Ryan gibi açık tenliydi. Açık tenli olan ayağa kalkıp Fi’nin önündeki sandalyeyi çekerek oturmasını işaret etti. “Hayır.”

Aynı anda Esmer Tenli, Açık Tenli’nin sandalyesine uzanıp *kendine* doğru çekerek, iki oğlanın arasındaki mesafeyi kapadı.

Fi kırık ayak bileklerinin bulaşıcı olmadığını söylemeyi düşündü ama onun yerine kendisine yardım eden ve hâlâ ayakta olan kibar oğlana döndü. “Teşekkürler.”

Ryan boşta kalan sandalyeyi kendine çekip Fi’nin alçısını işaret etti. “Yukarıda tutmalısın.”

“Sen nereye oturacaksın?”

Kardeşi omzunun üzerinden mavi saçlı kızın durduğu yeri işaret etti. “Orada takılabiliyim.”

Baş başa kardeş saati bu kadardı işte. “Gizemli çalışma grubun bu mu?”

Ryan yarım bir gülümsemeyle, “Birazdan dönerim,” dedi ve Fi’yi iki yabancıyla yalnız bıraktı.

Fi ne yapacağını bilemiyordu. Telefonda mesajlarına mı bakmalıydı yoksa başka şeylerle mi meşgul görünmeliydi? İçerisi yüksek sesle konuşan, hatta oradan oraya bağırان insanlarla doluydu ama küçük masasındaki iki delikanlı hiç konuşmadan boşluğa bakıyordu. Ona bakmamaya özen gösterdikleri belli oluyordu.

Fi masanın üstündeki menüyü incelerken Açık Tenli, iki kahverengi bitkinin arasında bir mikrofonun sıkıştırıldığı köşeyi işaret etti. “Açık mikrofon gecesine mi geldin?” diye sordu.

“Ah, ee, evet, sanırım.”

Fi ve Açık Tenli uzun, acı verici ve sessiz geçen birkaç saniye boyunca sahipsiz duran mikrofona baktılar. Oğlanın ba-

kışları önündeki eski kitabın kenarlarıyla oynayan parmaklarına kayd1. Sonra gülümseyerek elini uzattı. “Adım Marcus,” dedi. Omzunun üstünden Esmer Tenli’ye baktı. “Asosyal kardeşimin adı da Jackson.”

“Fi,” diye karşılık verdi Fi, Marcus’un elini sıkarken. İki si birbirine dokununca Jackson sanki Fi hastalıklıymış gibi gözlerini kıstı.

“Fee mi?” diye sordu Marcus.

“F-İ. Fiona’nın kısaltması.” Her an diğer tarafa düşebilecekmiş gibi tezgâhın üzerine eğilmiş olan Ryan’ı işaret etti. Kıza –neydi adı, Gail? Gwen?– bir şey söylüyordu. “Benim asosyal kardeşimin bana küçükken taktığı isim. Öyle kaldı.”

Marcus, Ryan’a baktı, ardından başıyla Jackson’ı işaret etti. “Biz de ikiziz.”

Fi dalgalı siyah saçları dışında birbirine hiç benzemeyen iki oğlana baktı. Marcus açık tenli ve ince yapılydı. Jackson’ın gözleri yeşilken onunkiler açık kahverengiydi. Neredeyse aynı boydalardı –bir seksene yakın olmalıydılar– ama Jackson’da futbolcu omuzları vardı. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı derdi annesi. Pisliğin teki olması çok yazıktı.

Fi başını iki yana salladı. “Biz ikiz değiliz. Yani İrlanda ikiziyiz ama o sayılmaz.”

“İrlanda ikizi nedir?” diye sordu Marcus başını şirin bir tavırla yana yatırarak.

“On ay arayla doğduk.”

“Ah.” Güldü. Jackson duyulacak şekilde iç geçirdi.

Marcus kardeşini omzuyla dürttü ama gözlerini Fi’den ayırmadı. “İkiniz de West’te mi okuyorsunuz?”

“Hayır, Union. Siz?”

“Evde eğitim alıyoruz.”

Fi daha önce evde eğitim alan kimseyi tanımamıştı. “Çok havalı,” diye yalan söyledi.

Tuhaf bir sessizlik daha yaklaşmakta olduğunu hissettirirken Fi, Marcus'un insanın içine çaktırmadan işleyen bir şirinliği olduğunu fark etti. Yumuşacık ela gözler ve simsiyah saçlarla tezat oluşturan pürüzsüz, açık bir ten. Jackson'ın ne yaptığına aldırmaktan vazgeçti. "Açık mikrofon gecesinde ne oluyor?" diye sordu.

Açıklama sadece yarım dakika sürdü ama diğer her şey için mükemmel bir açılış oldu. Marcus ona alçısını sordu ve şaşırtıcı bir şekilde Fi'nin içini acıtmayan bir lakros sohbeti başladı. Marcus'un bu spor hakkında çok fazla bilgi sahibi olmaması Tren'ten sonra rahatlatıcı bir mola oldu.

"Amerikan Yerlileri tarafından yaratılmış," dedi. "Erkeklerini savaşçı olarak eğitmek için bu sporu kullandılar mı?"

"Daha yeni bu konuyla alakalı bir kitap bitirdim. Yani kısmen alakalı," diyen Marcus kabilelerin ilk yerleşimcilere ne kadar farklı davrandıklarını kısaca özetledi.

Konuşurken ela gözleri parlıyor, bütün yüzü gülüyordu. Yerlilerin mücadelesi Fi'yi hiç bu kadar sarmamıştı.

Fi üniversite başvuruları için notlarını yükseltmesi gerektiğini anlattı. Ona Northwestern'dan bahsetti.

"Hey, Jackson da oraya başvuruyor," dedi Marcus kardeşini kaburgalarından dürterek.

Jackson kısa bir baş sallamayla karşılık verdi. Fi de aynısı yaptı ve tekrar Marcus'a döndü.

Masanın üstünde duran köşeleri kıvrık kitabı işaret etti. "Hangi kitap?"

"*Jean Paul Sartre'in Seçme Denemeleri.*" Marcus kitabı kaldırıp ona kapağı gösterdi. "Sahneye çıkan olmazsa okuyacaktım."

"Şaka yapıyorsun," dedi Fi.

"Cidden. Bak." Marcus kitabı açtı ve okumaya başladı. "*İnsan hâlâ daha sonra olmaya son vereceği ve daha şimdiden ileride*

dönüşeceği kişidir. İnsan birinin ölümünü yaşar, birinin hayatını ölür.” Güldü ve kitabı tekrar masaya bıraktı. “Anlık bir karardı. Hayata geçirmemem muhtemelen herkes için daha iyi olur.”

“Okumayı sever misin?”

“Bayılırım.” Marcus son dönemde Yüzüklerin Efendisi üçlemesini bir kez daha okumuştı ve Fi’ye anlamadığı bazı espriler yaptı. Evde eğitim almalarına rağmen, yerel okul müfredatını takip ediyorlardı. Bu yüzden o yıl edebiyat dersinde okudukları bazı kitaplar hakkında konuştular: Faulkner’ın kısa hikâyeleri, *Güneş de Doğar, Gazap Üzümleri*.

Bir saat sona, on kişi mikrofonu alıp bırakmıştı ama ikisi de farkında değildi. Jackson’ın sahneye dikkatini verip vermediği konusunda Fi’nin hiçbir fikri yoktu, onu tamamen dışlamıştı.

Ryan omzunu dürtünce arkasına döndü. “Annem aradı. Dışarı çıktın diye kafayı yemiş.”

Kahretsin. “Senin fikrindi,” dedi Fi.

“Gitmeliyiz. Gwen’e veda edeyim.” Sonra Fi’nin tek başına yürüyemediğini tamamen unutarak dönüp gitti.

Fi biraz zorlanarak ayağa kalktı. “Üzgünüm.” Bacağını işaret etti. “Ryan normalde daha naziktir ama rica etsem, ee...”

“Elbette.” Marcus ayağa kalkıp ona kolunu uzattı.

Jackson aniden ayağa kalkınca masa ve fincanlar sarsıldı. Fi’nin diğer tarafına geçip Marcus gibi o da kolunu uzattı. “Haydi, bana tutun,” dedi.

İki oğlan bakıştı ve Marcus iç geçirerek geri çekildi. Başka seçeneği kalmayan Fi, Jackson’ın kolunu tuttu. Üçü birlikte kafenin çıkarken Marcus bir adım gerideydi.

Fi kardeşinin yanına ulaşınca onu kolundan tuttu ve Jackson’a beceriksizce teşekkür etti. Jackson omuz silkip masalarına döndü.

Marcus kardeşinin arkasından baktı. “Benim kardeşim de normalde daha naziktir.”

Ryan hâlâ mavi saçlı kızla birlikte olduğu için Fi ne yapması gerektiğini bilemedi. Birkaç saniye içinde Ryan annelerini hatırlayıp onu eve sürüklerdi. Ama Fi akıllıca kitap göndermelerini yapan ve alışılmışın dışında espri anlayışı olan bu çocuktan hoşlanmıştı. “Şey, tanıştığımıza memnun oldum.”

“Bir dakika,” dedi Marcus. “Numaranı alabilir miyim?”

Numarasını bir nefeste söyleyiveren Fi fazla çaresiz görünmediğini umdu. Marcus numarayı telefonuna kaydedip gönder tuşuna bastı. Fi’nin telefonu cebinde titredi.

“Sende de benimki olsun,” dedi Marcus her yeriyle gülümseyerek.

Ryan nihayet sakat kız kardeşini ve onun telefon numarasını alan çocuğu fark etti. “Onu getirdiğin için teşekkürler, dostum.”

“Benim için bir zevkti,” dedi Marcus.

“Pekâlâ,” dedi Ryan kaşlarını çatarak. “Gitmeliyiz.”

Fi çoktan onun koluna geçirdiği kolunu işaret etti. “Seni bekliyordum.”

Arayacağını söyleyen Marcus’la vedalaştı ve dışarı çıkarken Ryan’ın, hantal ağırlığı altında homurdanmasına aldırmadı bile. Rampayı inip arabaya binerken de yolda da ne alçı, ne acı ne de kardeşinin meraklı bakışlarının farkındaydı.

Adı *Marcus*’tu. *Marcus King*... Sonsuz bir tekrarla beyninde dönüp duruyordu.

Marcus’un sıkıdığı elini diğer eliyle tutarken Ryan’a, “Bizde *Yüzüklerin Efendisi* var mı?” diye sordu.

“Sanırım tavan arasında.”

“Uzunluğu ne kadar?”

“Üç cilt, her biri dört yüz sayfa falan. Neden?”

“Hazır bu kadar zamanım varken, sanırım okuyacağım,” dedi Fi.

Kitapları bitirmeden Marcus’un aramasını umdu.

ON İKİNCİ SINIF

O C A K

F I O N A

Fiona okuldan eve geldiğinde babası mutfak masasında oturuyordu. Kalın bir zarfı havaya kaldırdı.

“Yoksa o...” dedi Fiona.

Babasının suratında kocaman bir gülümseme vardı. “North-western’dan. Postacı az önce bıraktı.”

Fiona zarfı her an patlayabilirmiş gibi aldı ve evirip çevirmeye başladı.

“Açsana,” dedi babası. “Ölmek üzereyim.”

Fiona parmağını yapışkan kısmın altından kaydırды ve zarfın içinde katlı duran dört ya da beş kâğıdı çıkardı. Babası da onun omzunun üstünden okudu. İki saniye sonra sevinçle bağırıp Fiona’yı kendine çevirdi ve küçük bir çocukmuş gibi sarıldı.

“Kabul edildin!” Üst kata seslendi. “Caroline! Fiona kabul edildi!”

Fiona sandalyeye çöktü ve mektubu bir kez daha okudu. Erken karar. Hem yaratıcı yazarlık programından hem de mü-

zik okulundan alınabilecek dersler. Bursun devam etmesi için gerekli şartlar.

Mektubu havaya kaldırdı. “Kısmi burs almışım.”

Babası yüksek sesle sevinç çığlığı attı. “Caroline, hemen aşağı gel!”

Saçlarını havluya sarmış annesi bornozuyla sıırıslıklam halde merdivenden indi. Aynı anda futbol forması vücudunun her santimine yapışmış olan Ryan da arka kapıdan içeri girdi. Açıkta kalan yerleri ise ot, ter ve kir içindeydi.

“Neler oluyor?” diye sordular aynı anda.

Babası haberi verdikten sonra Fiona farklı nem düzeylerinde kucaklandı. Annesi ağlamaya başladı. Babası Ryan’a duş yapmasını söyledi ve Folk’s Folly’ye rezervasyon yaptı. Fiona tekrar masaya oturdu ve mektubu beş kez daha okudu.

“Lucy de yemeğe gelebilir mi?” diye sordu.

“Elbette. Peki ya David?”

Eyvah. “Evet, David de.”

Son zamanlarda ona neler oluyordu? Nasıl bir insan *erkek arkadaşını unutturdu*? Birkaç hafta önce kendini üzerinde çalıştığı bir şarkıya kaptırıp randevularını unutmuştu. David’in bunaltıcı pazartesi sabahı futbol analizleri sırasında dalıp gidiyordu. Hatta takvimi onu kurtarmasaydı doğum gününü bile unutabilirdi.

Birkaç saat sonra, Doyle’lar yanlarında Lucy, David ve Gwen’le birlikte –Fiona onu da unutmuştu– biftekler, kocaman fırınlanmış patatesler ve Bayan Doyle’un aşırı peynir ve tereyağına bulandığı için hiçbir besin değerinin olamayacağını söylediği ıspanakla dolu bir masanın etrafındaydılar.

Beşinci kez kadeh kaldırmalarının ardından babası masanın üstünden Lucy’ye baktı. “Sen hiç cevap aldın mı, Luce?”

Lucy başını iki yana salladı. “Heyecanla NYU’yu bekliyorum. Boston da yedekte.”

“İçindeki Yankee’yi bir türlü çıkaramadık.”

“Az uğraşmadınız.”

“Az uğraşmadık.” Babası David’e döndü. “Ya sen?”

“Ah, ben buralıyım,” dedi David.

“Hayır, evlat. Okuldan bahsediyorum.”

Ryan boğazına takılan biftek parçasını yutarken David’in suratı pespembe oldu. “Şey, babam Ole Miss’de ısrarcı ama sanırım ben UT Knoxville’i tercih edeceğim.”

“İkisi de Şikago’ya çok uzak,” dedi Gwen bir Fiona’ya bir David’e bakarak. “Ne yapacaksınız?”

David, Fiona’nın babasına hızlı bir bakış attıktan sonra kız arkadaşına gülümsedi. “Bir yolunu bulacağız.”

Fiona da gülümsedi ve dikkatini tekrar bifteğine çevirdi. Northwestern’daki erkekler önünde sıraya girecek değildi ne de olsa. Annesinin –ve anlayamadığı nedenlerden Ryan’ın– git-tikçe artan huzursuzluğuna rağmen, Fiona ameliyatı hâlâ kabul etmemişti. Evet, düzelmek onu heyecanlandırıyordu ama bir başkasının derisine bürünmenin korkusu daha fazlaydı.

Dr. Connelly “liste”nin uygun bir eşleşme garantilemediğini ısrarla hatırlatmasına rağmen hâlâ “liste dışı”ydı. Listede yıllarca bekleyebilirdi ve bu da Fiona’ya en az yanık izleriyle yaşamak kadar berbat geliyordu. Sonunda bir parçasının kesilip alınmasına karar verdiğini –*gerçek* Fiona’nın kabul edilemez olduğunu itiraf ettiğini– ve hiçbir sonuç çıkmadığını düşünmek... Hayatının geri kalanını şu an olduğundan daha kötü hissederek geçirirdi.

“Ryan ve ben bu yüzden yakın okullara başvurduk,” diyordu Gwen. “Ne olursa olsun, birbirimize en fazla dört saat uzak olacağız.”

Ağzı yemekle dolu olan Ryan, “Clemson. Kesinlikle Clemson,” dedi. “O koç bana bayılıyor.”

“Ağzında yemek varken konuşma,” dedi anneleri. “Ayrıca henüz o konuda görüş birliğine varmadık. Üniversiteler Birinci Ligi’nde oynarsan başka hiçbir şeye zamanın kalmaz.”

“Altından kalkabilirim.”

Ryan bir yıl içinde on beş santim uzamış, ince yapılı, bir altmış yedi boyunda bir *çocuktan* bir seksen boyunda bir *adama* dönüşmüştü. Sanki bütün kemikleri derisini ve kaslarını da beraberinde çekerek uzamıştı. Aynı anda hem çok iri hem de çok zayıf görünüyordu. Eskisi gibi hızlıydı ama devrilmesi eskisinden daha zordu. Yetenek avcıları ona bayılıyordu.

“Bence iyi bir ikinci lig teklifini de kenara itmemelisin,” dedi annesi. “Virginia’daki okul senin için mükemmel görünüyordu. Çok iyi bir işletme programı ve iyi bir sınıf ölçüsü var.”

“Yanlış eyalet,” dedi Ryan başını iki yana sallayarak.

Annesi onu geçiştirir gibi elini salladı. “O kadar da uzak değil.”

“Gwen ve ben kararımızı verdik.”

“Bazen esnek olmak gerekir, Ryan,” dedi annesi. “Hayat her zaman sana tam istediğin paketi sunmaz. Öyle değil mi, Fiona?”

Masadaki herkes gözlerini devirmemek için kendini zor tutan Fiona’ya baktı.

Kendi istediğin paketi kastediyorsun, anne.

“Ee...” dedi Lucy tuhaf sessizliği bozarak. “Sen hangi okullara bakıyorsun, Gwen?”

“Şey, Charleston Sanat Enstitüsü çok iyi olurdu. Clemson’a üç buçuk saat mesafede. Furman’ın müthiş bir resim profesörü var ve sadece elli kilometre uzakta.”

“Vay canına. Bu işi cidden enine boyuna düşünmüştünüz,” dedi Lucy şaşkınlıkla.

Fiona alaycı bir yorum yapmamak için kendini tuttu. Nazik, akıllı, komik bir kız olan ve kardeşine tapan Gwen’e haksızlık

ettiğini biliyordu. Lucy'yle takılacak kadar hazır cevap, David'le takılacak kadar tatlıydı. Fiona onunla başka şartlar altında tanışsaydı arkadaş olurlardı.

Ama onunla önce Ryan tanışmıştı. O günden beri Ryan, Gwen'e her geçen gün biraz daha fazla, Fiona'ya ise her geçen gün biraz daha az ait oluyordu ve bu kesinlikle kabul edilemez bir durumdu. Ve Fiona'nın kontrolünün dışındaydı.

Fiona, Ryan'ın en son ne zaman konuşmak için odasına geldiğini hatırlamıyordu. Onu özlüyordu. Onu her gün görse de özlüyordu.

"Fiona? Burs dedim?"

Fiona daldığı pustan sıyrıldı ve kendisine bakan bir masa dolusu insana odaklandı. "Üzgünüm, ne?"

"Burs," diye tekrarladı David. "Şartları var mı?"

"Ah, şey, 3.5 ortalamamı korumak zorundayım. Her dönemde en az bir tane müzik ve yaratıcı yazarlık dersi almam gerek. Edebiyat dergisinde bir şeyler yayınlamalıyım." Fiona hatırlamaya çalışarak tavana baktı. "Sanırım bu kadar."

"Zor olmasa gerek," dedi babası. "Zaten o dersler için gi diyorsun."

"Notlar," diye belirtti Fiona.

"Çocuk oyuncağı," diye geçiştirdi babası.

"Yazı yayınlamak."

Lucy güldü. "Moleskine'lerden bir şey alıverirsin. Malzeme kıtlığı çekmiyorsun sonuçta."

Tanrı aşkına. "Şey, evet, göreceğiz bakalım."

Annesi gitme zamanının geldiğini duyurunca babası he sabı ödedi. Ryan, Gwen'i eve bıraktı. Lucy, Fiona'nın saçlarını dağıtarak ertesi gün görüşeceklerini söyledi. Fiona vedalaşmak için David'le arabasına kadar yürüdü.

"Seni eve ben bırakamaz mıyım?" dedi David.

“Sen ters yöne gideceksin. Annemlerle gidebilirim.”

David otoparkta arabalarının yanında bekleyen Fiona’nın ebeveynlerine bakarak, “Babanın aptal olduğumu düşündüğüne eminim,” dedi. “Ve beni çok korkutuyor.”

“Ne? Neden?”

“İlk buluşmamızda salonda *tabancasını temizliyordu*.”

“O da bir şey mi?” dedi Fiona. “Senden öncekinde golf sopalarındaki sahte kanı yıkıyordu.”

David güldü ve onu hızlı bir öpücük için kendine çekti. “Yani başkaları *oldu*.”

“Ah, bir sürü. Listesini tutamadım.”

“Yeri gelmişken... O konuşmayı yapmalıyız. Gwen’in dediği gibi.”

David’in en harika yanlarından biri rahatlığıydı. Saatler boyunca önemli bir konuya değinmeden konuşabilirlerdi. Hem zaten bu konuşmaya gerek de yoktu.

“Kilometre hesaplarına aklımın yeteceğini sanmıyorum,” dedi Fiona.

David kaşlarını çattı. “Fiona, artık gitmeliyiz,” diye seslendi babası.

David ellerini Fiona’nın belinden çekti.

“Ödle kimmiş acaba?” Fiona onu şaka yollu dürttükten sonra yanağından öptü. “Geldiğin için teşekkürler.”

“Ne demek,” dedi David gülümseyerek. “*Northwestern’a* girdin sonuçta.”

Fiona da gülümsedi. “*Northwestern’a* girdim.”

Eve dönüş yolunda babası kuru temizlemecilerin pantolonlarının belinin çekmesine neden olduğundan yakındı. Annesi güldü ama şikâyetçi değildi, ne de olsa on sekiz yaşından beri iki kilo bile almamıştı. Caroline Doyle iki çocuk doğurduktan sonra bile insanın sinirini bozacak kadar iyi görünüyordu.

“Bebegimin üniversiteye gideceğine inanamıyorum,” dedi babası dikiz aynasından ona bakarak.

“İki bebeğinin de,” dedi Fiona.

“Çok fazla değişiklik,” dedi babası. “Düşündüm de bence herkes evde kalmalı.”

“Çok geç,” dedi Fiona. “Erken karar. Konu kapandı.”

Annesi ona döndü. “Değişiklik demişken.”

Bir anda Fiona’nın ciğerlerindeki hava, keyifli ruh halini de alıp götürerek çekiliverdi. “Tanrım, anne...”

“Artık bu kararı vermenin vakti geldiğini düşünüyorum.”

Fiona pencereden karanlık gökyüzünü işaret etti. “Şu anda mı?”

“Mutlu olmanı istiyorum,” diye karşılık verdi annesi. “Ve bence daha mutlu olman...”

“Geç oldu, Caroline,” dedi babası arabayı garaj yoluna sokarken.

“Bruce,” dedi annesi kocasına bakarak. “Bir karar vermeliyiz.”

“Bu gece değil,” diyen Fiona onu durdurmalarına fırsat vermeden arabadan indi.

Odasına girince makyaj masasının üstündeki aynanın başına gitti, öne eğilerek parmaklarını yanık izinin üzerinde gezdirdi. Başını çevirip yüzünü her açıdan süzdü. Kusurlarını, annesinin yaptığını düşündüğü gibi tek tek inceledi.

Kadının, kusurlu olmanın nasıl bir şey olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Fiona bu ameliyatı olsa bile bir şey değişecek miydi? Sorunlarını –en azından deri sorunlarını– annesinin ona biraz nefes aldırmasına yetecek kadar çözecek miydi? Sırf bunun için bile deşebilirdi.

Ama bir parçasını kestirip atmasına gerçekten gerek var mıydı? Aylarca acı çekmesine? Sonunda –sonunda– annesinin bir parça onayını alabilmesi için illa birinin ölmesi mi gerekiyordu?

Ne korkunç bir alışveriş.

Ölen ve derisi yüzülen insan için daha da kötüydü.

FI

Fi okulun spor salonunda ağırlık makinesinin altında inleyen terli bir Trent buldu. Trent kalktı, bankı sildi ve Fi'ye oturmasını işaret etti. "Nerelerdeydin?"

Fi oturdu. "Koç Dunn yolumu kesti."

"Ne istiyormuş?"

"Beni taciz etmek."

Trent bu cümle karşısında gözlerini kıstı ama Tanrı'ya şükür üstelemedi. Fi herkesin konu hakkındaki görüşlerinden sıkılmıştı. Milton'ı düşünüyorsa ne olmuştu yani? *Düşünüyorum, bağlayıcı bir karar almıyorum, millet!* Annesiyle babasının isteği de bu değil miydi? Bakış açısını genişletmesi?

Milton iyi bir okuldu, ne çok büyük ne çok küçüktü. Memphis'teydi. Lakros takımının bir kulüpten ibaret olduğu doğrudu –bu kısmı oldukça can sıkıcıydı– ama insan her istediğine sahip olamazdı ki.

Trent çubuktan yirmi üç kiloluk metal diskleri çıkarıp iki uçta da sadece yedişer kilo bıraktı. "On ikilik iki set yap," dedi.

Fi'nin karşısındaki banka oturup “Biraz indir” ve “Yukarı o kadar hızlı itme” gibi emirler yağdırdı.

Fi normalde ona karşı koyardı ama o kadar çaba harcayamayacaktı.

Doktor üç hafta önce okul sonrası ekstra çalışmalara –ki Fi'nin buna ihtiyacı vardı– onay vermişti. Sezon bir ay içinde başlayacaktı ve Fi ne yazık ki formdan düşmüştü. Bunu ne kadar çabuk kabullenip işe koyulursa o kadar iyi olurdu.

Yine de televizyon karşısında tembellik ederek geçen on ayı telafi etmek kolay değildi. Bir itme çekme durumu söz konusuydu. *Çok çalış! Sevdiğin spora dön* karşısında, *Ah, ne acelesi var?*

Şimdiye dek tembellik galip geliyordu.

“Ağırlığını artırıyorum,” dedi Trent çubuğa beş kilo daha takarken.

“Geçen hafta artırdın.”

“Kişisel antrenörler bunun için vardır.”

“Sen. Kişisel. Antrenör. Değilsin,” diye homurdanmayı başardı Fi.

“Haftada üç kez öyleyim. Doktor da onayladı. Bu yüzden çeneni kapa ve on beşlik set yap.”

Trent onun acı çekmesini izlemekten keyif alıyordu. Bu antrenmanlar onun fıkriydi. “Tembel Fi-Fi”den bunaldığı için Fi'nin ebeveynlerine ortopedistin onayını aldırarak için *kulis yapmıştı*.

Ağırlık makinelerini dolaşp hızlı devirde koşu bandına çıktılar ve turu en baştan bir daha tekrarladılar. Bir metre seksen sekiz santim boyundaki Trent kendi antrenman programını bir altmış yedi boyundaki sakatlık geçirmiş bir kız için değiştirmeye gerek görmüyor gibiydi. Biraz konuşabilirlerdi ama Fi formda değildi. Nefesini boşa harcamamaya çalıştı.

Fi *iki dakika* plank pozisyonunda durduktan sonra yüzüstü yere kapaklandı. “Beni öldüreceksin.”

“Pekâlâ, bu kadar.” Trent ona havlusuyla vurdu. “Zaten Milton *kulüp takımı* da fena. Oradan atılmanı istemem.”

“Yine bu konuya girmeyelim.”

“Bir erkek için lakrostan vazgeçeceğin hiç aklıma gelmezdi.”

“*Vazgeçmiyorum,*” diye çıkıştı Fi. “Ayrıca kulübü *istediğim* söylenemez.”

“O zaman neden yapıyorsun?”

“Elimdeki seçeneklerle en iyisini yapmaya çalışıyorum,” dedi Fi çantasını alırken.

Evet, hayalindeki üniversite deneyimi Milton’ı içermiyordu. Ama öncelikler değişebilirdi ve insan her şeye sahip olamazdı.

“Her neyse, ya ona otobüs çarparsa?” dedi Trent. “Hem lakrostan *hem* Markus’tan olabilirsiniz.”

“Saçmalama.”

Trent omuz silkti. “Seni bırakayım mı?”

“Hayır, arabam var.” *Şaşırtıcıydı.* “Marcus’un evine gidiyorum.”

“Bu halde mi?” dedi Trent terli kıyafetlerini işaret ederek.

“Önce *duş alacağım.*” Fi böyle pis ve mikrop içinde evlerine giderse Marcus’un ebeveynlerinin –ya da Tanrım, Jackson’ın– ne diyeceğini hayal edebiliyordu.

“Onlara taşınmalısın,” dedi Trent. “Orada yeterince zaman geçiriyorsun zaten.”

“Bunu yapmasak?”

“Ben bir şey yapmıyorum,” dedi Trent üstüne bir *sweatshirt* geçirirken. “Yarın koşacaksın. En az üç kilometre.”

“Üç mü?”

Trent üç parmağını kaldırdı. “Sonra görüşürüz, Fi-Fi. Erkek arkadaşınla iyi eğlenceler.”

Fi hızlıca duş alıp Marucs'un evine gitti. Bugün arabayı almayı başarmıştı ama bu çok nadir yaşanan bir durumdu. Çoğu zaman onu Trent bırakıyordu. Genel olarak Marcus konusunda hayli düzgün bir tavır sergiliyordu. Lakros ve Milton konusunda ise *çok* daha öfkeli görünüyordu.

Fi, Marcus'la tanıştıkları akşam Ryan'ı çatı arasına, hiç bitirmediği *Yüzüklerin Efendisi* kitaplarını bulmaya gönderdikten hemen sonra Trent'i aramıştı.

"Biriyle tanıştım," demişti, muhtemelen aptal gibi sıratarak.

Trent tepki vermeyince çözülmemiş öpüşme mevzusunu hatırlamıştı. "Üzgünüm. Ben sadece... O gerçekten harikaydı ve anlatmak istediğim ilk kişi sendin."

"Neden?"

"Sen benim en yakın arkadaşımsın."

Fi onun derin bir iç çektiğini duymuştu. "Tamam," demişti Trent bir süre sonra. "Anlat bakalım."

Sonraki birkaç hafta boyunca Trent kendisine hiç yakışmayan acımasız bir tavırla onunla dalga geçmişti.

Fi-Fi, senin kol kasların onunkilerden daha iri. Ayak bileğin kırıldığında beyin sarsıntısı da geçirmediğine emin misin? Sence o soluk tenli, sıska herif sporcu bir kız arkadaşla gerçekten baş edebilir mi?

"Bu kadar iticiysem, neden benimle çıkmak istedin?" diye çıkmıştı Fi sonunda.

"İyi soru. Zaten tipim değilsin."

"O zaman git kendi tipini *bul* ve Marcus'la uğraşmayı bırak!"

"Onunla uğraşmıyorum. Sadece dürüst davranıyorum!"

"Hayır, şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun. Sen beni elde edemediğin için kimse etmemeli."

"Kendini bir şey sanma, Fi. Kalbim kırık falan değil."

"O zaman pislik gibi davranmayı kes."

“*Sen de böyle aşırı romantik takılmayı kes. Dünyanın en mükemmel erkek arkadaşı seninki. Biliyoruz!*”

“Ben böyle bir şey yapmadım.”

“Aman Tanrım, ‘Marcus diyor ki’ lafını bir kez daha duyarsam birinin suratını yumruklayacağım.”

Yaşadıkları en kötü kavgaydı. Bir süre birbirlerine dik dik bakarak hızlı hızlı solumuşlardı, sonunda Fi’nin siniri geçmişti.

“Bundan nefret ediyorum,” demişti. “Seninle kavga etmekten nefret ediyorum.”

“Biz hep kavga ederiz,” demişti Trent ama o da biraz sinmişti. “Ryan’a sor.”

“Bu şekilde değil. Normal halimize dönmek istiyorum.”

“Evet, ben de.”

Kucaklaşmaları, Trent’in parmak boğumlarını Fi’nin kafasına sürmesiyle son bulmuştu.

Sonrasında yeni bir kız Trent’in dikkatini çekti; sonra bir tane daha ve bir tane daha. “Tipimi bulmaya çalışıyorum,” dedi Trent ona. “Dediğin gibi.”

Marcus’un evinin önüne park ederken telefonu Fi’nin telefonu çaldı.

Trent’ten mesaj gelmişti: *3 kilometre. 15 dakikadan kısa sürede biter.*

Hemen ardından bir mesaj da kardeşinden geldi. *Bir saat içinde arabaya ihtiyacım olacak.*

Fi gözlerini devirip zili çaldı.

Kapıyı açan Jackson kaşlarını çatarak, “Bugün geleceğini bilmiyordum,” dedi.

“Sana önceden haber vermediğim için özür dilerim. Marcus evde mi?”

Öylesine sorulmuş bir soruydu çünkü tabii ki evdeydi. Aşırı korumacı ailesi evden çıkmasına nadiren izin veriyordu.

“Kendini çok iyi hissetmiyor,” dedi Jackson.

“Her gelişimde böyle diyorsun.”

“Her gelişimde doğru oluyor.”

“Yerfıstığı yemedim. Unun içinde yuvarlanmadım. Beni içeri al.”

Jackson kapının önünden ayrılmadı. “Geleceğini biliyor mu?”

“Ona mesaj da atabilirim, Jackson.” Fi telefonunu havaya kaldırdı.

Jackson sonunda kenara çekildi. “Yukarıda.”

King’lerin evinin bütün tuhafliklarına rağmen, “Kız Arkadaş Yatak Odasına Girebilir” politikası bir avantajdı. Marcus’un ebeveynlerinin onun Fi’nin evine gitmesine izin verdiği mutluluk kaynağı beş ziyarette, Fi’nin ailesi çocuğun birinci basamağı çıkmasına bile izin vermemişti.

Jackson onu annelerinin dirseklerine kadar gizemli bir karışım gömülü halde oturduğu mutfaka kadar takip etti. Kadının elinde lateks eldivenler, saçında ise file vardı. “Merhaba, Fi,” dedi onu gördüğüne şaşırılmış gibi.

“Merhaba. Odasında mı?” dedi Fi basamakları işaret ederek.

Bayan King başını onaylarcasına salladı. “Ama uyuyor olabilir.” Ellerini gizemli çömlekten çıkarmadan başıyla mutfak masasının üstündeki ilaç kutusunu gösterdi. “Dörtte içilecek ilaçlarını yukarı götürebilir misin?”

“Elbette.”

“Unutma...” dedi Jackson.

“Biliyorum,” dedi Fi, Bayan King’in önünde sesinin yumuşak çıkmasına özen göstererek. “Ellerimi elliye kadar sayarak yıkayacağım. Sadece bir kez yanlış yaptım.”

“Bir kez bile yeterli.”

Tanrım, bu çocuk *PARANOYAK*. Fi alfabe şarkısını söyleyerek –içinden, iki kez– ellerini sabunladı. Kâğıt havluyla ellerini

tamamen kuruladı. Sonra bir bardak su doldurdu ve yirmi sekiz gözlü ilaç kutusunun “akşam” gözünden üç hap alıp yukarı çıktı.

“Selam,” dedi Marcus boğuk bir sesle, yan dönüp gözlerini açarken.

“Şekerleme için biraz geç değil mi?” Fi yatağın kenarına oturup haplarını uzattı.

Marcus ilaçları avcundan aldı ve suyla tek seferde yuttu. Ellerini Fi’nin beline koyup onu yanına çekti. Uzun bir öpüşmenin sonunda, “Harika bir uyandırma şeklisin,” dedi.

Solgun görünüyordu. “Sen o kadar harika görünmüyorsun,” dedi Fi.

“Egoma çok iyi geliyorsun,” dedi Marcus başparmağını Fi’nin çenesinde gezdirerek.

“Cidden. İyi hissetmiyor musun? Doktorunu araman gerekiyor mu?”

“Her zamanki gibiyim,” dedi Marcus rahat bir tavırla omuz silkerek.

Fi, Marcus’un hiçbir zaman tamamen *iyi* olmamasından nefret ediyordu; Marcus’un kendisinden bile fazla. Babasının kırık ayak bileği için sızlanmaya son vermesini söylediği kavgayı hatırladı. Babası haklıydı. Durum çok daha kötü olabilirdi.

Fi, Marcus’un onun yanında –şey, kapının diğer tarafında– ilk kusuşunu asla unutmayacaktı. Marcus kendini banyoya atmış ve Fi onun öğürmelerini dinlemişti. Yürek burkan bir sestti.

Marcus birkaç dakika sonra solgun ve utanmış bir halde dışarı çıktığında Fi kendisinden ürkebilirmiş gibi mesafesini koruyarak, “İyi misin?” diye sormuştu.

“*Sen mi bana soruyorsun?*”

“Gitmek istersen anlarım.”

Fi kendisi de kusacakmış gibi hissetmişti. “Gitmemi mi istiyorsun?”

“Hayır. Hem de hiç.”

Sonra Fi’yi kucaklamıştı. Naneli diş macunu kokuyordu.

Marcus, Fi’nin elini tutup başının üstüne koydu. Fi parmaklarını saçlarının arasında dolaştırırken Marcus eğilip kedi gibi gözlerini kapadı. “Endişelenme,” dedi. “Ben iyiyim.”

“Eve tıklı kalmandan nefret ediyorum. Bütün gün yataktan çıkmadın, değil mi?”

Marcus onu kendine çekti. “*Benim* yataktan şikâyetim yok.”

Sonraki birkaç saati her zamanki gibi öpüşerek, günlerinden bahsederek, ödev yaparak ve yine öpüşerek geçirdiler. Saat altıda Fi’nin kardeşi *arabada nerede?* diye mesaj attığında Jackson kapıyı yumrukluyordu. Jackson’ın yumruğunun yan tarafını kullandığı, öfkeli, benzersiz ve Fi’nin başka kimsede duymadığı bir kapı çalma şekli vardı.

Marcus, Fi’nin alnına minik bir öpücük kondurduktan sonra doğrulup oturdu. “Evet?”

“Akşam yemeği,” diye seslendi Jackson kapalı kapının arkasından.

“Tamam, bir dakikaya geliriz.”

Fi kitaplarını sırt çantasına doldurdu. Marcus çantasını taşımasına yardım etmek istedi ama Fi onu geri püskürttü. Şimdi birkaç adım uzaklaştığı için onu daha iyi görebiliyordu ve görüntüsü hiç hoşuna gitmedi. Marcus, Fi eve geldiği zamankinden daha da solgun görünüyordu. “İyi olduğuna emin misin?”

Marcus parmaklarını Fi’nin saçında gezdirirken kaşlarını kaldırıp indirdi. “Ben gayet iyiyim.”

Fi onu birkaç dakika süzdükten sonra inanmaya karar verdi. Ön kapıda dudağına hızlıca bir öpücük kondurdu. “Seni sonra ararım,” dedi Marcus.

Ryan, *ARABA BANA LAZIM!!!* diye mesaj gönderdi.

Fi normalde kardeşinin kabalığından yakınırdı ama Jackson'ın sinirli bir tavırla kendilerini holden izlediğini görünce daha kötüsünün de olabileceğini düşündü.

ŞUBAT

FIONA

Fiona, Lucy'nin ağız kalabalığını çekecek havada değildi ama David kendini kaptırmıştı.

“O zaman ot-kıranı neden Mississippi'nin tamamına boca etmiyoruz?” diye sordu Lucy meydan okurcasına. David kafenin eski püskü koltuğunda Fiona'nın yanında oturuyordu.

“Kastettiğim o değildi,” diye karşılık verdi David. “Ama buralardaki bütün büyük çiftlerin organik tarıma geçmesini bekleyemezsin. Uygulanabilir bir şey değil.”

“Fiona, erkek arkadaşın ozon tabakamızı mahveden şeyin bu düşünce tarzı olduğunun farkında mı acaba?”

David, Lucy'nin Günün-Adaletsizliği tartışmalarından kaçınma yeteneğini henüz geliştirememişti. Başka bir gün olsa Fiona iyi bir kız arkadaşı olup onu bu durumdan kurtarabilirdi. Fakat 27 Şubat'tı. Ryan'ın bir önceki yıl bunu belirtme nezaketi gösterdiği üzere, Fiona'nın aksiliğinin tuttuğu gündü. Bugün herkes başının çaresine bakacaktı.

Fiona, Moleskine defterini ve fincanını alıp ayağa kalktı. “Bir kahve daha alacağım.”

Tezgâha gidince Gwen elini uzatıp fincanını aldı ve talimat beklemeden doldurdu. “Bu akşam Ryan’la birlikte sen de geliyor musun?”

“Ee...”

Gwen fincanı uzattı. “Sanat sergime?”

“Ah, tabii. Sergi.”

“Üç tablom var. Öğretmenim birkaç yerel sanat simsarının da gelebileceğini düşünüyor.”

Gwen sahne ve güzel sanatlar lisesine gidiyordu. Bütün son sınıf öğrencileri Fiona’nın hem ilgi çekici hem de dehşet verici bulduğu bir gösteriye katılıyordu. “Ryan’la bir konuşayım.”

Gwen başını onaylarcasına salladı. “Hazırlanmak için birazdan çıkacağım. Gösteri saat altıda.”

“Doğru, biliyorum.” Bilmiyordu. Gitmek de istemiyordu.

Tam o sırada Ryan içeri girdi ve Gwen’i hızlıca öptü. Fiona’ya döndüğünde ise gülümsemesi kayboldu. “Nasılsın?”

“İyiym. Neden?”

Ryan, Gwen’in bir çırpıda hazırladığı kafeinsiz kahvesini almak için uzandı. Köşedeki boş bir masayı işaret etti. “Gel, oturalım.”

Fiona hangisinin daha kötü olduğundan emin değildi: Kardeşiyle geleneksel 27 Şubat dertleşmeleri mi yoksa Lucy’nin kuytu köşe vaazları mı? En azından Ryan’la baş başa kalma fırsatını yakalamıştı.

Peşinden yürürken gözleri Ryan’ın başının arkası yerine kürekkemiklerinin hizasına denk geliyordu. Ryan artık ondan çok daha büyük görünüyordu.

Masaya oturunca Ryan fincanının üzerinden onu süzdü. “Ameliyat konusunu konuşmak istiyorum.”

Fiona yüksek sesli bir *of* çekerek nefesini bıraktı. "Tanrım, neden?"

"Çünkü artık karar vermelisin."

"Belki de kararım, karar vermemektir."

"Öyle mi?"

Fiona işaretparmağıyla ahşabın üstünde rasgele daire çizmeye başladı. "Neden şimdi karar vermemi istiyorsun? Neden önümüzdeki yıl değil? Ya da bundan on yıl sonra?"

"Kararını en kısa zamanda vermezsen beklemen *gerekecek*. İyileşme süresi en az dört ay. İstedğin zamana planlama şansın yok. Bağış yapıldığı anda hazır olmalısın."

"Biliyorum."

"Şikago'ya gidince dört sene boyunca böyle bir zaman dilimi bulamayacaksın. Mezun olmak için ihtiyacın olan notlara sahipsin, üniversiteye kabul edildin. Tam zamanı."

"Annem sana para falan mı verdi? Bu ikna konuşması nereden çıktı?"

"Senin için en iyisini istememden şüphe mi duyuyorsun?"

"Bunun benim için en iyisi olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ölene kadar her 27 Şubat'ta acı çekmek mi istiyorsun?"

"Sadece bir gün! Diğer günler iyiyim."

"Her gün yanıksın, Fiona."

"Bu işi benden çok daha fazla büyütüyorsun," diye çıkıştı Fiona. "Yanan *sen* değilsin, Ryan, benim."

Ryan masaya baktı. "Biliyorum."

"Bu yüzden ne yapmam gerektiği konusunda bana patronluk taslayamazsın."

"Patronluk taslamıyorum. Sadece yardım etmek istiyorum. Daha iyi olsun istiyorum."

Ben daha iyi olayım, demek istiyorsun. "Bana bakmak bu kadar mı zor?"

Bu çok acımasız bir sözdü. Ryan'ın yüzündeki ifade tamamen silinirken Fiona bundan hem memnun oldu hem de dehşete kapıldı.

Defterini alıp ayağa kalktı. "Lucy ve David'e eve gittiğimi söyle."

"Seni bırakayım."

"Yürümek istiyorum."

"Hayır, izin ver de..."

Fiona elini kaldırdı. Kimseye bakmadan ve tek kelime etmeden dışarı çıktı.

Ev uzak değildi –en fazla bir buçuk kilometreydi– ancak o gün hava sadece Memphis'in kış aylarında olabileceği şekilde soğuk ve griye bürünmüştü. İki yüz dolarlık kaz tüyü mont almayı haklı gösterecek kadar soğuk olmasa da diğer herkesin idare ettiği kabarık *sweatshirt*'lerle ısınacağı kadar ılık da değildi. Bir de *grilik*. Fiona bir buçuk aydır güneş ışığı görmemişti. Belki de şubat sonunda bu kadar keyifsiz olmasının asıl nedeni D vitamini seviyesinin düşmesiydi.

Kapüşonunu kafasına geçirip iplerini iyice çekerek sarındı ve eve doğru ağır adımlarla yürümeye başladı. Bir süre sonra yürümek sıcaklamasına neden oldu. Soğuk ve temiz hava ciğerlerine dolup içini temizledi. Fiona yavaş yavaş açıldı, omurları hazır oldukça tek tek düzeldiler. Yirmi dakika sonra kapüşonunu indirmişti, sırtı dimdikti, sağlam yanağı kızarmıştı.

Bir ara kendini olduğu yerde *dururken* buldu. Yanındaki çimenliğin etrafı alçak bir duvarla çevriliydi. Eve sadece birkaç blok kalmıştı ama Fiona oturmak için duvara ilerledi. Düz ya da geri geri değil, yan yan ilerledi.

Nefes alıp verdi. Soğuk, sert taşın kuyruk sokumuna battığını hissediyordu. Gözlerini özellikle bir şeye bakmadan, karşıya dikti.

Ryan elbette haklıydı. 27 Şubat'ta her şey çok kötüydü. Fiona çok kötüydü.

27 Şubat'ta *yaralanmıştı*. Her parçası –yüzü, kalbi, ruhu, beyni– yara almış ve hasarlıydı. Fiona hasardan ibaretti.

Hepsinden nefret ediyordu. Yanık izlerinden, kendine acı-maktan, kendinden.

Bütün olmak istiyordu.

Cebinden defterini ve kalemini çıkarıp yazmaya başladı:

Kazalar ve olaylar/ Tesadüflerle dolu tuhaf virajlar
Beni yeniden yapın, kemikler ve ten gibi
İstediğim biraz günah, biraz sevgi
İzin ver, seni cezbedeyim
Ve yeniden başlayabileyim
Ama bu kader ve ten / Beni kendine hapseden.

Aslında hepsini tek seferde yazmadı. Durdu, yeniden başladı, satırların üstünü çizdi, kelimelerin yerlerini değiştirdi. Güneş gittikçe alçalıp gece çökerken sayısız nefes alıp verdi. Kaybolan ışığın ve soğuk parmaklarının belli belirsiz farkındaydı ama kusursuz bir trans halindeydi.

Bir araba kornası çalınca kafasını kaldırıp baktı.

Ryan kaldırım kenarında, Fiona'nın tam önünde ani bir frenle durup arabadan indi. "Hangi cehennemdeydin?!"

"Buradayım," dedi Fiona ona öğle uykusundan yeni uyanmış gibi sersemce bakarak.

"İki saat oldu."

Fiona yanmış kömür gibi daha da grileşmiş gökyüzüne baktı. "Vay canına. Fark etmemişim..."

"Ne yapıyorsun?" dedi Ryan öfkeli bir panikle.

Fiona defterini kapayıp dizlerinin üstüne koydu. “Yürüyordum. Sonra da bir şeyler yazdım.”

“Kafeden eve yürümek en fazla otuz dakika sürer, Ona. Saat...” Saatine baktı. “Altı buçuk.”

“Bir dakika, Gwen’in olayı yok muydu?”

“Evet, var. Orada olmadığımı fark etmişsindir.”

Kendini zafer kazanmış gibi hissetmesinin kötü bir şey olduğunu biliyordu. “Ne yani, kaçırıldığımı falan mı sandın?” Fiona sokak boyunca uzanan yüzyıllık büyük evleri işaret etti. “Suç oranının yüksek olduğu bir bölgede sayılmayız.”

Ryan yanına oturdu ve duvardaki çatlakların arasından çıkmış yabani otları çekiştirdi. “Her şey olabilirdi. Bilemezdim.”

Gergin ve huzursuz görünüyordu; saçma –ama tatlı– paniğini üstünden atamamıştı. Fiona’nın biraz olsun içi acıdı. Bir an bütün sorunlarını unutup kötü ruh halinden sıyrıldı. Omzuyla Ryan’ın omzunu dürttü. “Berbat görünüyorsun. Konuş benimle.”

Ryan ellerini kucağına koydu ve karşıya, yolun diğer tarafındaki eve baktı. “Bazen hikâyende kayboluyorum.”

“Hikâyemde mi kayboluyorsun?”

Ryan başını onaylarcasına salladı. “Sanki... olman gereken bir yer varmış ve seni oraya ulaştırmak benim görevimmiş gibi.”

“Nerede olmam gerekiyor?”

Ryan omuz silkti. “Bilseydim her şeyi mahvedip durmazdım.”

“Nasıl mahvediyormuşsun?” Fiona’nın kafası iyice karışmıştı. Sanki daha okuma fırsatı bulamadan biri “hikâyenin” dönüm noktalarını kesip atmıştı.

Ryan bakışlarını yolun karşısındaki evden ayırmadı. “Nasıl mahvetmiyorum? Seni istemediğin konuları konuşmaya zorluyorum. David’i hayallerinin kızına çıkma teklif etmeye zorluyorum. Seni açık mikrofon gecesine katılmaya zorluyorum. Seni istemediğin bir ameliyata zorluyorum. Sürekli zorluyorum.”

Fiona hiç böyle düşünmemişti. Hem de hiç. “Hikâyemde olman hoşuma gidiyor.”

Ryan başını salladı ve yolun karşısına bakmaya devam etti. “Çok düşünüyorum. O kaza olmasaydı diye... Sen düşünüyor musun?”

“Elbette, bazen düşünüyorum ama bunun bir faydası yok. Ben kendine acıyan bir kız değilim.” Ryan tek kaşını kaldırıp ona baktı. “Yani, genelde değilim,” dedi Fiona onu omzuyla tekrar dürterek ve hissettiğinden daha umursamaz görünerek. Ryan çok dolmuş gibi görünüyordu. “Küçüktüm, Ryan. Neleri kaçırdığımı ya da kaza olmasaydı nasıl biri olacağımı bilmemiz imkânsız. Her gün bizleri o veya bu yöne çeviren bir sürü şey oluyor.”

“Ne gibi?”

“Bilmem. Aptalca şeyler.” Fiona bir an düşündü, sonra, “Kafein için feci bir baş ağrısı çekiyorsun ama son kolayı başkası aldığı için sınavın kötü geçiyor. Okul sıralaman mahvoluyor. Bay Muhtemelen Doğru’nun olduğu doğru üniversiteye gide-miyorsun. Böylece Bay Şey Belki’yle tanışıyorsun. Seni bölüm değiştirmeye ikna ediyor ve sonunda pek sana göre olmasa da sık sık ülke dışına çıkmanı sağlayan bir işin oluyor ve...”

Ryan onun sözünü kesti. “Yani kafein eksikliğini, yanık iziyle kaplı bir yüzle mi karşılaştırıyorsun?”

“Yarısı kaplı.” Fiona, Ryan’ın bakışlarını takip ederek yolun karşısındaki eve baktı. Alt kattaki bütün pencerelerde ışık vardı. Üst katta yalnızca televizyonun mavi ışığı titreyordu. “Her neyse, bir sürü gündelik olay aynı etkiyi yaratabilir. Dördüncü sınıfta lakros oynamayı denemiştin, hatırlıyor musun? Ya devam etseydin? Bambaşka biri olabilirdin.”

Ryan omuz silkti.

“Her küçük şeyin bizi nasıl değiştirdiğini analiz etmeye çalışırsak,” diye devam etti Fiona, “kimse hiçbir şeyin sonunu getiremez.”

Ryan başını ona doğru eğip gülümsedi. Küçük –hüzünlü– bir gülümseme idi ama gülümseme idi sonuçta. “Düzeltilmek bana düşüyormuş gibi hissediyorum.”

Bu kez hüzünlü bir gülümsemeyle bakma sırası Fiona’daydı. “Bozuk olmadığımı söylediğini sanıyordum.”

Ryan başını iki yana salladı. “*Seni* düzeltmek değil. Durumu düzeltmek.”

“Ne farkı var?”

Ryan derin bir nefes aldı. “Yılın üç yüz altmış dört günü, ne bileyim, sen *Fiona*’sın. Komik, alaycı, sensin işte. Ama bugün, o kadar da değilsin. Bu da sorunun *sen* değil, bu *durum* olduğunu gösterir.”

“Yani bu mantığa göre yanık izlerini iyileştirince sorunlarım çözülecek mi?”

“Sence öyle değil mi?”

Hoş bir fikirdi; Fiona’nın muhtemelen itiraf etmek isteyeceğinden daha sıkı tutunduğu bir fikirdi. “Bu haliyle güven veren bir yanı var,” dedi. “Mesela nefret ettiğim her parçam için her zaman bir şeyi suçlayabilirim. Ya eksiksiz bir suratla da şimdiki kadar zavallı olursam?”

“Sen tanıdığım, zavallı olmaktan en uzak insansın.”

Fiona buna katılmıyordu ama bu bambaşka bir tartışma konusuydu. “Üstümde bir başkasını taşımak korkutucu bir düşünce. Birinin ölümünden *foyda sağlamış* olacağım.”

“Bunun sorumluluğunu üstlenemezsin. O kişi deri bağışı yapmayı kendince nedenlerle seçmiş olacak. Seninle bir ilgisi yok.”

“Ama o kişi bunu muhtemelen *daha büyük* gerekçelerle seçmiş olacak. Daha kahramanca gerekçelerle. Bir kız güzel olsun diye değil. Ya da sıradan.”

“Bunun kahramanca olmadığını kim söylemiş? Öyle olması gerektiğini kim söylüyor? O kişi her kimse o kutucuğı sadece *Elbette, neden olmasın?* diye düşünerek işaretlemiş de olabilir.” Ryan, Fiona’nın omzunu dürttü. Fiona ona bakmıyordu ama gülümsediğini biliyordu. “Herkes her küçük karara bu kadar kafa yormuyor, Ona.”

Fiona organ bağışının her-küçük-karar kategorisine girmedikten emindi ama üstelemedi. Konu korkunç da olsa kardeşikle bu görüş alışverişi çok iyi gelmişti.

Yolun karşısındaki evde, televizyonun olduğu odanın yanındaki odada bir televizyon daha açıldı. Işık iki televizyonda da aynı kanal açılmış gibi aynı şekilde titreşiyordu. “Yani sence ameliyat olmalı mıyım?”

Ryan cevap vermeden önce birkaç saniye sessiz kaldı. “Olmalısın.”

“Neden?”

“Bilmem. Olabileceğin için?”

Arkasında büyük bir felsefe barındırmayan ya da iç parçalayıcı bir öz-değerlendirmeyi gerektirmeyen basit bir nedendi. Kolay, bariz ve hoş.

Fiona kardeşinin sözünü dinlemeye karar verdi.

Başını omzuna yasladı ve “Tamam, olacağım,” dedi.

FI

Fi, Marcus'la çıkmaya başladığı zaman lakros takımında her şeye alerjisi olan –yer fıstığı, soya, yulaf– bir kızla konuşmuştu. Arkadaşı hava geçirmeyecek şekilde sımsıkı paketlenen öğle yemekleri hakkında espriler yapsa da Fi'ye, hayır demişti: Ellerini yıkarken elliye kadar saymıyordu.

Fi daha sonra bir akşam Marcus'a, “Senin *gerçekten* neyin var?” diye sormuştu.

“Tuhaf bir gıda olayı,” diyen Marcus alerji, intolerans, hassasiyet kavramlarını karşılaştırdığı, Fi'nin uykusunun gelmesine neden olan yorucu bir bilimsel açıklamaya girişmişti.

Fi hâlâ anlamasa da artık daha kolay ayak uydurabiliyordu. Örneğin birkaç gün önce Marcus tuhaf bir hastalık kapmış ve Bayan King çok sıkı bir karantina uygulamaya başlamıştı. Pazar gününden beri sadece telefonda görüşebiliyorlardı. Fi, Marcus'un kokusunu, onu saran kollarını ve hafifçe uzayan sakalını akşamüstü yanığında hissetmeyi özlemişti ama ara ara verilen bu molalara çok da aldırmıyordu. Geç saatlere kadar uyumadan

yatak örtüsünün altına kıvrılıp Panda'ya sarılarak sessizce havadan sudan ve her şeyden konuşmayı seviyordu.

Dün gece Marcus telefonda, “Ölmeden önce mutlaka yapmak istediğin şeyler listende neler var?” diye sormuştu.

“Şey, bilmem. Bunu hiç düşünmedim. Paris’e gitmek mesela?”

“Ben Giza’da deve sırtında piramitlere gitmek istiyorum.”

“Bir gemi yolculuğu fena olmazdı.”

“Ölüdeniz’de yüzmek.”

“Hava dalışı, belki?” dedi Fi.

“Başkanla akşam yemeği. Kuzey Kutbu’na bir fotoğraf turu.”

“Seninkiler benimkilerden iyi.”

Marcus güldü. “Ben çok fazla yatıyorum. Düşünecek daha çok zamanım oluyor.”

“Bir köpek istiyorum,” diye ekledi Fi. “Kendime ait evim olunca. Annemin alerjisi var.”

“Eskiden Tanya diye bir kedimiz vardı,” dedi Marcus. “Ben hayvan kepeğine alerjik tepki göstermeye başlayınca babam verdi.”

“Ah. Boş ver o zaman. Köpeğe ihtiyacım yok.”

Marcus bir süre sessiz kaldı. “Özür dilerim.”

“Ne için?”

“Hasta olduğum için. Hayatını mahvettiğim için.”

“Köpeğim olamayacağı için mi?”

“Sana haksızlık oluyor. Daha sinemaya bile gidemedik.”

“Sizin evde bir sürü film izledik. Ya da en azından başladık,” diye espri yaptı Fi. Marcus gülmedi.

“Tamam, pekâlâ,” dedi Fi. “Sinemaya gidemememiz ya da arkadaşlarımızla takılamamamız kötü. Ama senin, annenin hazırladığı o karışımları içmek zorunda olman daha kötü. Her zaman yorgun hissetmen. Hiçbir şey yiyememen. Ben asıl bundan nefret ediyorum.”

Fi, Marcus'un ona inanmadığını biliyordu ama söyledikleri doğrudu. Marcus King'in kız arkadaşı olmayı seviyordu. Marcus onu daha iyi biri yapıyordu. Bazen Marcus'un onu seçtiğine bile inanamıyordu.

Sadece geç saatlerde gizli gizli yapılan telefon konuşmalarından ibaret olsa da Fi'ye yetiyordu.

O sabah ve okul boyunca bu konuşma yüzünden kendini kötü hissetti. Marcus'un onun için endişelenmesinden endişeliydi. Bu nedenle de buzdolabını karıştırırken gelen telefona şaşırdı.

"N'apıyorsun?" diye sordu Marcus neşeyle.

"Eve yeni geldim," dedi Fi ağzına salam dilimleri tıkarırken. "Sesin daha iyi geliyor."

"Aslında çok daha iyiyim. Öğleden sonra serbestim."

"Serbest derken?"

"Bir yerlere gitmek ister misin?"

Fi donakaldı. *Bu*, uzun vadede yapmak istediği şeyler listesinin aksine saatlerce üzerine kafa yorabileceği bir listeydi. Buna rağmen zihni boşalıvermişti.

"Kafeye gideriz diye düşündüm," dedi Marcus.

"Şey..." Fi'nin ilk tercihi olmazdı. Sekizinci tercihi bile olmazdı.

"En sevdiğim yer," dedi Marcus. "Seninle tanıştığımdan beri."

"Böyle diyerek beni ikna ettin," dedi Fi.

"Jackson da gelmek istiyor. Belki sen de Ryan'ı getirirsin. Bence iyi anlaşıyorlar."

İlk kez birlikte dışarı çıkacaklardı ve kardeşi de mi geliyordu? Fi art niyetli düşünmeyecekti. Art niyetli düşünmeyecekti. "Yirmi dakika sonra görüşürüz."

Trent ve Ryan'ın teke tek lakros oynadığı arka bahçeye çıktı. "Marcus kafeye gitmek istiyor."

İkisi de sopalarını indirdi. “*Marcus* mu gitmek istiyor?” diye sordu Ryan.

“Kısa süreli af kazanmış. Jackson da bizi varlığıyla onurlandırarak, bu yüzden ikiniz de geliyorsunuz. Desteğe ihtiyacım var.”

“İlginç olacak,” dedi Trent.

Hep birlikte buluştular. Ryan ve Gwen eski bir yatar koltuğu paylaşıyordu, Fi ile Marcus eski püskü bir şiltenin üzerinde oturuyordu. Fi’nin yanına Trent, Marcus’un yanına ise Jackson sıkışmıştı. İlk kez grup halinde dışarıdaydılar.

Yanında destek götürmek iyi bir fikirdi. Doyle tarafı King tarafından sayıca üstündü ve Jackson –şaşırtıcı bir şekilde– birazcık canayakın davranıyordu. O da bu “büyük akşam buluşmasına” kendini Fi kadar kaptırmıştı sanki.

Fi, Marcus’a iyice yaklaşıp kolunun altına sokuldu ve ona baktı. Teni her zaman açık renk olsa da, hafifçe pembeleşmiş yanakları ve gözlerindeki ifadeyle bu kez sağlıklı ve zinde görünüyordu. Fi o akşam belki de on birinci kez, “İyi görünüyorsun,” dedi.

Marcus onu alnından öptü. “İyi hissediyorum.”

“Dostum acayip alerjilerin var,” dedi Trent. “Lakros takımında her şeye alerjisi olan bir kız var ama yine de okula geliyor.”

“O farklı,” dedi Fi ona *kapa çeneni* dercesine bakarak.

“Bir keresinde glutensiz patates atıştırma malikarından dene-dim,” diye devam etti Trent. “Tadı tuzlu karton gibiydi.”

Fi bu akşam alerji –intolerans, hassasiyet, her neyse– konuşması istemiyordu. “Bu ani özgürlüğü neye borçluyuz?” diye sordu şirin, çok şirin erkek arkadaşına iyice sokularak.

“Belki de sadece evden gitmemizi istemişlerdir,” dedi Marcus gülerek.

Jackson öğürür gibi bir ses çıkarıp fincanını masaya bıraktı. “Of. İğrenç.” Gwen’in bakışları fincan ile onun arasında gidip geldi. “Kahve değil,” dedi Jackson. “Annemlerin seks hayatı.”

Marcus yeşil çayını az kalsın ağzından püskürtecekti.

“On yaşındayken annemle babamı basmıştım,” dedi Trent. “Babam güreştiklerini söylemişti. İzlerini ömrümün sonuna kadar taşıyacağım.”

“Bende daha iyisi var,” dedi Gwen. “Altmış yaşlarında hippie komşular. Her salı, sabah ikide arka bahçelerindeki jakuzideler.”

“Lütfen. Benimki daha kötü,” dedi Trent.

“Dört kişiler.”

Sohbet her birinin diğerinkiyle az da olsa ortak noktası olan bir hikâye anlatmasıyla sürüp gitti, sonunda Marcus’un sadece dört yüz dolarla Avrupa’ya giden ve altı ay boyunca sırt çantasıyla gezmeyi başaran adamla ilgili hikâyesine nasıl geldiklerini hiçbiri bilmiyordu.

“Ölmeden önce yapılacaklar listesine bir madde daha,” dedi Marcus, Fi ve Jackson’ı aynı anda dürterek.

Jackson gözlerini tavana dikip başını iki yana salladı.

Fi ona vuracaktı ki Gwen, “Ben üçüncü sınıfı İtalya’da okumak istiyorum,” dedi. “Floransa’da. Botticelli’nin *Venüs’ün Doğuşu*’nu görmek isterim. Michelangelo’nun *Davut* heykelini. Orada resim yapmayı...”

Ryan kaşlarını çatarak ona döndü. “Ne zamandan beri?”

“Kendimi bildim bileli,” dedi Gwen. “Sana söylemiştim.”

“Ee, hayır.”

“Ee, evet. Çizelgede var.”

“Ne çizelgesi?” diye sordu Trent.

“Başvurduğumuz okulların olduğu çizelge.” Gwen madde-leri parmaklarıyla saydı: “Sanat programları, spor ligleri, burs potansiyeli, işletme okulunun sıralaması gibi şeyler için ayrı sütunlar var.”

Ryan’ın kız arkadaşı yeryüzünde çizelgeyle çalışan tek ressam olmalıydı. Yaratıcı tiplerin akılları havada ve uçuk kaçık, sürekli

telefonunu kaybedip arabaya benzin koymayı unutan insanlar olmaları gerekmez miydi?

“Mesafelere göre düzenledik,” dedi Gwen. “Büyük ihtimalle aynı yere gitmeyeceğimiz için.” Ufak bir gülümsemeyle Ryan’ı dürttü. “Çok fazla işletme-resim-lakros okulu yok.”

“Mesafe çizelgesini *İtalya* nasıl etkiliyor?” diye sordu Ryan.

“Muhtemelen bütün sezon öncesi ve sonrası antrenmanlarından bir arınma olacak,” dedi Gwen imalı bir bakışla. “Deplasman maçlarını saymıyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Fi. Meselelerin herkesin içinde masaya yatırılacağı bir akşam olmayacaktı. “Bir şey isteyen var mı?”

“Molam bitti zaten,” dedi Gwen. “Kahveleri ben tazelerim.” Fi ve Marcus’a içten bir gülümsemeyle bakarak, “Siz ikiniz burada kalın,” diye ekledi.

Fi tekrar Marcus’a sokuldu. “Görünüşe bakılırsa deli olan yalnızca benim ailem değilmiş,” diye fısıldadı Marcus.

“Yine de bunda gayet iyiler,” dedi Fi. “İlk ona girebilirler.”

Marcus güldü ve başına bir öpücük kondurdu.

“Ah, kardeşimi öpüp durma,” diye homurdandı Ryan.

Marcus’un çenesini tutan Fiona insan içinde yakışık almaya-
cak kadar uzun bir öpüşme için yüzünü yüzüne yaklaştırdı ama sonunu getiremedi. Jackson, “Tanrı aşkına,” diye homurdanırken, Ryan ve Trent onlara yastık fırlattı.

Birbirlerinden uzaklaştılar ve Marcus aşağı doğru kayıp ayaklarını sehpa uzattı. Kardeşine göz kırptı. Fi de kendi kardeşine dil çıkardı.

“Rahatsız edici bir mikrop değiş tokuşu gösterisiydi,” dedi Trent.

“Sen mendil yerine kolunu kullanıyorsun,” dedi Fi fakat Jackson, Trent’in gömleğini şüpheyle süzmeye başlayınca söylediğine anında pişman oldu.

“Ee, Jackson,” dedi hızlıca konuyu değiştirmek için. “Northwestern’dan ses çıktı mı?”

Cevabı biliyordu. Marcus ona birkaç hafta önce Jackson’ın mektup aldığını söylemişti.

“Çıktı,” dedi Marcus normal bir insanın yapacağı gibi. “Ama bir yıl erteleyeceğim.”

“Neden?”

Jackson kahvesinden büyük bir yudum aldı. “Çok uygun bir zaman değil.”

“Bunu konuştuğumuzu sanıyordum,” diyen Marcus kardeşine değil, tam karşıya bakıyordu.

“Görüşünü dinledim,” dedi Jackson. “Ama ben farklı düşünüyorum.”

“Bence uygun olmayan zaman diye bir şey yok, Jackson,” diye karşılık verdi Marcus.

“O zaman daha sonrası da uygun olacaktır.”

Marcus, Jackson’ın üniversite için evden ayrılacağını söyleyince Fi *sevinçten havalara uçmuştu*. Buna rağmen, Jackson’ın durumunu anlıyordu. Ya da Jackson ona asla anlatmayacağı için durumunu *tahmin ediyordu*.

Marcus’u bırakmak istemiyordu.

Bunu Fi de istemiyordu.

“Bunu yapabiliyor musun?” diye sordu. “Sorun etmiyorlar mı?”

Jackson onu Fi’nin çözemediği bir ifadeyle süzdü. “*Sorun* edip etmediklerini bilmiyorum ama evet, yapabiliyorsun.”

Marcus, Fi’yi dürttü. “Ayrıca ikinci dönemde ya da ikinci sınıfta transfer de olabiliyorsun.”

“Sadece seni kabul ederlerse transfer olabilirsin,” dedi Fi.

“Evet ama başvurmazsan seni kabul edemezler.”

Marcus bunu söylerken Fi, Ryan ya da Trent’e bakmamaya özen göstererek hafifçe sindi.

“Ne?” diye bağırdı ikisi aynı anda.

“Başvurmadın mı?” diye kükredi Ryan.

“Olacak şey değil,” dedi Trent.

“Özür dilerim,” dedi Marcus. “Bildiklerini sanıyordum.”

“Artık biliyorlar,” diye mırıldandı Fi kendine doğru.

Sonraki beş dakika boyunca Trent ve Ryan onu dönüşümlü olarak azarladı. *Delî miydi? On dört yaşından beri Northwestern’da oynamak istiyordu! Doğru puanı almak için SAT’ye üç kez girmişti. Onca rehabilitasyon ne içindi? Onca çalışma? O koç onu istiyordu ve bu büyük bir şanstı. Takımdaki yerleri Memphis’li değil Virginia’lı, Maryland’lı, New England’lı kızlar kapıyordu. Bunun ne büyük bir fırsat olduğundan haberi var mıydı acaba? Ülkenin en iyi programından bahsediyorlardı!*

“Tamam, millet,” dedi Marcus sonunda. “Bence anladı.”

“Onları daha önce de susturabilirdin,” dedi Fi.

Trent abartılı bir şekilde çıkıp gitti. Ryan da hayal kırıklığıyla başını iki yana sallayıp Trent’in peşinden gitti. “Ben yiyecek bir şeyler alayım,” dedi Jackson ve o da gitti.

“İyi misin?” diye sordu Marcus.

Fi boğazındaki golf topu büyüklüğünde yumruyla konuşmadığı için başını iki yana salladı. Otherlands’de ağlaması –Trent, sevimsiz kardeşi ve Marcus’un sevimsiz kardeşi yakın-lardayken– kabul edilemezdi.

Marcus bir kez daha, “Özür dilerim,” dedi.

Fi ona bağırarak istiyordu ama bu, birlikte dışarı çıktıkları tek akşamı mahvederdi. “Bir şey söylememeliydin,” dedi.

“Haksız değiller,” dedi. “O e-postayı gördüm. Koç seni istiyor.”

“Artık çok geç. Takım kuruldu.”

“Belki de kurulmamıştır. Belki de senin yerin için düşünüldüğü kişi hayır demiştir. Ya da daha iyi bir teklif almıştır. En azından bakabilirsin.”

“Benden kurtulmaya mı çalışıyorsun?” Tanrı aşkına, Fi gerçekten ağlamaya başlayacaktı.

“Jackson gibi konuşuyorsun,” dedi Marcus. “Ona söylediklerimi sana da söyleyeceğim. Benim için hayatını değiştirdiğin için kendimi berbat hissediyorum.”

“Belki de daha iyi teklifi kapan kişi benimdir.”

“Biri ya da diğeri diye bir şey yok, bebeğim.” Marcus tanıştıkları masayı işaret etti. “Seni ilk gördüğümde korkunç bir kırığın üstünde pembenin feci bir tonunda alçın vardı ve buna rağmen sürekli lakrostan bahsediyordun. Ve Northwestern’dan. *Hayalinin* bu olduğunu söylemiştin, Fi. Nasıl peşine düşmezsin?”

“Çünkü hayalim değişti.”

Dünyada her şeyden daha çok sevdiği iki şey arasında seçim yapmak kolay olmamıştı. NU başvurusunu sonunda çöpe attığı gece Panda’ya küçük bir kız gibi sımsıkı sarılmıştı. Hiç o kadar çok ağlamamıştı.

“Ama ikisine de sahip olabilirsin.”

Fi sekiz ay boyunca bunu yapmanın bir yolunu bulmaya çalışmıştı. İmkânsızdı. “Artık çok geç. Başvuru tarihini kaçırdım ve Milton’a evet dedim bile.”

“Koça e-posta gönder ve bir yokla. Bir kez daha.” Marcus yanağına dokundu. “İzin ver, sayende ben de yaşayabileyim.”

Bu sözler Fi’nin içine dokundu. “Sen olsan başvurur muydun?”

Marcus bir anlık bir duraksamanın ardından başını onaylarcasına salladı. “Elbette.”

Fi bunu gönlü olsun diye söylediğini fark etti. Yine de Marcus mutlu olması gerekirken üzgün görünüyordu. “Tamam,” dedi. “Koça yazacağım.”

Marcus’un yüzüne kocaman gülümsemelerinden biri yayıldı. Ve artık yanlarında onlarla alay edecek kardeşleri ve arkadaşları olmadığı için öpüşmelerini tamamlayabildiler.

N İ S A N

F I O N A

“Ah, bu güzel görünüyor. Sanırım şu ana kadar en çok bunu beğendim.”

Fiona denediği beşinci elbiseyi tam olarak görebilmek için bir o yana bir bu yana döndükten sonra aynadan annesine baktı. Annesi elbisenin etek ucunu ve belini işaret ederek, “Hatlarını ortaya çıkardı,” dedi.

Uyluklarının ortasında biten elbise Fiona’nın bacaklarını isteyeceğinden daha fazla sergiliyordu. Ama annesi elbisenin bel kısmı ve onu sımsıkı sarıp sonra genişlemesi konusunda haklıydı. Fiona olduğundan daha kıvrımlı görünüyordu.

Eliyle etek ucunu yokladı. “Sence çok kısa değil mi?”

“Hiç de değil. Gösterecek bir şeyin varsa sakınmanın anlamı yok.”

İşte yine yapmıştı. Fiona’nın bakışları her zaman sakladığı bacaklarından asla saklayamayacağı yüzüne çevrildi.

Fermuarı bulmak için arkaya uzandı. Elbise yere, ayaklarının dibine düştü. Fiona yıpranmış, rahat kot pantolonunu ve kapüşonlu *sweatshirt*'ünü üstüne geçirdi. "Gitmeyeceğim."

"Neden?" diye sordu annesi iç geçirerek. Tepedeki floresan lambadan üzerine turuncu, rahatsız edici bir ışık vuruyordu.

Fiona omuz silkerek bağcıklarını bağladı. David'in mezuniyet balosuna gitmek istediğine inanamıyordu. *Mezuniyet balosu*.

"Ben baloya giden kızlardan değilim," demişti ona. Defalarca.

"Baloya gidersen baloya giden kızlardan olursun," diye karşılık vermişti David.

Bu konuyu haftalarca tekrar tekrar tartışmışlardı. Fiona kendini kötü hissediyordu; David neredeyse hiçbir şey için üstelemezdi. Ama savaş vereceği konuyu daha dikkatli seçmesi gerekirdi.

Soyunma odasından çıkmadan önce aynaya bakarak saçlarını olabildiğince önce çekti. Annesi elbiseyi yerden aldı.

"Bunu alıyorum," dedi elbiseyi kasaya götürürken. "Gitmen gerek."

Kasiyer, annesine fişi ve torbayı uzattıktan sonra sevimli bir gülümsemeyle Fiona'ya döndü. "Çok hoş bir elbise. Eminim üstünüzde harika durmuştur." Fiona zihinsel engelliymiş gibi tane tane ve yavaş yavaş konuşmuştu.

"Öyle," dedi küçümsemenin farkına bile varmayan annesi. "Çok yakıştı."

Fiona gözlerini devirip kapıdan çıktı. Annesi ona otoparkta yetiştirdi.

"Bana bir neden söyle," dedi. Doğal ışıktaki her zamanki gibi güzel görünüyordu. "Gitmemen için iyi bir neden."

"İstemiyorum."

"Yeterli değil."

Fiona kendini arabanın koltuğuna bırakıp dizlerini göğsüne çekti. Radyoyu kurcalamaya başladı ama annesi hemen sesini kısıtı.

“Peki ya David?” diye sordu annesi otoparktan çıkarken.

“Ona bir şey olmaz.”

“Bu onun da mezuniyeti, Fiona.”

Lanet olsun ki haklıydı. David istiyorsa baloya gitmeliydi. Sorun şu ki Fiona *gitmemeyi* daha çok istiyordu.

“Bu konuda ısrarcı olacağım. Lise mezuniyetinden bahsediyoruz.”

Fiona yeterince uzun süre yok sayarsa annesinin “onu iyileştirme girişiminin” kendiliğinden kaybolacağını umarak koltuğuna iyice yaslandı.

“Gidiyorsun. Tartışma bitmiştir.”

Fiona, “Ne?” diye neredeyse bağırdı. “Beni baloya *zorla mı* göndereceksin?”

“Evet.” Annesi arabayı evlerinin garaj yoluna park etti, motoru susturdu ve kızına baktı. “Bunu bir iyilik olarak düşün. Karar verme yetkini elinden alıyorum, böylelikle gidip keyfini çıkarabilirsin.”

Müdahaleci annesine cevap veremeyecek kadar sinirlenen Fiona kapıyı çarpıp hışımla içeri girdi ve üst kattaki koridorda Ryan’ın yanından geçti.

“Neyin var?”

Fiona kendini yatağına attı. “Annem.”

Ryan peşinden geldi. “O kadar kötü değildir.”

Fiona annesinin şeytani güçlerini Ryan’a anlatmaya çalışmaktan vazgeçeli uzun zaman olmuştu. Muhtemelen testosteron, bunu algılamasını engelliyordu. Fiona, Ryan evlenene kadar bekleyecekti; nasıl olsa karısı onu bilgilendirirdi. “Beni baloya gitmeye zorluyor.”

Ryan kapıyı arkasından kapadı. Fiona'yı kenara itip yatakta yanına uzandı. Son zamanlarda bu küçük geleneği devam ettiriyordu. "Neden gitmek istemiyorsun? Eğlenceli olabilir."

"Of. Topuklu ayakkabılar giyip çiftlerle takılmak mı?" Dans. Fotoğraflar. Birbirlerinin saçını ve elbisesini dikkatle inceleyen diğer kızlar. "Kulağa berbat geliyor."

Ryan yan döndü. Fiona'yı fazla yakın ve yüzünü buruşturacak konumda bırakınca biraz geri çekildi. "Gelmelisin. Gwen çok fazla insan tanımıyor."

Fiona iç geçirdi ve Gwen'e daha nazik davranma sözüne içinden lanet etti. Gerçi Fiona'nın-Gwen'e-daha-nazik-davranmasının Ryan'ın-Fiona'ya-daha-nazik-davranmasıyla ilgisi olduğundan şüphelendiği için sözüne sadık kaldı.

"Ayrıca," diye devam etti kardeşi, "hâlâ dışarı çıkabiliyorken bu fırsatı değerlendirmelisin. Haber geldiğinde aylarca dışarı çıkamaz hale geleceksin."

Haber geldiğinde her şey değişecek. Başının üzerine bir yastık çekip homurdandı. "*Organ nakli listesindeyim!*" ile "Benim sıram ne zaman gelecek?" arasında ne zaman geçiş yaptığından emin değildi.

"O haber hiç gelmeyecek."

"Elbette gelecek."

Ryan, Fiona'nın attığı yastıktan kolayca kaçındı. Yastık bir kuş tüyü daha hafiflemiş olarak yere düştü. İnce beyaz kaz tüyü havada ağır ağır süzülerek Ryan'ın saçına kondu.

Fiona uzanıp tüyü aldı. "Benimki kozmetik durum. Asla liste başına gelmeyeceğim."

Ryan kaygısız bir tavırla omuz silkti. "Kaç kişinin deriye ihtiyacı olabilir ki?"

Fiona bütün cephelerde savaşıyor kadar güçlü değildi. Annesi-babası, Ryan, Gwen, hatta Lucy bile -ki Fiona'ya göre

kendisi baloya gitmediği için görüşünün ciddiye alınmaması gerekiyordu— o kadar çok üstüne gittiler ki sonunda yelkenleri suya indirdi. “Pekâlâ, gideceğim,” dedi. “Ama eğlenmeyeceğim.”

David’i bu tartışmaya dahil etmemiştir.

Fiona’nın kendini nasıl güzelleştireceği konusunda hiçbir fikri olmadığı için Gwen’le birlikte hazırlanırken Ryan alt kata gönderildi. Lucy moral desteği vermek için gelmişti. Ve onlarla alay etmek için.

Gwen, “Saçlarını ben yapabilir miyim?” diye sordu. “Benimki eğlenceli bir şey yapmak için fazla kısa.”

“Pembeye ne zaman boyadın?”

“Dün gece. O elbiseyi üstüme uydurmak için harcadığım onca emeği düşününce saçlarım da ona uygun olmalı diye düşündüm.” Gwen’in ikinci el mağazasından aldığı elbise Fiona’nın dolap kapısında asılıydı. Asimetrik eteği ve düşük omuzuyla Gwen’in onlara birkaç hafta önce kafede gösterdiği sıkıcı, kabarık şeyle alakası kalmamıştı.

“Gördüğüm en havalı elbise,” dedi Lucy.

Gwen reverans yaptı ve Fiona’ya sandalyeyi işaret etti. Fiona’nın uzun dalgalı saçlarını arkaya çekerek, “Şuna ne dersin?” diye sordu.

“Şey, perçemlerin öne düşmesini seviyorum. Sağ tarafa.”

“Ah. Evet, özür dilerim.” Gwen’in bıraktığı saçlar perde gibi Fiona’nın yüzüne düştü. “Hep unutuyorum.”

“Unutuyor musun?”

“Yanık izlerini.”

“Boşuna uğraşma,” dedi Lucy gözlerini devirerek. Fiona’nın ayaklarının dibine oturup simli mavi bir oje şişesinin kapağını açtı. “Sana inanmaz.”

“Ama doğru,” dedi Gwen bir yandan Fiona’nın saçlarını çevirirken. “Alıştığın zaman yok oluyorlar.”

Yok oluyorlar, öyle mi?

“Hey! Gevşe biraz,” dedi Lucy, Fiona’nın sandalyenin kol-
çağına sımsıkı yapışan elini dürterek.

Lucy, Fiona’nın gözlerinin içine bakıyordu. Fiona bakışla-
rıyla Gwen’in düşüncesiz yorumunun haksızlığını anlattı. Lucy
başını yavaşça iki yana salladı. “İlk ve tek manikürümü bozarsan
seni öldürürüm.”

“Şey,” dedi Gwen bir Fiona’ya bir Lucy’ye bakarak. “Demek
istediğim şu ki, ben onları görmüyorum. Anlıyor musunuz? Ben
sadece Fiona’yı görüyorum.”

“Kesinlikle katılıyorum,” dedi Lucy.

“Şöyle bir şey de yapabilirim,” dedi Gwen. Fiona’nın saç-
larını yan perçemler gereken her yeri örtecek şekilde dağınık
tutamlara ayırdı.

Fiona derin bir nefes aldı sandalyenin kolçaklarını sıkın
ellerini gevşetti. Gwen’le kavga etmesi, Ryan’la kavga etmesi
anlamına gelirdi ve bunu istemiyordu. “Tabii, fark etmez.”

Lucy tırnaklarına –el ve ayak– oje sürerken Gwen maşayla
saçını şekillendirdi. Kötü bir film sahnesine benziyordu: *işte
tam burada çirkin kız arkadaşlarıyla yakınlaşır ve herkesin içinde
saklı bir güzellik olduğunu öğrenir.*

Bir saatin sonunda Fiona *nihayet* hazırды. Gwen bir şekilde
saçlarının büyük kısmını arkaya toplarken yanık izlerini uzun,
gevşek buklelerle kapamayı başarmıştı. Fiona bakımlı görünü-
yordu ama *çabaladığı* izlenimini vermek istemiyordu.

Saçlarını bozmasına fırsat kalmadan kapı zili çaldı.

“David geldi.” Annesi yüzünde güller açarak odaya girdi.

*İşte annenin gözleri yaşararak, “Ah, ne kadar güzel bir genç
kadın oldun!” dediği sahne.*

“İkiniz de çok hoş görünüyorsunuz,” dedi annesi bir Gwen’e
bir Fiona’ya bakarak.

Fiona bir teşekkür mırıldandı. "Saçları çok hoş değil mi?" dedi Gwen, Fiona'yı işaret ederek.

Annesi başını onaylarcasına salladı. "Öyle."

Gözleri ışıldıyor.

"Haydi şu işi bitirelim," dedi Fiona merdivenleri hanımefendiliğe olabildiğince aykırı bir sertlikle inerken.

Gwen'le merdivenden indikleri sırada Ryan, David ve babasının sevinçle gülümsemeleri Fiona'ya çok saçma geldi. Bay Doyle kızını başından öperken gözleri parlıyordu.

"Gerçekten çok hoş görünüyorsun," dedi David.

Fiona elbisesini çekti. "Böyle söylemek zorunda... Ah!"

Yanında duran Lucy kolunu çimdikledi. "Sadece teşekkür et," diye kızdı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Fiona.

Acı verici beş dakikanın sonunda Fiona, David, Ryan ve Gwen kamera flaşlarından dolayı gözlerini kırıştırarak evden çıktılar. Fiona ve David arka koltuğa, Ryan ve Gwen öne yerleşti. Kardeşi gözlerini Gwen'den alamadığı gibi yüzündeki aptal sırıtışı da silemiyordu.

"Elbiseni beğendim," dedi David.

Fiona kaşlarını çatarak elbiseye baktı. "Abartılı değil mi?"

David elini tuttu. "Hayır. Çok hoş."

Balo, şehir merkezinde eski, şık bir otel olan The Peabody'deydi. Kocaman bir piyano, lobide devasa bir süs havuzu, yaldızlı tavan ve sanat eserleri vardı. Balo salonuna girince Fiona ve David arkadaşlarının arasına karıştılar ve Fiona kendini korkuyla beklediği ritüele dahil olmaktan alamadı. *Evet, elbisene bayıldım. Saçların böyle harika olmuş. Küpelerin müthiş.* David fotoğraf çekti. İsteyince karşı koymadı; onu oradan oraya sürüklemesine göz yumdu. O dans etmek isteyince de David ona ayak uydurdu.

Bir ara David mola vermek için yalvarınca birlikte ikram masasına gittiler. David ona bir içecek alıp tuvalete gitmek için müsaade istedi. Fiona onu beklerken biri omzuna vurdu.

“Çok hoş görünüyorsun, partner.”

Ah, o hain kelekler nasıl kolayca geri dönüyorlardı... Fiona serinkanlılığını korumaya çalışarak Trent'in smokinini işaret etti. “Sen de öyle. O lakros formasının altında bir centilmenin saklı olduğu kimin aklına gelirdi?”

Trent güldü. “Kimseye söyleme.”

“Sırrın bende güvende,” dedi Fiona. Bu rahat sohbet becerisini yıllardır nerede saklıyordu? Arada işe yarayabilirdi.

Trent punçtan bir yudum aldı. “Northwestern’a gidiyor-muşsun diye duydum.”

Gözleri yasadışı ilan edilmeliydi. Fiona başını onaylarcasına salladı. “Ya sen?”

“Ole Miss. En iyi lakros takımı sayılmaz ama para veriyorlar ve buraya sadece bir saat uzaklıkta.”

Ve sana uzaktan hayranlık duyacak kızlarla dolu. “Güzel,” dedi Fiona.

“Geri dönmeliyim. Sadece merhaba demek istedim.”

“Merhaba.” Fiona en iyi gülümsemesini takındı.

“Merhaba,” dedi Trent de gülümseyerek. “Bu arada saçların böyle iyi görünüyor.”

Pekâlâ, Gwen affedildi. David yanlarına geldi ve Trent'i içten bir tavırla başıyla selamladı. Trent, “Toprakla bağını kaybetme, Doyle,” diyerek yanlarından ayrıldı.

“Ne istiyormuş?” dedi David.

“Merhaba demek istemiş,” diye cevap verdi Fiona. İçeceğini bitirip David'i *-erkek arkadaşın*, diye kendi kendine hatırlattı-dans pistine çekmeden önce Trent'e son bir bakış attı.

Üçüncü ve son sınıf öğrencileri orkestra sahneden ayrılana kadar dans pistinden inmediler. Gecenin sonunda hemen hepsi kan ter içinde kalmıştı.

Gitme zamanı gelince Ryan, Fiona'ya pis pis sırtıttı. "Bakın kim eğlenmiş."

Fiona kardeşini itti. "Korkunç değildi."

David kolunu Fiona'nın beline sarıp onu kendine çekti. "Korkunç olmayan ne?"

"Ben Gwen'i bulayım," dedi Ryan. "On dakika sonra arabada görüşürüz."

"Korkunç olmayan ne?" diye tekrarladı David onu kendine çevirerek.

"Hiç. Kardeşler arasında bir espri."

David onu bir süre süzdükten sonra eğilip öptü.

Fiona insan içinde öpüşme yanlısı değildi –Ryan ve Gwen'in aksine– ama diğer bütün kurallarını çoktan yıkmıştı, bu yüzden kollarını David'in boynuna dolayıp öpüşüne karşılık verdi.

FI

Ryan saatine baktı. “Fi, gidip Gwen’i almalıyım.”

Fi çenesini sıktı ve şöminenin üstündeki saate baktı. Bunu bir ay önce planlamışlardı. Balo büyük ve herkese açık bir organizasyondur ve Marcus’un, ebeveynlerini ikna etmesi haftalar almıştı. Onca şeyden sonra Marcus baloyu *unutmuş muydu?* “Hangi cehennemde?” dedi.

“Sözcüklerine dikkat et.” Yanında oturan annesi elbisesinin pililerini düzeltti. “Saati doğru bildiğinden emin misin?”

Fi telefonunu kaldırdı ve annesine Balo Planlama mesajlarını gösterdi.

İki gün öncesinden:

Fi: Altıda burada ol, üçümüz birlikte Gwen’i almaya gideceğiz.

Marcus: Tamam.

Fi: Muhteşem görünmeyi planlıyorum.

Marcus: Ben de muhteşem görüneceğim.

Dünden:

SENİ SEN YAPAN HER ŞEY

Marcus: Annemin dediğine göre elbisenin rengini bilmem gerekiyormuş?

Fi: Pembe ama bildiğin gibi değil, kavuniçine benzer.

Marcus: Kantalup mu?

Fi: O pembe mi?

Marcus: Hem de en lezzetlisinden.

Fi: Sen kantalup yiyebiliyor musun?

Marcus: Yiyebiliyorum ve yiyorum da. Yarın altıda görüşürüz.

Bugünden:

Fi: Haklıymışım. Muhteşem görünüyorum.

Fi: Söylemeyi unuttum. Sonrasında bir parti olacak. Sence gidebilir misin?

Fi: Düğün gibi bir şey değil. Konuşmamıza izin var.

Fi: Nerelerdesin?

Mesajlara ek olarak beş kez aramış fakat cevap alamamıştı.

Ryan başını iki yana sallayarak masadan anahtarlarını aldı.

“Üzgünüm, Fi, gitmeliyim.”

“Hadi git. İyi eğlenceler,” dedi babaları.

Fi ayağa kalktı ve “Nerede bu çocuk?” diye tekrarlayarak oturma odasında volta atmaya başladı.

“Ondan beklenecek bir hareket değil,” dedi annesi. “Mantıklı bir açıklaması olduğundan eminim.”

Telefonu çaldığında Fi tam, *biri ölmüş olsa iyi olur*, demeye hazırlanıyordu. Ekranda Marcus’un adını görünce telefonun üstüne atladı. “Nerede kaldın?”

“Benim, Jackson.”

“Jackson,” dedi Fi öfkeyle. “Bu benim *balom*. Mahvetmek zorunda mısın?”

“Aramamı Marcus istedi. Hastanede.” Hastanenin adını ve oda numarasını söyledi. “Ziyaret saatleri kırk beş dakika sonra bitiyor. Onu görmek istiyorsan, gelsen iyi olur.”

Telefonu kapadı. Fiona, Jackson'ın mesajını ailesine tekrarlamadan önce bir süre boş gözlerle telefona baktı. Onu soru yağmuruna tuttular: *Neden? Ne olmuş? İyi miymiş?*

Fi'nin verecek cevabı olmadığından, cevapları almak üzere üçü birlikte hastanenin yolunu tuttular.

Hastaneye vardıklarında annesi kontrolü ele aldı ve Fi annesinin buyurgan tavrına ilk kez şükretti. Odanın yerini öğrenip Fi'yi kapıya kadar götürdükten sonra koridordaki oturma alanını işaret etti. "Şurada olacağız," dedi. "Acele etme."

Fi uyuşmuş bir halde ağır ahşap kapıyı iterek açtı. Yatakta normalden daha solgun görünen Marcus yatıyordu. Başucunda bipleyen üç makine ile arasında hortumlar uzanıyordu. Hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi. "Demek kantalup rengi elbise böyle oluyor."

Fi kendine baktı. Balo kıyafetiyle olduğunu tamamen unutmuştu.

"Bu akşamı mahvettiğim için üzgünüm." Marcus ona yaklaşmasını işaret etti. "Çok güzel görünüyorsun."

Aptal bir dans, Fi'nin dert ettiği en son şeydi. "Neler oluyor? Neden buradasın?"

"Önemli bir şey değil. Sadece birkaç test yapmak istediler. Erteleyebilmeyi ummuştum. Ne de olsa senin *mezuniyet balon*." Son kısmı Fi'den çok tavanla konuşur gibi homurdandı, ardından kaşlarını çatarak hortumlara baktı. "İtirazım reddedildi."

"Yememen gereken bir şey mi yedin?"

"Ee, pek sayılmaz," diye mırıldandı Marcus.

Fi bir noktada önemli bir bilgi atlamış olmalıydı. "Testler ne için gerekiyor?"

O sırada kapı açıldı ve Jackson içeri girdi. Fi'ye başıyla selam verdikten sonra Marcus'a döndü. "Sonuçlar pazartesiden önce çıkmazmış. Kalman gerekiyor."

Marcus homurdandı. "Ama bu iki gece demek. Cidden mi?"

“Şey, *bok gibi hissettiğini* daha önce söyleseydin belki iki gece sürmezdi,” diye tersledi Jackson.

Marcus onu susturmak için elini kaldırıncı suratı acıyla buruştu.

Fi yerinden sıçradı. “İyi misin?”

Marcus sakın olmasını söyler gibi iki elini birden kaldırdı. “İyiyim. Serum yüzünden. Derimi zorladı.”

Fi, Marcus’un kolundan çıkan hortumu takip ederek tepesinde asılı duran plastik, şeffaf torbaya baktı. “Neden serum veriyorlar?”

“Sanırım standart uygulama.”

Fi sinemada bir film sırasında dışarı çıkmış ve iyi adam, kötü adamın kim olduğunu keşfettikten on dakika sonra geri gelmiş gibi hissediyordu. “*Ne için* standart uygulama?”

“Kalp yetersizliği için,” diye yanıtladı Jackson.

Fi, “Ne?” diye feryat edince Marcus, “Sus, Jackson?” diye çıktı.

Jackson kardeşini duymazdan gelerek doğrudan Fi’yle konuştu: “Marcus’un sana söylemediği *minicik* bir şey var,” dedi. “Ölüyor.”

Fi arkasına yaslanıp Marcus’a baktı. “Sen...”

“Jackson abartıyor. Her zamanki gibi,” dedi Marcus. “Ölmüyorum.”

Jackson yatağın diğer tarafındaki sandalyeye çöktü. Rahat bir tavırla ayaklarını karyolaya dayayıp sandalyesini arkaya yatırdı. “Geceyi atlatmana ne yardımcı olacaksa, kardeşim.”

Jackson odadan çıksa Marcus her şeyi anlatabilirdi. Fi onu yok saymaya çalışarak Marcus’a, “Lütfen bana neler olduğunu anlat,” dedi.

Marcus onun eline uzandı. Fi öne eğilip elini ona verdi. “Sana anlatmalıydım. Özür dilerim. Ben sadece... Seni endişelen-1

dirmek istemedim ve elimizden bir şey gelmiyor... yani bir gün bir şey gelene kadar. Bu yüzden, şey, bu konuya hiç girmedim."

"Girmedin mi?" diye fısıldadı Fi.

Marcus glutensiz vegan pizzanın son dilimini ona sormadan yediği zamanlarda yaptığı gibi özür dilercesine omuz silkti. Sanki ikisi aynı şeymiş gibi. "Dört yıl kadar önce bir enfeksiyon kaptım. Muhtemelen yiyeceklerden aldığım tesadüfî bir şeydi."

"Yememen gereken bir şeyden mi?"

"Hayır, gıda zehirlenmesi gibi. Hastalanmadan önce yemek kısıtlaması yoktu. O enfeksiyon bağışıklık sistemimi kısmen çökertti."

"Gıda zehirlenmesi yüzünden alerjilerin mi başladı?"

"Onlar alerji değil. İntolerans."

Artık bir önemi olmadığı için Fi elini sallayarak farkı geçiştirdi. "Kalbinle ilgisi ne?"

"Enfeksiyon sadece bağışıklık sistemimi çöktürmekle kalmadı, kalbimi de güçsüz düşürdü. Kası. Buna kardiyomiyopati deniyor."

"Ama... sen on sekiz yaşındasın."

"Olabiliyor," dedi Marcus omuz silkerek. "Bu yüzden nefessiz kalabiliyorum. Yoruluyorum. İştahım olmuyor. Gıda intoleransı daha kolay bir açıklama gibi gelmişti." Bu son kısmı biraz suçlulukla, yavru köpek gibi bakarak söyledi.

"Daha mı kolay?" diye sordu Fi.

"Evet," dedi Jackson. "*Kalbimde sorun var*, demek oldukça karmaşık."

Fi, Jackson'a ters bir bakış atamayacak kadar sersemlemişti. Başını öne arkaya ağır ağır salladı. "Bilmiyordum."

"Çok iyi bir gözlemci sayılmazsın, değil mi?"

"Kapa çeneni, Jackson," diyen Marcus, Fi'ye baktı. "Sen ona aldırma. Hata bende. Sana anlatmalıydım."

Jackson'ı konuşmaya dahil ettiğine pişman olan Fi bu kez daha alçak sesle konuştu. "Neden anlatmadın?"

Marcus bakışlarını ellerinden ayırmadan derin bir nefes aldı. "Hastalandığımda, yani hastalık kalbime sıçradığı ve doktorlar durumu anladığında annem ve babam kafayı yediler. Doktorlar yiyeceklerden başlamış olabileceğini söyleyince annem Organik Ürünler Kraliçesi'ne dönüştü. Bağışıklık sistemimin güçsüz düştüğünü söylediklerinde riski azaltmak için beni okuldan aldılar. Eller ve mikroplar konusunda nasıl tepki verdiklerini sen de gördün."

Konuşurken sakinliğini koruyan Jackson'ı işaret etti. "Hatta hasta insanlarla temas etmesin diye Jackson da okulu bıraktı."

"Okulu bırakmadım," diye karşılık verdi Jackson.

"Pekâlâ. *Evde eğitimde* bana katıldı," dedi.

"Nedeni sadece enfeksiyon riskini azaltmak değildi."

Marcus tekrar Fi'ye bakmadan önce derin bir nefes aldı. Gülümsemesinde zoraki bir teselli vardı. "Son dört yıldır –seninle tanışmadan önce– hayatım sadece kaçınmaktan ibaretti. Belli yiyeceklerden kaçınmak. Aşırı yorulmaktan kaçınmak. Beni hasta edebilecek her şeyden kaçınmak."

"Ama..." Fi bu bilgileri düşünerek duraksadı. "Benden kaçınmıyorsun ve ben her yere gidiyorum."

"Evet, gidiyorsun," dedi Jackson.

"Senin gidecek başka yerin yok mu?" diye homurdandı Marcus.

"Annem burada beklememi söyledi."

Şakaklarını ovan Marcus'un kolundaki serum hortumlarının gerildiğini görünce Fi onun ellerini nazik bir hareketle indirdi. "Sorun değil. Anlat bana."

Marcus güçsüzce gülümsedi. Başparmağıyla Fi'nin elinin üstüne daireler çiziyordu. "Kafedeki o gün... aslında orada olmamam gerekiyordu. Annem tabii ki karşı çıkmıştı ama Jackson

daha önce açık mikrofon gecesine gitmişti ve eğlenceli görünüyordu. Birkaç haftadır iyi hissettiğim için anneme itiraz etme fırsatı vermeden Jackson'la birlikte çıktım. Sonrasını biliyorsun."

Fi yatağı işaret etti. "Belli ki bilmiyorum."

"Özür dilerim. Sana söylemeliydim, biliyorum ama insanların beni hasta çocuk Marcus King olarak değil de Fi'nin erkek arkadaşı Marcus King olarak tanımaları *canlandırıcı* geldi. Bambaşka bir hayata geçmişim gibi." Jackson'a bakarak homurdandı: "Durmadan ne kadar hassas olduğumu hatırlatan insanların arasında olmak bir süre sonra yorucu oluyor."

"Hassas olmak ölü olmaktan iyidir," dedi Jackson. Bakışlarını Fi'ye çevirdi. "Seninle ve ailenle geçirdiği onca zaman... Ne kadar tehlikeli olduğu konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

Fi'nin rengi attı. "Bilmiyordum. Hiç söylemedi ki."

"Ben buradayım, millet," dedi Marcus.

Fi yeniden ona baktı ve büyük ihtimalle aptal gibi görüneceğini bildiği halde, "Bu kalp yetmezliği tam olarak nedir? Ne anlama geliyor?" diye sordu.

"Artık çalışmadığı anlamına geliyor," dedi Jackson. "Bir başkasının kalbine ihtiyacı var."

"O zaman düzelecek mi?"

Jackson sandalyesini öne indirdiğinde ahşap ayakları seramik zeminde gıcırdadı. Eğilip alnını dirseklerine dayadı ve yere bakarak konuştu. Alaycılığından eser kalmamıştı. "Teoride öyle."

"Tekrar ediyorum, buradayım," dedi Marcus.

"Evet," diye çıkıştı Fi. Birden *kusursuz erkek arkadaşına* öfkelenmişti. "Ama bana hiçbir şey anlatmıyorsun!"

Jackson başını hızla kaldırıp ona baktı. Yeşil gözleri kan çanağına dönmüştü. İlk defa sinirliden çok bitkin görünüyordu.

Haklıydı; Fi'nin dünyadan haberi yoktu. Onca işarete rağmen! Marcus'un nefes nefese kalmadan uzun süre yürüyeme-

mesi, zayıflığı ve gittikçe daha da zayıflaması Fi'nin gözünden kaçmamıştı. Ve çok uyuması.

Açılır gibi olup geri kapanan ağır kapının diğer tarafından biri homurdandı. Bayan King, "Jackson, bana yardım et!" diye çıkıştı.

Jackson kapıyı açtı ve Bayan King kolları kitap ve dergilerle dolu bir halde içeri girdi. Çoğunu Jackson'ın kucağına tutuşturup yatağa döndü. Fi'yi fark edince yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. Neredeyse sevinmişe benziyordu.

Bakışları Fi ile Marcus'un göğsünün üstünde kenetli duran ellerine çevrildi ve gülümsemesi bir anda kayboldu. Fi, Bayan King'in seneler içinde zararlı mikropları çıplak gözle görmeyi öğrenip öğrenmediğini merak etti.

"Fi, seni görmek ne güzel," dedi Bayan King. Fi'yi şöyle bir süzdü. "Elbisen çok hoş. Balo için üzgünüz."

Fi parlak, kavuniçi rengi elbisesine baktı. Kendini aptal gibi hissetti. "Sorun değil."

Kapı bir kez daha açıldı. Bu kez gelen Marcus'un babasıydı. Fi'yi görünce o da karısı gibi şaşırdı. "Şey, Fi, çok güzel görünüyorsun."

Jackson babasına çok benziyordu; uzun boylu, esmer, geniş omuzlu. Marcus onların yanında ne kadar zayıf kalıyordu.

Birden Fi'nin elleri titremeye başladı ve sesi çıkmadı.

Marcus hastaydı... Ama... cidden *ölüyor muydu*? Fi bütün vücudu titreyerek sandalyesine gömüldü.

"Şey..." Marcus ona kaygılı bir bakış attıktan sonra ailesine döndü. "Sırrım açığa çıktı."

"Sana söylemesini istedik, tatlım," dedi Bayan King. "Ama o..."

"Artık eve gidebilir miyim?" dedi Marcus, Fi yanaklarındaki yaşları silerken.

“Hayır, gidemezsin,” dedi annesi sertçe. “Dr. Frank seni taburcu edene kadar beklemek zorundasın, ki pazartesi sonuçlar gelmeden taburcu etmeyecek.”

“Az önce söyledim,” dedi Jackson.

“Geçen hafta bahsetseydin,” diye ekledi Bay King. “Tuhaf hissetmeye başladığın anda...”

“Bunu da söyledim.”

“Sus,” dedi Bayan King, Jackson’ın omzuna vurarak. Sonra Fi’ye önce endişeli bir bakış attı, ardından yeniden zoraki bir gülümsemeyle, “Fi, az önce koridorda annenleri gördüm,” dedi. “Ama sadece başımla selam verebildim. Bay King, Jackson ve ben gidip bir merhaba diyelim.”

Çantasını omzuna astı ve bir eliyle kocasını, diğeriyle Jackson’ı tutup odadan çıkardı.

Fi kapanan kapıya bakakaldı. En başından beri Marcus’un ailesini fazlasıyla deli sanıyordu. Oysa anlaşılan gayet normallerdi ve Fi dünyadan tamamen bihaber yaşıyordu.

“Özür dilerim,” dedi Marcus.

Fi’nin öfkesi bir kez daha arttı. “Ne için?” diye çıkıştı. “Yatalak olduğun için mi? Bana yalan söylediğin için mi?”

Marcus’un çenesi kasıldı. “Ben sakat değilim.”

Fi etrafındaki hortumları işaret etti. “Bu tartışılır.”

“İşte tam olarak bu yüzden sana söylemedim,” dedi Marcus. “On dört yaşındayken bozuk tavuk yedim ve her şeyim kontrol altına alındı. Ne yiyebileceğimle, nereye gidebileceğimle, nasıl *yıkanacağımla* ilgili tüm bu kurallar ve önlemler... İyi niyetle yavaş yavaş boğuluyorum.”

Fi’nin elini bıraktı ve öfkeyle pencereden dışarı baktı. “Ben sadece normal olmak istiyorum. On sekiz yaşında olmak. Sonra on dokuz, sonra yirmi beş, kırk, seksen. Diğer herkes gibi.”

“Ama değilsin.” Fi söylemesi *gerekenin* bu olmadığını biliyordu ama yine de söyledi.

“Sen öğrenene kadar öyleydim.”

“Bana yalan söylemek hastalığını geçirmez!”

“Bunu vurgulamana gerek yok, Fi,” diye çıkıştı Marcus. “Başım dönmeden birkaç basamak bile çıkamadığımı *biliyorum*. Şekerleme yapmadan dört saati tamamlayamadığımı. Saklanmaya çalışmıyorum. Sadece bazen bunun dışında yaşamak istiyorum.”

“Demek her şey sahteydi. *Biz* bile gerçek değiliz.”

“Tabii ki gerçeğiz!” diye bağırды Marcus hızla doğrularak. Makineler şiddetle biplenmeye başladı.

“Marcus, kes şunu! Yerine yat!”

Marcus nefes nefese yatağa gömüldü. Fi elleri hâlâ titremesine rağmen, onun ellerini tuttu. Ürkütücü derecede soğuktular.

“Ölmeni istemiyorum,” dedi ağlayarak.

“Ölmeyeceğim,” dedi Marcus.

“Söz veriyor musun?”

Marcus cılız bir gülümsemeyle başını onaylarcasına salladı.

“Ne yapılması gerekiyor?”

“Şey, hâlâ bir yolunu bulmaya çalışıyoruz. Şu anda ilaç tedavisi görüyorum ama yeni bir kalp çok işe yarardı.”

“Bulmak zor mu? Kalbi?”

“Kan grubum A Rh pozitif olduğu için durumu biraz zorlaştırıyor ama listedeyim.”

Fi sandalyesinin ucunda, Marcus ise baş kısmı yükseltilmiş hastane yatağında bir süre birbirlerine baktılar. Sımsıkı kenetlenmiş elleri Marcus’un kucağında duruyordu.

“Sana o kadar kızgınım ki,” dedi Fi.

“Biliyorum,” dedi Marcus. “Telaflı edeceğim. Söz veriyorum.”

“Ölme. Telfi etmiş olursun.”

“Ölmeyeceğim,” dedi Marcus bir kez daha.

“Şimdi ne yapacağız?”

“Bekleyeceğiz gibi görünüyor.”

“Peki sen ne kadar bekleyebilirsin?”

Marcus parmaklarını Fi'nin elinin üstünde dolaştırmaya devam ederek, “Endişelenme,” dedi. “Her şey yolunda gidecek.”

Ama bu gerçek bir cevap sayılmazdı.

MAYIS

FIONA

Bayan Doyle kafasını Fiona'nın odasından içeri uzattı. "Toplandın mı?"

Bu o güne dek yaptığı en büyük, en korkutucu şey değilmiş gibi Fiona bütün sakinliğiyle yatağın üstündeki giysileri –eşofmanları, Ryan'dan çaldığı gömlekleri– işaret etti. "Sanırım. Çok şeye ihtiyacım olmayacak zaten, değil mi?"

Annesi yatağın üstündeki yığınlara baktı. "Çoğunlukla hastane önlüğü giyeceksin. İç çamaşırı. Çorap. Gömlek iyi fikir." Fiona'nın masasına baktı. "Okuyacak bir şeylerin var mı?"

Fiona çantaya birkaç kitap ve bir defter atıp giysileri katlayarak en üste koydu. Köşede duran gitara baktı. Çocuğunu terk eden bir anne gibi hissediyordu. "Evet ama muhtemelen fırsatım olmayacak. Bandaj çok büyük olacak gibi."

Annesi yatağın kenarına ilişti ve eliyle yanına vurdu. Fiona onu temkinli gözlerle süzse de oturdu. "Fazla zamanımız yok, anne. Bir saat içinde orada olmamı istiyorlar."

"Biliyorum. Sadece bir dakika konuşmak istiyorum."

Fiona gerildi. “Tamam. Hangi konuda?”

Annesi uzun bir nefes bıraktıktan sonra, karşısındaki duvara bakarak konuştu. “Bunu yapmak zorunda değilsin, biliyorsun. Fikrini değiştirebilirsin.”

Fiona annesine baktı. “Ne? İstedığinin bu...”

“Benim ne istediğimin bir önemi yok. *Sen* ne istiyorsun?”

“Bunu istiyorum.”

“Bu büyük bir operasyon, Fiona. Harika da olabilir ama her zaman risk var.”

“Bunu biliyorum.”

Annesi başını onaylarcasına yavaşça salladı. “Senin içgüdülerin kuvvetlidir, biliyorsun. Senin yaşındaki çoğu çocukta olmayan bir şey bu.” Hafifçe güldü. “Çoğu yetişkinde de yok.”

Fiona bir hastalık, kafa travması ya da uzaylılar tarafından kaçırılma izleri arayarak annesine baktı. “Sen iyi misin?”

“Sadece endişeliyim. Küçük kızım ameliyat olacak.”

Kafası karışan Fiona başını iki yana salladı. “Hep istediğin mucize tedavi yöntemi bu. Beni düzeltecekler.”

Annesi ona yan gözle tuhaf bir bakış attı. “Sen ne zaman bu kadar cesur oldun?”

Cesur mu? Kafede sessizce oturan kız mı? “Anne, çok zamanımız yok.”

Annesi böyle güzelken Fiona için yanık izli bir kız olmak berbat bir şeydi. Öğretmenler, okuldaki diğer çocuklar, annesinin arkadaşları bile Fiona’ya “Annen olacak yaşta durmuyor,” ya da “Annen çok *güzel*,” gibi şeyler söylerdi. Sonra iltifat eden bir anda *ah, hayır, bu zavallı kızın talihsiz durumuna dikkat çektim* der gibi utanırdı.

Fiona bu yüzden “güzellik” konusu hiç umurunda değilmiş gibi erkeksi giyinir, saçlarını yüzüne düşürürdü. İçin için

umurunda *olmasına* rağmen. Kibrini bir sır, utanç verici bir bağımlılık gibi taşırdı.

Şimdi kaderin bir cilvesi ona yeni bir imkân sunuyordu. Bazı şartlarla.

Bir: Gizli kibrini kabullenmeliydi. İki: Kendinden bir parçayı feda etmeliydi.

Fiona evet dedi.

Sonra aylarca birinin ölmesini bekledi; korkunç bir insandı.

Şimdi, gerçekleşmesi on iki yıl süren bu şeyi yapmasına saatler kala annesi bir kez daha mücadeleyi, kazanılması imkânsız hale sokuyordu.

“Yine de yapmak istiyorum,” dedi Fiona.

“Pekâlâ.” Annesi onu alnından öpüp ayağa kalktı. “Zamanlama daha iyi olamazdı,” değil mi? “Mezuniyetten iki gün sonra ve önünde iyileşmek için koca bir yaz var.”

“Evet.” *Söz konusu kişinin bu kadar uygun bir zamanda ölmesi çok düşünceli bir hareket.*

“Diş fırçanı unutma,” dedi annesi. “Beş dakika sonra aşağıda buluşuruz.”

Sonraki üç saat boyunca Fiona en az yedi tane sert döşemeli sandalyede oturup aynı soruları tekrar tekrar cevapladı. *Kahvaltıda beri hiçbir şey yemedim. Kullandığım ilaç yok. Herhangi bir hastalık geçmişim yok.* Formları imzalamaktan elleri sızlıyordu. Doktorlar organ nakli kurallarını tekrarlarlarken kafasını salladı. Tansiyonu en az üç kez ölçüldü ve ona samimiyetle gülümseyen hemşirelere yapmacık gülümsemelerle karşılık verdi.

Tek istediği artık ilerlemekken bir idari cehennem döngüsüne esir olmuştı.

Sonunda üç numaralı doktor, Fiona’nın ameliyat hazırlığına girmesine onay verdi. Önündeki tekerlekli sandalyenin kollarına

ulaşmak için eğilen iri yarı bir erkek hemşire Fiona'ya, "Atını eyerle ve çeteni topla," dedi.

Solgun görünen babası çantalarını alırken annesi formları düzgün bir şekilde bir araya topladı. Ryan korkmuş bir geyik misali taş kesilmişti.

Fiona başını yukarı çevirip arkasında gülümseyen dev hemşireye, "Hazırlıkta ne yapıyorlar?" diye sordu.

"Üstünü değiştireceksin, ameliyat yerini sterilize edeceğiz ve anestezi için sıvı vermek üzere damar yolu açacağız."

Fiona, Ryan'a baktı. "Odada bekleyebilirsin. Sorun yok."

Ryan sakın görünmeye çalışsa da başaramıyordu. "Saçmalama. Elbette geliyorum."

"Ryan..."

Ryan elini kaldırdı. "Orada olmalıyım. Orada olmam gerek."

"Neden? Bana iğne batırıldığını görmek için mi?"

Ryan sendeleyip duvara yaslandı. Devasa hemşire Ryan'ı her an yakalaması gerekebilirmiş gibi ellerini kaldırıp ona doğru birkaç adım attı.

Fiona başını iki yana salladı. "Tanrım, acınacak durumdasın. Gelmene gerek yok."

"Hayır, sorun yok. Geliyorum."

Annesi devreye girerek bütün çantaları -Fiona'nın valizi, dergi ve kitaplarla dolu el çantası, kendi gecelik çantası- Ryan'ın kollarına yükledi. "Orası tartışmaya açık, Ryan. Bunlarla ilgilenmeni istiyorum. Her şeyi Fiona'nın odasına götür ve biz gelene kadar orada kal."

"Ama..."

"Her şeyle ben ilgilenemem, Ryan," diye çıkıştı Bayan Doyle. "Lütfen dediğimi yap."

Ryan eli kolu dolu bir halde Fiona'nın yanına gidip onu başından öptü. "Sonra görüşürüz. Bol şans."

Kontrolü ele alan dev hemşire çantaları taşıyan Ryan'ı geride bırakıp Fiona'yı iterek odadan çıkardı. Annesi ve babası soğuk ve beyaz koridorda Fiona'nın peşinden gittiler. Tepedeki floresan lambaların cızırtısı dünyanın en küçük, en stresli geçit alayına fon müziği oluyordu.

Fiona omzunun üstünden annesine baktı. "Ryan'ı gönderdiğin için teşekkürler."

Bayan Doyle sağ gözünü kırptı. Fiona birkaç hafta sonra kendisinin de aynı şeyi yapıp yapamayacağını merak etti.

Hazırlık uzun sürdü. Fiona aynı soruları bu kez hastane önlüğüyle, yatağından yanıtladı. Hemşireler yüzünü en az dört kez sildi. Fiona ilk ve –mümkünse– son serumunun incecik iğnesinin derisini aşip etine gömülmesini büyülenerek ve tiksinierek izledi. Sonunda onu rahat bıraktıklarında yatağın kumandasını kurcalamaya başladı. Yatak Fiona'nın sürekli değişen komutlarını –yukarı, aşağı, arkaya, öne, yüksek, alçak– sürtünerek ve gıcırdayarak yerine getirdi. Ta ki sonunda annesi inleyerek artık durmasını söyleyene kadar.

Hemşirelerin sordukları soruları bir kez daha soran bir sonraki ekip cerrah ve anestezi uzmanından oluşuyordu. Anestezi uzmanı kendi konuşmasını –yan etki ve ölüm riski, vs.– gerçekleştirdi. Babasının rengi grinin henüz keşfedilmemiş bir tonuna döndü.

Ne halt ediyorum ben?

Fiona sersemlemiş bir halde başını sallayarak anladığını belirtirken anestezi uzmanı tepesinde duran serum ayağına bir torba daha ekledi. Seruma doğrudan bir şey enjekte ederken, "Bu seni biraz sersemletecek," dedi.

“Çok iyi,” dedi Fiona. Dünya kendi etrafında döndü, gerçeklik iki boyuta düştü. Yanık izli hayatından hatırlayacağı en son an buydu.

Fiona açık tek gözünü tepedeki ılık yüzünden kırıştıtırırken –cidden, bu kadar parlak olmak zorunda mıydı?– annesiyle babasının suratının sırtırmaktan ikiye ayrılabilceğini düşündü.

Görüş alanının dışında bir yerden Ryan, “Tanrım, berbat görünüyor,” dedi.

“Ryan, sus,” diye çıkıştı annesi. “Ameliyattan yeni çıktı. Nasıl görünmesini bekliyordun?”

“Mumya gibi görünmesini beklemiyordum,” diye mırıldandı Ryan.

Fiona bandajı yoklamak için elini kaldırmaya çalıştı ama babası nazik bir hareketle elini aşağı bastırdı. “Dokunma, tatlım.”

Fiona kızarak beş yaşında olmadığını söylemek istedi ama ilaçlar sesinin gırtlığından çıkmasına izin vermiyordu.

Sonraki yirmi dört saat öngörülemez bir kendine gelme-kendinden geçme haliyle geçti; *kendindeyken* bandaj kaşıma girişimleri engelleniyordu ve daha fazla ağrı kesici için inliyordu. Ancak ikinci gün kısmen berraklaşmış bir zihinle tek gözünü pencereden içeri süzülen güneşe açabildi. Ryan pencerenin önünde oturuyor ve sıkıntıdan annelerin *Southern Living* dergisinin sayfalarını karıştıırıyordu.

“Selam,” diye mırıldandı Fiona.

“Selam, sarhoş.” Ryan gülümsedi.

“Kötü müydüm?”

“Hayır. Bol bol saçmalama. Ve sızlanma. Ah, acıyor, acıyor. Tam bir pısırmışsın.” Ryan’ın sırtışı yerini endişeli bir bakışa bıraktı. “Gerçekten acıyor mu?”

Fiona yüzünü buruşturarak kendini biraz doğrulmaya zorladı. “Çok kötü değil.”

Ryan ona inanmışa benzemiyordu.

“Nasıl görünüyor?” diye sordu Fiona.

Ryan kaşlarını çattı ve omuz silkerek, “Bir şey diyemem,” dedi. “Hâlâ bandajlısın. Doktorlar gelip değiştirdiler ama ben şey...”

“*Ben mi* pısırdığım? Odadan çıktın, değil mi?”

“Şey, naklin tutmasının birkaç hafta alacağını söylüyor. Şu anda iyi görünmüyor.”

“Görünmüyor mu?” dedi Fiona biraz paniğe kapılarak.

“Hayır, demek istediğim o değil. Doktor çok iyi geçtiğini söyledi. Şimdikinden daha iyi olacaktımsın.”

“Ah.” *Şimdikinden daha iyi mi?* Bu da ne demekti?

“Evet. Harika, değil mi? Birkaç ay bandajla gezmeye değer.”

Fiona dayanılmaz acı, kaşınan dikişler ve bir başkasının derisini taşımanın ürkütücülüğü konularını açmadı. “Yüzümü görmemiş bir insana göre fazla emin konuşuyorsun.”

“Sadece, demek istediğim, henüz normal deri gibi görünmüyor. Çok, şey, taze.”

Yatağının ucunda, ayaklarının hemen üstünde tekerlekli bir masa duruyordu. Fiona masanın üstünde duran bezelye yeşili kustumuk kovanını Ryan’a ikram etmeyi düşündü. “Lezyon var mı?” diye sorarak onu rahatsız etti. “Sıvı boşalıyor mu?”

“Lütfen, dur.” Ryan bayılacak gibi görünüyordu.

Fiona masanın üstündeki aynayı işaret etti. Ryan aynayı ona verdi ve kendini incelemesini izledi.

Yüzünün sağ tarafı boynundan saç dibine kadar, sağ gözünü ve burnunun tamamını içine alacak şekilde bandajlarla kaplıydı. Saçları yağlı bir keçe öbeği halinde kafasına yapışmıştı. Görünen

az miktardaki deri hafifçe sararmıştı. “*Korkunç* görünüyorum,” dedi.

“Ah, lütfen, kimsenin umurunda değil,” dedi Ryan gözlerini devirerek. “Primadonna gibi davranmayı bırak.”

Fiona tek gözüyle dik dik baktı. “İrin. Sızıntı.”

Ryan ellerini kulaklarının üstüne kapadığı sırada cerrah, peşinde Fiona’nın ebeveynleriyle içeri girdi.

Cerrah bandajı açmaya başlayınca Ryan, “Bir şey isteyen var mı?” diye sordu ve Fiona’ya ya da ebeveynlerine cevap verme fırsatı bırakmadan odadan çıktı. Hastane odasının kapısı hiç ses çıkarmadan yavaşça kapandı.

Her şey acıyordu. Bantların kaldırılması, bandajın soyulması, dikişlerin nazikçe kontrolü, nakledilen derinin incelenmesi. Cerrah, *Bunu hissedebiliyor musun? Peki ya bunu?* gibi birkaç soru sordu. Fiona yanağında tuhaf bir zonklamaya alışıkta ama bu *acıydı*; ona ait olan ile ödünç alınanın sınırı boyunca içini dağılayan, yakıcı bir acı.

Doktor bandajı yeniledikten sonra şimdilik durumdan memnun olduğunu söyledi. Her şey harika görünüyordu; daha iyi bir uyum yakalanamazdı ve Fiona giderek iyileşiyordu. Birkaç gün daha hastanede kalmasını istiyordu ama sonrasında evde iyileşebilirdi.

“Eylül ortasında Northwestern’da olması gerekiyor,” dedi annesi. “Bir dönem ertelemeli miyiz?”

Doktor başını iki yana salladı. “Sorun olacağını sanmam. Önümüzde tam on altı hafta var. Dikişler çoktan alınmış olacak. Kenarda bir yara izi olacaktır; zamanla azalacak ama hiçbir zaman tamamen geçmeyebilir. O bölgede hissizlik devam edecek.” Fiona’ya baktı. “Nakil deride hiçbir zaman tam his olmayabileceğini konuşmuştuk. Hatırlıyor musun?”

Fiona başını onaylarcasına salladı, ardından yüzünü buruşturdu. Eli istemsizce yüzüne gitti ama doktor havada yakalayıp geri indirdi.

“Dokunma.” Yeniden Fiona’nın annesine baktı. “Ama iyi idare ediyor. Birkaç hafta daha birtakım kısıtlamalarımız olacak ama Fiona’yı hayatından gerekenden uzun süre alıkoymamız için bir neden göremiyorum.”

F I

Beş gün olmuştu.

Dünya beş gündür Marcus'suzdu.

Fi kilisenin arka tarafında duraksadı. Sağ tarafında duran annesi eğilip, "Nereye oturmak istersin?" diye fısıldadı.

Hiçbir yere. Eve gitmek istiyorum. "Fark etmez," diye cevapladı.

Annesi arka taraftaki bir sırayı işaret etti. Tam o tarafa yöneldiklerinde Fi'nin daha önce hiç karşılaşmadığı bir çocuk Fi'nin kolunu çekiştirdi. "Siz Fi Doyle musunuz?"

Fi başını evet anlamında salladı.

Çocuk gülümsedi. "Ben Will, kuzeniyim. Ellen teyzem sizi bulmamı istedi. Sizi önde istiyorlar."

"Ah." Fi ailesini ve aileden sayıldıklarını tahmin ettiği Gwen ve Trent'i işaret etti. "Annem ve babam? Ve..."

"Evet, hepiniz gelin."

Kuzen Will'in arkasında, ön tarafa yürüdüler. Bu küçük ve kutsal alana ne çok insan dolmuştu. Tanımadığı yüzlerce insan, çok iyi tanıdığı delikanlıya veda ediyordu.

Fi annesi ile Trent'in arasına oturdu. Annesi onu kendine çekti ve Fi çenesini onun omzuna yasladı. Annesine sokulmak Fi'ye Marcus'u hatırlattı. Ama zaten ona her şey Marcus'u hatırlatıyordu.

Sapasıgılam olan ve nefes alan Trent diğer tarafında otuyordu. Fi bunun için ondan biraz nefret etti.

Org çalmaya başladı ve King ailesinden geriye kalanlar –anne, baba ve Jackson– geldiler. Fi'nin tanımadığı insanlar tek tek kürsüye çıkıp Marcus hakkında harika hikâyeler anlattılar. Fi kendi hikâyelerini düşündü: Marcus'un telefonda yaptığı esprileri; onu Scrabble'da yenişini ve sonra bilerek yenilmesini; kiraladıkları ilk ve tek korku filmi boyunca yüzünü göğsüne gömmesini ve Marcus'un onu *Cujo*'dan korumasını; Marcus'un onu öpmesini; Marcus'un, ellerini Fi'nin saçlarında gezdirerek yanında yatmasını.

Keşke ona dair son anısı yataktan çıkamayan, kemikleri çıkmış, neredeyse bütün rengi kaçmış bir oğlanın ilaçların etkisiyle sayıklaması değil de farklı bir şey –komik, nazik ya da hoş bir şey– olabilseydi.

Mihrapta duran metal vazoya baktı. Marcus artık anılardan ve vazunun içindekilerden ibaretti.

Fi'nin Marcus'un ölmeden önce yapılacaklar listesiyle ilgili konuşmalarının tamamen felsefi olduğuna –*bunu gerçekten düşünmesi gerektiği için* değil– safça inandığı günlerde Marcus “kemiklerine kadar sıyrılıp yakılmak” istediğini söylemişti. Fi o zaman dehşete düşmüştü. Ama şimdi ne demek istediğini anlıyordu. Kendisinden geriye kalan işe yarar ne varsa başkasına bırakmak istiyordu. Hayatının son dönemini aynı iyiliği bekleyerek geçirmişti.

Fi ağıladığını ancak tören bitince fark etti. Annesi onu nazik bir hareketle dürtüp kaldırınca annesinin ipek omzunda bıraktığı koyu renk ıslaklığı gördü. “Özür dilerim.”

Annesi elini boş ver dercesine salladı. “Haydi. Resepsiyona gitmeliyiz.”

“Öyle mi?” Fi’nin bakışları yabancılarla dolu kilisede dolaştı; insanların onun kim olduğunu bildiklerinden emin değildi.

“Evet.”

Doyle’ların minivanına doluştular ve babası King’lerin evine giden arabaların arkasına takıldı.

Fi o evde geçirdiği onca saat orada Bay ve Bayan King, Jackson ve Marcus’tan başkasını görmemişti. Marcus şehirde kuzenleri, teyzeleri ve amcaları olduğundan bahsetmişti ama Fi onları sadece fotoğraflarda görmüştü.

Ailesinin sosyal eğilimleri Fi’ye hep tuhaf gelmişti. Kendi anne babasını herkesi tanırdı. Doyle’lar iş yerinden ya da orada büyüdükleri dönemden ya da bir başkasının kız kardeşinin kocasının kuzeni falan olduğu için tanıdıkları birine rastlamadan akşam yemeğine, markete, spor salonuna gidemezlerdi.

King’ler ise küçük, kendi halinde bir aileydi ve Fi’nin bildiği kadarıyla tek ziyaretçileri kendisiydi. Bu yüzden ailesi resepsiyon için onu King’lerin evine götürürken her şey yanlış geldi. Bayan King’in ev yapımı bitkisel ilaçlarının tuhaf kokusu yoktu. Bütün ışıklar açıldı. Ev insanlarla doluydu.

Marcus buna bayılırdı.

Fi gözyaşlarına boğuldu. Ryan bir sandalye alıp oturmasına yardım ederken Trent elinde bir mendille yanında diz çöktü. Fi dikkat çekmekten nefret ediyordu ama içinde tutamıyordu.

“Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Fi sarsıcı hıçkırıklarının arasında kafasını kaldırıp Jackson’a baktı ve sonrakileri yuttu. Jackson hem sinirli, hem bunalmış

hem de yorgun bir şekilde karşısında duruyordu. Fi yanaklarını avuçlarıyla silerek ayağa kalktı. Jackson'ın ona tepeden bakmasına izin vermeyecekti. Onun yanında güçsüz durmayacaktı.

“İyi olacağım,” dedi. Hâlâ kapının yakınındaydılar; Fi kötüleşmeden önce dört adım bile atamamıştı.

Jackson evin arka tarafını işaret etti. “Orada yiyecekler falan var.”

Yiyecek. Marcus kazara süt ürünlerini solumasın diye bu evde ortada normal yiyecek bırakılmazdı. “Tamam.”

Bakıştılar. Fi ne yapacağını bilemedi. Aralarındaki gerilimi annesi dağıttı. “Jackson, başınız sağ olsun,” dedi çocuğun koluna dokunarak.

Jackson önce Bayan Doyle'un eline, ardından Bayan Doyle'a baktı. “Teşekkürler.”

“Marcus... şey, harika biriydi, değil mi?”

Jackson bir adım geri çekildi. “Annemlere baksam iyi olacak.”

Bayan Doyle elini Jackson'ın kolundan çekip Fi'nin sırtına koydu. “Elbette.”

Jackson uzaklaşırken Trent, “Hâlâ çok sevimli, değil mi?” diye mırıldandı.

“Şişşt.” Gwen onu dürttü. “Kardeşi yeni öldü.”

Trent omuz silerken Fi tekrar sandalyeye çöktü. Çok geçmeden Kuzen Will onu çağırmaya geldi. “Ellen Teyzem ve Peter Amcam sizi aile odasına bekliyor. Aileyle tanışmak için... Tabii eğer istersen.”

“Elbette,” dedi Fi annesinin sükûnetini taklit ederek.

Grup halinde evde ilerledikleri sırada bazı insanlar Will'in sırtını sıvazlıyorlardı. Aile odasına girince Fi fotoğrafların önünde durdu.

Bu odayı oldum olası çok severdi. Dört duvar belli bir düzene uyulmadan asılmış fotoğraflarla –irili ufaklı, siyah beyaz ya da

renkli-, hatıralar kaosuyla doluydu. Neredeyse hepsi en az dört yıl öncesine, Marcus'un henüz evden çıkabildiği döneme aitti.

"Çok sevimli bir bebektir," dedi Bayan King yanına gelip.

Fi, Marcus ve Jackson'ın bir arada olduğu bir fotoğrafı işaret etti. Kollarını birbirlerinin omzuna atmışlardı; birbirlerini kardeş şefkatiyle boğabilirlermiş gibi görünüyorlardı. "Kaç yaşındalar?"

"Altı? Belki burası hayvanat bahçesidir." Bayan King parmağıyla çerçeveye dokundu, eli Marcus'un omzunun üstündeki boşlukta asılı kaldı. "Şu bir kafese benziyor, değil mi?" Başını iki yana sallayarak fotoğraflarla dolu duvara göz gezdirdi. "O kadar çok var ki. Hepsini tek tek hatırlamak çok zor."

"Çok tatlılarmış."

Bayan King gülümseyerek başını salladı. "Onları birbirlerinden hiç ayıramazdık."

Fi bir köşede durup pencereden dışarı bakan, elini ensesine atmış Jackson'a omzunun üstünden baktı. "İyi olacak mı?"

Fi'nin bakışını takip eden Bayan King iç geçirdi. "Umarım."

Fi gözyaşlarının gözlerini ve boğazını yaktığını hissetti. Marcus'un ailesiyle tanışmak incelik ve yapılması gereken -annesinin yapacağı- şey olsa da sürgülü cam kapıları işaret etti. "Biraz hava alsam iyi olacak."

"Acele etme," dedi Bayan King. "Yanına yiyecek bir şeyler almak ister misin?"

Fi üstü jambonlar, güveçler ve keklerle dolu yemek masasına baktı. "Açıkta yiyecek görmek çok tuhaf."

"İnan bana, hepsini pencereden fırlatıp masayı çamaşır suyuyla silmemek için kendimi zor tutuyorum."

Fi her şeye rağmen güldü. Bayan King de. Ancak ikisinin de artık hayatlarında komik bir şey kalmadığını aynı anda hatırlamış gibi dalıp gitmesi sadece bir saniye sürdü.

Fi bir kez daha sürgülü kapıları işaret etti. “Sanırım ben sadece, bilirsiniz işte, oturacağım.”

Fi kolu itip çekerek kapıyı açmaya çalıştı. Sonunda Jackson yanına geldi ve üstünden uzanıp kilidi çevirdi. Cam kapı bir anda açılıverince Fi az kalsın Jackson’ın üstüne düşüyordu.

Fi yanakları kızararak ellerini eteğine sildi ve “Teşekkürler,” diye mırıldandı.

Jackson başını hafifçe salladı ve pencere nöbetine geri döndü.

Hava sıcak olmasına rağmen Fi içerideki kasvetli hüznün yerine, temiz hava ve trafik seslerine minnettardı. Veranda-nın ortasında birkaç sandalye ve ferforje bir masa vardı ama Fi basamaklara oturdu. O ve Marcus arka bahçede hiç zaman geçirmemişlerdi. Annesi hain bir polen saldırısının oğlanın işini bitireceği paranoyasına kapılıyordu.

Marcus bunu birkaç ay önce ağaçlar çiçeklenmeye başladığında Fi onun boğucu evinden dışarı çıkmak için can atarken söylemişti. Fi esprisine kahkahayla gülmüştü.

Oysa gülünecek biri varsa o da kendisiydi.

Güzel bir arka bahçeydi; tam ortada kocaman bir manolya ağacı –tırmanılacak en iyi ağaç– vardı. Fi etek giymemiş olmayı ve içeride de o kadar çok insan olmamasını diledi. Hemen şimdi ağaca tırmanır ve belki de bir daha hiç inmezdi.

Kapının kayarak açıldığını duydu. Jackson verandada ilerleyip onun gibi basamaklara, en az otuz santim uzağına, dirseklerini dizlerine dayayıp oturdu ve Fi’nin yaptığı gibi gözlerini bahçeye dikti. “İkinci sınıftayken o ağaçtan düştüm,” dedi. “Kolumu kırdım.”

Fi yeniden ağaca baktı. “Ben de tam tırmanılacak ağaç diye düşünüyordum.”

“Annem sonrasında kafayı yedi,” dedi. “Çok yukarı tırmandığımda delirirdi. Ama Marcus’la altında çok oynadık.”

Fi gülümsedi. “Ne oynardınız?”

“Ne bileyim. Çocukça şeyler.”

Bir süre konuşmadan oturdular. Hem birlikte hem yapayalnız gibiydiler. Kırılğan bir ateşkeste aynı alanı paylaşan iki beden gibi.

Fi bu ateşkesin ne zaman başladığından emin değildi. Fi’nin *sırrı* öğrendiği balo gecesinden sonra Jackson geri çekilmişti. Belki sebebi Fi’nin de onun kadar paranoyaklaşmasıydı; artık ona elini yıkamasını hatırlatmasına gerek kalmamıştı.

Ya da belki de Marcus o kadar *kötü* görünüyordu ki Jackson’ın Fi’yi önemseyecek enerjisi kalmamıştı.

Marcus koca bir yalancıydı. İyileşmemişti. Hastaneden bile çıkamamıştı. Aslında en sonunda çıkmıştı ama bakımevi sayılmazdı.

Marcus’un akyuvar testlerinin sonucu geldiğinde Marcus da dahil biraz daha gerilmişti. Serum direğine yeni torbalar eklenmiş, yeni testler yapılmıştı. Hepsinin sonucu bir öncekinden kötü geliyordu. Sayısı gittikçe artan ilaçlara yer açmak için serum direğine uzatılabilir bir kol eklenmişti. Marcus daha da fazla makineye bağlanmıştı.

O serum torbaları Marcus’u doldurmak yerine içini kurutuyordu sanki. Marcus, Fi’nin gözü önünde gıdım gıdım yok oluyordu. Fi’nin tatlı, sıska Marcus’u her geçen gün inceldi, soldu ve daha uykulu bir hal aldı. Odası bir hastane odasından çok bir eve benzemeye başladı. Pencere önü bitkilerle, duvarlar kartlar ve küçük kuzenlerinin boya kalemiyle yaptığı çizimlerle doldu. King’lerin akşam yemeğini bir arada yiyebilmesi için ek bir masa getirildi.

Fi okul çıkışı uğruyor, hafta sonunu mümkün olduğunca kadarını hastanede geçiriyordu. Hastanedeki balo gecesinden beş gün sonra, sırf Marcus’un gönlü olsun diye Northwestern

koçuna gönderdiği e-postaya cevap geldi. Aslında bir şey çıkmasını hiç beklemiyordu.

Fi onun yatağının yanında oturmuş, telefonunda e-postalarına bakarken NU adresini gördü. Okur okumaz Marcus'a gösterdi: *Senden haber almak çok güzel, Fi, evet aslında boş bir yerimiz olabilir, takıma aldığımız bir başka aday son anda sakatlık geçirdi. Neden bu yaz kampımıza gelmiyorsun? Bu konuyu o zaman tartışırız.* Marcus günlerdir ilk defa –gerçekten, gerçekten– gülümsemişti.

Fi telefonu cebine kaldırdı. “Sence bir kez daha iptal edince benden ne kadar nefret edecek?”

“Neden iptal edesin ki?”

Fi ona deliymiş gibi baktı. “Marcus, saçmalama. Sen bu haldeyken gitmem.”

Marcus sinirlendiğinde hep yaptığı gibi çenesini sıktı. Ancak yüzündeki kemikler artık o kadar belirgindi ki iskelet gibi görünüyordu.

Sonunda Fi memnuniyetle uyacağı bir anlaşma yaptı. Marcus iyileşirse kampa gidecekti.

Sınavlara çalışmadı. Mezuniyet dönemini zombi gibi geçirdi. Anne ve babası Ryan, Fi, Gwen ve Trent'i kimsenin Marcus'tan bahsetmediği ama herkesin aklının onda olduğu kasvetli bir akşam yemeğine çıkardı.

King'ler Fi için hastanede küçük –yumurtasız, glutensiz ve süt ürünü içermeyen– bir pasta hazırladılar. Kimse çok fazla yemedi. Tadı çok kötüydü.

Doktorlar bakımevi konusunu tam mezuniyet gününde gündeme getirdiler.

İlk başta ne anlama geldiğini idrak edemeyen Fi bunun yeni bir deneysel tedavi olacağını düşündü. Doktorların King'lere, “Rahat etmesini sağlayacağız”, Marcus'a ise, “Ne tür ayarlamalar

isteyeceğini hiç düşündün mü?” dediklerini duymasına rağmen yine anlamadı.

“Ne kadar zamanı kaldı? Gerçekten?” diye sordu Jackson.

Bayan King soru karşısında yüzünü buruşturduysa da cevabı duymak için öne eğildi.

Doktorlardan biri boğazını temizledi. Elini Marcus’un bir deri bir kemik kalan omzuna koyarak ona hitaben, “Kestirmek elbette zor,” dedi. “İlaçlar konusunda ne karar vereceğinize bağlı. Ama sona yaklaşmış olabilir... Bir hafta içinde.”

Odadaki bütün hava çekiliverdi. Fi’nin kalbi büzüştü.

Marcus bu konuşmanın ertesi günü kendi evinde ölmek istediğinde ısrar ederek hastaneden ayrıldı. Anne ve babası alt kata, şimdi uygunsuz etler, ekmekler ve güveç tencereleriyle dolu olan odaya bir yatak indirdi. Marcus iki gün sonra uykusunda öldü.

Fi bir gece önce yanındaydı. Onunla gözlerinin içine bakarak konuştu ama Marcus’un duyduğundan ya da gördüğünden emin değildi. Marcus artık o kadar çok acı çekiyor –ve o kadar çok ilaç kullanıyordu ki– Fi’nin sesini ya da parmaklarına kenetlenen parmaklarını algılayıp algılamadığını anlamak çok zordu. Yanaklarına damlayan gözyaşlarını hissedip hissetmediğini. Fi ona ihtiyacı olduğunu, onu sevdiğini, onsuz ne yapacağını bilemediğini söyledi. Marcus durmadan kulağa “yumuşak çürük” gibi gelen bir şey mırıldanıyordu.

Fi şimdi manolya çiçeklerinin, çimlerin ve verandanın sedir ağacının kokusunu içine çekti. Poposu acıyordu, polenler burnunu kaşındırıyor, sırtından minik ter damlaları süzülüyordu. Yine de kendi seçimi olan bu sürgün hali, içerenin klimalı havadan sudan sohbetlerinden iyiydi. Jackson’la paylaşmak zorunda kalsa bile.

Fi daha çok kendi kendine, “Şimdi ne yapacağımı bilmiyorum,” dedi.

Jackson kollarının arasına eğdiği başını ona çevirip çenesini omzuna dayadı.

“Yani,” diye duraksadı Fi nasıl açıklayacağını bilemeyerek. Onca insan dururken bunu neden Jackson’a söyleme ihtiyacı duyduğundan emin değildi. “Artık *kim olduğumu* bilmiyorum.”

Jackson başını onaylarcasına sallamakla yetindi.

“Onunla tanışmadan önce aklım fikrim lakrostaydı. Sonra, ne bileyim, *ondan* başka bir şey düşünemez oldum.” Saatinin üstündeki tarih kutucuğuna baktı. “Birkaç hafta içinde Northwestern’da bir kamp olacak. Marcus gitmemi istedi ama gidemem. Artık her şey o kadar anlamsız geliyor ki.”

Marcus’un ölümünün ertesi günü Fi, koça bir e-posta göndermişti. Uzun ve karmaşık mesajda Marcus ile kendisini bir araya getiren kırık ayak bileği ve kahve dükkânı olayını; Marcus’un asla gerçekleşmeyecek büyük fikirleri ve hayalleri olan ne harika bir insan olduğunu; ölerək Fi’yi nasıl bir başına bıraktığını ve artık hiçbir şeyin bir anlamı kalmadığını; koça zaman kaybettiirdiği için üzgün olduğunu ama kampa gelmeyeceğini açıklamıştı.

Ertesi sabah cevap gelmişti. Fi’nin elli satırına karşılık kısa ve öz, iki satırlık bir mesaj.

Fi, başın sağ olsun. Harika bir insan olduğu anlaşılıyor. Seçimin her ne olursa, sana en iyisini dilerim. Candace Starnes.

Jackson, Fi’ye boş boş bakmaya devam ediyordu; ona hem bakıyor hem de bakmıyor gibiydi. Bir süre sonra, “Picasso gibi,” dedi.

Fi bu ani konu değişikliği karşısında alnını kırıştırdı ama başıyla devam etmesini işaret etti.

“Öyle geliyor. Biri gerçekliği almış, her köşesinden çekmiş, esneyen kısımları minik parçalara kesmiş, sonra da hepsini yanlış şekilde yeniden birbirine yapıştırmış gibi.”

Fi, Jackson'ın ağzından hiç bu kadar normal ve zehirsiz sözcükler çıktığını duymamıştı. “Benden neden nefret ediyor-sun?” diye sordu.

“Kardeşimi aldın,” dedi Jackson kısaca. Uyuşmuş gibiydi.

Fi bu tonu tanıyordu; kendi sesi de böyle çıkıyordu. “Seninle daha fazla zaman geçiriyordu.”

“Ölüyordu.” Jackson bakışlarını Fi'den tırmanmadığı ağaca çevirdi. “Paylaşmak istemedim.”

Fi işte *bunu* ruhunun derinliklerinde anlıyordu.

Jackson'ı yandan süzdü. Son bir ay onu hırpalamıştı. Zayıflamış, rengi solmuştu. Bu haliyle Marcus'a daha fazla benzemişti. “O zaman şimdi neden konuşuyorsun?”

“Konuşmamam için bir sebep yok. Marcus gitti, kavga bitti.” Az önceki gibi çenesini kolunun üst kısmına yaslayarak ona tekrar baktı. “Ve sen onu benim kadar özleyen tek insansın.”

**ÜNİVERSİTE –
BİRİNCİ SINIF**

EYLÜL

FIONA

“Harika görünüyorsun. Endişelenme.” Babası ellerini kızının omuzlarına eşit ağırlık vererek koydu ve onu takıntı halinde baktığı aynadan çevirdi. “Fark kayda değer.”

Fiona *artık düzeldim* gülümsemesini takınsa da bugün yurda taşınmak ve resmen Üniversiteli Fiona olmak eski gerginliğini kısmen canlandırmıştı.

Sağ eli kalan tek ince yara izinin alt kısmına, kendisine ait olan ile ödünç alınan arasındaki sınıra gitti. Hem eski yanık izinin hem de ameliyatın acısının dinmesi tuhaftı. Acının yerini hissizlik almıştı.

Yalnızca doktorun talimatlarına uymak için parmaklarının “yabancı bölge” sınırına kaymasına izin veriyordu. Doktor ona birtakım kremler sürmesini ve hissin geri dönüşünü test etmesini söylemişti. Fiona ikinci kısım için onu düzeltmek istemişti. Asıl sahibi ölümden dönüp eksik parçasını geri almadığı sürece his asla *geri dönmeyecekti*.

Dokunmak hoşuna gitmiyordu ama bakarken sıkıntı çekmiyordu. Bütün hayatı boyunca aynalardan kaçmıştı. Şimdi ise her yerde ayna peşindeydi. Sadece dört ayda –bütün doktorlar çok hızlı iyileştiğinden bahsediyordu– yüzü sinir bozucu ham bir görüntüden bugünkü aldatıcı pürüzsüz tene dönüşmüştü. Sonsuza dek onunla kalması yüksek ihtimal olan oval çizginin –Yeni Fiona/Eski Fiona sınırı– mor rengi biraz açılmıştı; artık daha az “öfkeli” görünüyordu. Cerrah birkaç sene içinde özellikle saç diplerinin olduğu kısımda güçlkle seçilir hale geleceğini söylemişti.

Yara izinin onu rahatsız ettiği de yoktu zaten. Ryan izin ona karakter kattığını söylemişti. “İnsanlara eskiden korsan olduğunu söyle,” diye önermişti Lucy.

Babası ona yaşlarla dolu gözlerle bakmaya devam ederek başını iki yana salladı.

Fi babasının omzunu sıvazladı. “Tamam. Derin nefes al. Gitmeliyiz.”

“İnsanın iki çocuğunun da üniversiteye aynı yıl başlaması, doğanın kanununa aykırı,” dedi babası Fi’nin çantalarını alırken.

Fiona homurdandı. “On ay arayla çocuk sahibi olursan olacağı bu.”

Babası ona göz kırptı. “Caroline, ben çıkıyorum,” diye seslendi kapısı kapalı banyoya doğru. “Hazır olunca inersin.”

Fiona bir çanta almak için eğildi. “Beş kilonun üstünde bir şey kaldırmak yok,” diye çıkıştı babası.

“Biliyorum,” diye inledi Fiona. İyileşme Dönemi Kısıtlamaları sadece iki hafta içinde bitecekti. Fi ilaçları çok uzun süre kullanacaktı ama ağırlık sınırlaması ve kremlerden kurtulmak iyi gelecekti.

Başlamaya hazırды.

Ayrıca kendini işe yaramaz hissetmekten nefret ediyordu. Altı hafta önce Ryan'ı yurda götürdüklerinde ona düşen kardeşinin henüz yapılmamış yatağında oturup Gwen'e son gelişmeleri yazmak olmuştı. *Ryan ve oda arkadaşı masa ve karyolalarını seçiyor. Tişörtlerini komodine yerleştiriyor. Annem ona nasıl katlaması gerektiğini gösteriyor.*

Diz üstü bilgisayarını –dört kilo yüz gram, tartmıştı– omzuna asarken annesi banyodan çıktı. “Fiona, hava çok soğuk,” dedi her zamanki kusursuz görüntüsüyle. “Başka bir şey giy.”

Annesinin yeni takıntısı hava durumuna uygun giyinmekti. Önceki gün Michigan Caddesi'ni yağmalamış, eve torbalar dolusu eldiven, atkı, palto ve kazakla dönmüştü. Fiona aldıklarını incelerken –annesin fırırlı polar bulmayı nasıl başarmıştı acaba?– Fiona, Ryan'ın eski montunu aldığını söylemişti.

“Kampüste o eski püskü şeyle dolaşamazsın,” demişti annesi. “İnsanlar ne düşünüyor?”

Fiona'nın ameliyattan bu yana öğrendiği üzere yepyeni, son teknoloji yanağı bile annesinin onu uygun –başka bir deyişle daha iyi– kılma arzusunu azaltmamıştı.

“Ben iyiyim, anne,” dedi.

Asansörde Bayan Doyle ona aynadan baktı. “Bu kadar hızlı iyileştiğin için çok şanslısın. Kimse anlamayacak.”

Küçük kirli sırrımızı saklayacağız, anne.

“İyi misin? Gergin misin?” diye sordu annesi. “Evden bir hayli uzakta olacaksın.”

“Üç ay sonra döneceğim,” diyen Fiona, Holiday Inn Otelinin asansöründe duygusal bir konuşmadan kaçınmayı umuyordu.

“Daha önce hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştın.”

Fiona daha önce evden hiç ayrılmamıştı ki. Evden en uzun ayrı kalışı Lucy'nin evine kalmaya gittiği zamanlardı.

Bunu yapabileceğini söyleyerek kimi kandırıyordu? Yeni Fiona olarak yeni bir hayata başlayabileceğini? Yeni arkadaşlar edinebileceğini? Ülkenin en zeki çocuklarının bir kısmıyla rekabet edebileceğini?

Asansör kapıları lobiye açıldı. Annesine çıkması için yol verirken, “Anne,” dedi Fiona sakinmiş gibi yaparak. “Üç ayda ne olabilir ki?”

Oysa gerilmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu. Fiona üniversiteyi çok sevdi.

Bayıldı.

Şans eseri tek kişilik bir odaya düşmesine rağmen, hepsini ayrı ayrı sevdiği altı kızla aynı daire ve banyoyu paylaşıyordu. İlk gece Des Moines’lı Lexie patlamış mısır ve fotoğraflar eşliğinde birbirlerini daha yakından tanımalarına karar verdi. Kızlar Ryan’a bayıldılar. Lexie, David’e KB *–Kasabadaki Balım–* adını taktı. Kimse yanık izlerini sormadı çünkü Fiona onlara kendisinin *olmadığı* fotoğrafları gösterdi.

Sınıfta konuşurken, yeni insanlarla tanışırken, kampüste dolaşırken, kimse ona ikinci kez bakmıyor ya da kaçamak bakışlar atmıyordu.

Aslında bu tam olarak doğru sayılmazdı. Birkaç kişi oluyordu. Ama iyi türden.

İlkinde dairesindeki diğer kızlarla birlikte bir partiye gitmişlerdi. İçeri girdiklerinde sevimli bir *hipster*, gruplarını süzdü. Göz göze geldikleri zaman Fiona oğlanın irkilmesini bekleyerek gerildi. Oysa çocuk ona flört edercesine gülümsedi.

Fiona gülümsemeyi akıl edemeyerek şaşkın şaşkın bakınca oğlan flört konusunda daha yetenekli olan New Yorklu Bethany’ye yöneldi.

Gerçi Fiona erkeklerle tanışma derdinde değildi. Göz göze gelme olayının yaşandığı diğer birkaç seferde, sonrasında ne yapacağını bilemeyerek apar topar uzaklaştı. David'le o rahatsız edici "tam olarak ne yapıyoruz?" konuşmasını bir türlü yapmamışlardı. Başka insanlarla görüşme *yaşağı koymamışlardı* ama Fiona *teşvik edilmediğinden* de emindi.

Bu belirsiz çıkma kuralları ve flört etmedeki beceriksizliği bir yana, Fiona gittikçe büyüyen sosyal hayatını tek bir kurala uyarak kucakladı: Evet de.

Şikagolu Zoey: *Kuru Gürültü*'ye⁴ gitmek ister misin? Tiyatro bölümü sahneliyor.

Fiona: Orada olacağım.

St. Louis'li Miriam: Öğrenci birliğinde Alman filozoflarla ilgili tuhaf bir konuşma var. Benimle gelmek ister misin?

Fiona: Elbette, eğlenceli olabilir.

New Yorklu Bethany: Greek Row'da Orkestralar Savaşı!

Fiona: Haydi gidelim!

Des Moines'lı Lexy: Hiç *kimchi* yemedin mi? HEMEN ŞU ANDA Kore yemeği yemeye gitmeliyiz!

Fiona: Bekle, cüzdanımı alayım.

Evet, o partiye gelirim. Evet, akşam yemeğine gelirim. Evet, takılalım.

Evet. Evet. Evet.

"Evet" felsefesini nadiren sorguluyordu. Miriam onu Evans-ton'un son ılık cumartesi gününde öğleden sonrasını karanlık bir sinema salonunda kapılar hakkında –geniş kapılar, cam kapılar, sürgülü kapılar, dönen kapılar– bir sanat filmi izlemeye ikna ettiği zaman gibi. Filmin sonunda doğruca en yakın kapıdan çıkmaktan başka bir şey istemiyordu.

4 *Much Ado About Nothing*, William Shakespeare (ç.n.)

“Müzikal Teori Çemberi”nde geçirdiği salı ve perşembe sabahları da en az o film kadar tuhaftı.

Fiona’nın bursunun devam etmesi için müzik dersi alması gerekiyordu ve boş yer olan tek ders buydu. Hem de *bir sürü* boş yer. Tanıtım yazısına göre bu ders, Fiona’nın “müzikal ifadelerini önceki bütün oluşumların yankılarına ve alçak seslerine” maruz bırakacaktı.

Çember’de on kişiydiler ve Fiona gibi çoğunun gitarı vardı. İki kız keman getirmişti. Fiona’nın jeoloji sınıfından –neredeyse herkes “Sporcular için Taşlar” diyordu– bir oğlan her derse kocaman bir kontrbas getiriyordu.

Profesör Edward Fleming, namı diğer “Flem”, klarnetli kızın önünde eğildi ve “Ah, mağrur nefesli,” dedi.

Bunu her defasında söylüyordu.

Flem’in ensesinde ince ve hüznü bir atkuyruğuyla topladığı, seyrekleşmeye yüz tutmuş kahverengi saçları vardı. *Sonsuz sayıdaki* fularına ek olarak, keçisakalı ve piposu da vardı.

Bu doğru. Pipo.

“Sevgili kâşif dostlarım!” dedi Flem. “Maceramız devam ediyor! Sınırlarımızı zorlayalım ve müziğin keşfedilmeyi bekleyen gizli dünyalarını açığa çıkaralım.”

Flem’e göre bu, 1980’lerin güçlü şarkılarını masaya yatırarak yapılmalıydı.

Oldukça hüznü –ya da komik, Fiona kararsızdı– bir dersin ardından eve dönerken Lucy’yi aradı. “Ee, Whitesnake’in –babamın seksenlerde dinlediği, uzun saçlı adamlardan oluşan gruplardan biri– 1987’de çıkardığı “Is This Love” şarkısını modern zaman kültürüyle ilgisini yeniden açıklayacak şekilde yorumlamam gerekiyor.”

Lucy duraksadı. “Paniklemeye başlıyorum. Yapıştıracak bir cevap bulamadım.”

Fiona güldü. “Bekle, dahası da var.” Flem’in sesini taklit ederek ödev kâğıdından okudu. “‘Seçtiğiniz herhangi bir dörtlü ritmi çıkarıp yeniden yorumlayın ve onu eserin bütününde bir zamanlar tanıdık gelen ama şimdi yabancı olan rolüne tekrar takdim ettikten sonra, tıpkı bir nehrin rasgele yerleştirilmiş insan molozlarının etrafından akması gibi, ilham verdiği değişimlerin etrafından organik şekilde akacak yeni bir aranjman oluşturun.”

“Tanrı aşkına, dur. Tıpkı benim kriptonitim gibi.”

Fiona yanından geçen öğrencilere çarpmaktan sakınarak gitar kutusunu düzeltti. Northwestern bir buçuk kilometrelik bir alana yayılmış, uzun ve dar bir kampüstü. Sosyal bilimler doğuda, teknikokul kuzeyde ve işletme ikisinin arasındaydı. Fiona’nın Flem’in dersinden yurda dönebilmek için kampüsü kimseye çarpmadan boydan boya katetmesi gerekiyordu.

Onca insana rağmen hayli sessiz bir yürüyüşü; sadece yanından geçen ikişerli üçerli grupların sohbetleri ve sert Şikago rüzgârıyla hışırdayan yapraklar vardı. Lucy’nin tarafında ise durum aynı değildi.

“Seni çok zor duyuyorum,” dedi telefonu kulağına yaklaştırarak. “Hangi cehennemdesin?”

“Kafedeyim. On dakikalık yürüyüş mesafemde yedi tane falan var. Hepsini deniyorum.”

Fiona bir an kendi kafesine ve en yakın arkadaşına özlem duydu. “Bu seferkinin puanlaması nasıl?”

“Oldukça düşük. Fazla Toprak Ana. Ama dünkü iyiydi. Şu havalı eski film teçhizatlarından vardı.”

“Eski filmleri sevdiğini bilmezdim.”

“Ben de.” Lucy duraksadı. “Buradaki kızlarla bir ilgisi olabilir.”

Fiona güldü. “Demek New York’ta *tek* değilsin.”

“Tanrı’ya şükür, öyle görünüyor.” Fiona, Lucy’nin tarafında bir hışırtı duydu ve ardından en yakın arkadaşı, “Pekâlâ, derse

gitmeliyim,” dedi. “Ama uzun saçlı gruplara saygılı ol. Bakma sen kuru gürültülerine, kırılğan yaratıklardır.”

Lucy'yle her gün ya konuşuyor ya da mesajlaşıyorlardı; aynı durum David için de geçerliydi. Fiona anne ve babasıyla her pazar akşamı düzenli olarak konuşuyordu ama hafta içinde ufak tefek şeyler hakkında mesaj ve e-posta gönderiyorlardı. Ryan ise bambaşka bir hikâyeydi.

Ya yalan söylüyordu ya da gerçekten hiç boş vakti yoktu. Telefonunu açtığı birkaç seferde nefes nefese bir yerden bir yere koşuyordu. Her akşam kütüphanede zorunlu sporcu etüdü olduğu için görüntülü görüşme yapamıyordu. Fiona ondan arada sırada mesaj alıyordu –*buranın barbeküleri feci ya da beşli ölçü nedir*– ama hepsi o kadardı.

Fiona odasına dönünce yatağında bağdaş kurdu ve arayacağı hiç sanmasa da kardeşine onu aramasını söyleyen bir sesli mesaj daha bıraktı.

Ameliyattan beri aralarında bir şey değişmişti sanki.

Tamam, Clemson'a erken gitmesi gerekmişti ve tamam, Fiona ameliyattan sonraki ilk beş haftayı işe yaramaz bir hantal olarak geçirmişti. Ama ya Ryan da yeni bir hayata başlıyorsa? Ya Fiona'yı geride bırakmaya kararlıysa?

Fiona gitarını aldı ve bir süre Flem'in verdiği ödevle uğraştı. Sayısız “yeniden yorumlama” imkânı sunan tahmin edilebilir bir aranjmandı. Fiona dalga geçiyor olabilirdi ama bu tür çalışmalar onun için biçilmiş kaftandı. Açık mikrofon gecesi felaketinden sonra bir yılını *Cover Şarkılar Kraliçesi* olmak için harcamıştı. Şimdi Bob Dylan'dan Beatles'a dokunduğu şarkıda harikalar yaratıyordu.

Bir yabancıнын acısını başkalarının önüne sermek, kendisinininkini sermekten *çok* daha kolaydı.

On beş dakika sonra Flem'in ödevi bitmişti. Bu dersten yüksek not kapacaktı. Ancak Ryan'la ilgili endişesi hâlâ geçmediği için terapisinin daha sağlam kısmına geçti. Defteri ile gitarı arasında gidip gelerek notalar seçti, sözcüklerle oynadı –*kendi* sözcükleri ve notaları– ta ki bir şeyin gerçek başlangıcı olduğu hissi uyanana dek...

Parçalarım eridi / Kenarlarım eğri buğru

Görüyorlar mıdır ki / Sadece yarısının beni örttüğünü

Her zamanki gibi kendini kaptırdı. Saatine baktığında aradan iki saat geçmişti. Muhtemelen gitarını kaldırmanın zamanı gelmişti. Seneler içinde en iyisinin bu olduğunu çözmüştü. Başlamak, kâğıda dökmek, sonra bir süre kendi haline bırakmak.

Ayrıca açlıktan ölüyordu.

Odasından çıktı, ayağı kapısının hemen önünde oturan birine takılınca az kalsın yüz üstü kapaklanıyordu.

"Ah! Neler oluyor..."

Bir delikanlı ayağa fırlayıp onu dirseklerinden yakaladı. "Özür dilerim. Ben, şey... Çaldığını duydum. Ve şarkı söylediğini." Fiona dengesini sağlayınca oğlan onu bıraktı ve mahcup bir tavırla elini koyu renkli, dalgalı saçlarının arasından geçirdi. "Normalde yabancı kızların kapısında oturmam."

Fiona kulak misafirini temkinli bir tavırla süzdü. "Buradaki yabancı *sen* olmayasın?"

"Biliyorum. Kötü oldu, değil mi?" Çocuk gırtlığını temizledi. "Ben sadece... Lorde'a benzettim. Ama akça ağaç şuruplu gibi."

Fiona daha önce hiç şurupla karşılaştırılmamıştı.

Çocuk koridoru işaret etti. "Bir yere mi gidiyordun?"

Kulak Misafiri neredeyse Ryan'ın boyundaydı ama ondan biraz daha cüsseliydi. Kusursuz esmer tenine kusursuz olmayan, etkileyici bir gülümseme yayıldı.

Şirindi. "Aşağıya," dedi. "Yiyecek bir şeyler alacaktım."

“Güneylisin.”

Fiona gözlerini devirdi. “Memphis.”

Aksanı burada sürekli eğlence konusu oluyordu. Yankee arkadaşları akıllarına estikçe ona bazı sözcükler söyletip atladığı hecelere gülüyorlardı.

Çocuk şaşkınlıkla ona baktı. “Yok artık. Nerede yaşıyordun?”

“Ah, Midtown.”

“High Point.” Oğlan topuklarının üstünde sallandı ve ağzını açıp çarpık bir gülümsemeyle bakarak Fiona’ya elini uzattı. “Ben Jackson King.”

Fiona elini tuttu. Tenleri birbirine değince içinde şiddetli bir şekilde hareketlenen kelebekler midесinden boğazına kadar yükseldi. “Fiona. Doyle.”

Jackson yoğun bir güneyli aksanıyla, “Tanıştığımıza memnun oldum, Bayan Fiona,” derken elini Fiona’nın elinin üstüne kapadı. “Pekâlâ, Memphis’li dostum, ben de bir şeyler yemeye gidiyordum desem bana inanır mısın? Sen dikkatimi dağıtmadan önce.” Silahsız olduğunu ispatlamak ister gibi ellerini kaldırdı. “Yemin ederim, sapık değilim.”

Fiona tereddüt etti ya da tereddüt eder gibi yaptı. Her neyse, zaten *evet* demeliydi, değil mi?

Masada karşılıklı otururlarken Fiona normal bir insan gibi davranmaya çalıştı fakat o yeşil gözler karşısında bunun kolay olduğu söylenemezdi. Nereden olabileceğini çıkaramasa da, “Tanıdık geliyorsun,” dedi. Aynı liseye gitmedikleri kesindi, Jackson unutulmayacak kadar tatlıydı. Trent McKinnon da kimmiş dedirtecek kadar tatlıydı. “Aynı edebiyat sınıfında değiliz, değil mi?”

Jackson başını iki yana salladı. “Kimya mühendisliğindeyim.”

“Seni oryantasyonda neden görmedim acaba? İnsanlar Elvis’i tanıyor muyum diye sorup durdu. Ya da tek başıma olmama rağmen bana *millet* diye seslendiler. Oysa millet *topluluğu* ifade

ediyor.” Fiona başını iki yana sallayarak kahvesinden bir yudum aldı. “Biraz destek fena olmazdı.”

Jackson gülerek başını onaylarcasına salladı. “Geç geldim; dersler başladıktan birkaç gün sonra. Ertelemeyi düşünüyordum ama son anda gelmeye karar verdim.” Fiona’nın sormadığı soruyu geçirir gibi elini salladı. “Ailevi konular.”

“Öyleyse seni yurttan görmüşümdür.”

Jackson başını sallayınca dalgalı saçları yeşil gözlerinin üstüne düştü. Suçlu bir tavırla dudağının kenarını ısırıp ve gülümsemesi daha çarpık bir hal aldı. “Bu durumda, bir itirafta bulunmam gerekecek.”

Ah, hayır. “Neymiş o?”

“Kahve almaya gitmiyordum. Derse gidiyordum.” Saatine baktı. “Dört dakika sonra başlıyor.”

Fiona içi kıpır kıpır güldü. “Demek gerçekten sapık takipçiymişsin.”

Çocuk başını abartılı bir tavırla öne eğdi. “Biliyorum. Geleli beş dakika oldu ve şimdiden ilk sözümden döndüm. Kötü bir başlangıç.”

“Ne için kötü başlangıç?”

Jackson ayağa kalktı ve Fiona’yı masada bırakıp geri geri yürümeye başladı. Neredeyse otomatik kapılara ulaşmıştı. Kapılar iki yana açıldı ama Jackson yeşil gözlerini Fiona’dan ayırmadan durdu. Muzip, çarpık bir gülümsemeyle cevapladı: “Henüz emin değilim.”

FI

Kucağında Panda'yla yatağında bağdaş kurmuş oturan Fi dalgınca yorganını çekiştiriyordu. "Neredesin?" diye sordu telefonu kulağından uzaklaştırarak.

"Bizim koridorun ortak salonunda." Trent yüksek sesle konuşmasına rağmen arka plandaki gürültüyü bastıracak kadar yüksekti. "Birazdan bir parti var. İnsanlar burada takılıyor."

Fi'nin o akşam için planı annesi ve babasından "iyi niyetlerinden" kaçıp Mayıs ayından beri her gece yaptığı gibi saat dokuzda yatağa girmekti.

"Eğlenceli görünüyor," diye yalan söyledi.

"Tabii sen uzmanısın," diye mırıldandı Trent ağzının içinde.

"Bu da ne demek?" diye çıkıştı Fi.

Yas tutma ritüellerini eleştirmek Ryan'ın işiydi. Yaz boyu Gwen'le birlikte Fi'yi evden çıkmaya ikna etmek için dil dökmüştü. Ağustos ayı geldiğinde, *Artık acısı dindiği için çok daha iyidir* ve *Elini sallasan ellisi* gibi basmakalıp sözler söylemeye

başlamıştı. Üstelik bunları rahat bir tavırla kolunu Gwen'in omzuna atmışken söylüyordu.

"Hiç. Özür dilerim," dedi Trent. "Dur bir dakika, hiçbir şey duyamıyorum." Boğuk seslerin ardından arka plandaki gürültüler bir anda kayboldu. "Tamam, odama döndüm."

"Partiyi bırakmak zorunda değilsin."

"Henüz başlamadı." Fi yayların gıcirtısının ardından yumuşak bir inleme duydu. "Zaten birkaç dakika yatmak istiyordum. Çok yorgunum. Koç resmen sadist. Bütün gün antrenman yaptık ve dışarısı kırk derece."

Fi onu anlıyordu. Güneyde yaz aylarında –bazen Ekim ayına kadar sürebiliyordu– açık havada herhangi bir şey yapmak *korkunç* olurdu. Suyun altında terlediklerini iddia eden yüzücü arkadaşları vardı. "Belki de intikamdır," dedi. "Kendini kişisel antrenörüm ilan ettiğinde bana yaptırdığın o korkunç çalışmaları hatırlıyor musun? Hiç insaf etmezdin."

"Sıcaklık kontrolü olan bir spor salonundaydık, seni huysuz." Yatağı bir kez daha gıcırdayınca Fi gözünde Trent'in ayaklarını tek kişilik yurt karyolasından sarkıttığını canlandırdı. Evdeki iki kişilik yatağına zor sığar, çapraz yatmak zorunda olduğundan sürekli yakınırdı. "Tahmin edemezsin! O omuzluklar! Cidden orada küt diye ölebilirdim."

Fi gözlerini kapadı ve Marcus'un ölümünden beri gözleri ile kafatasının arasında zonklayan ağrıyı masajla giderebilecekmiş gibi kaşlarının arasını ovdu.

"Tanrım, Fi. Özür dilerim. Öyle demek..."

"Sorun değil. Takma kafana."

Aslında sorundu. Fi iyi değildi. İyi olmaktan çok uzaktı, hatta tepetaklaktı. Ancak Trent'i de aşağı çekmek kendisini düzeltmeyecekti.

Bu tür durumların peşinden yaşanan tuhaf duraksamaya artık alışmıştı. Düşüncesiz bir gaf –genellikle o *filmi izlemektense ölürüm daha iyi* ya da *biraz brokoli seni öldürmez* gibi zararsız cümleler– ve peşinden kekelenen özür. Hemen arkasından gelen, genelde hava durumu ya da ertesi günün akşam yemeği gibi klişe bir konuda aşırı derecede çaba gösterilen bir konuşma.

“Bana antrenmanları anlat,” dedi. Parmağını yatak örtüsünün dikişinden çıkmış bir ipe doladı ve çekip kopardı.

“Taktik kitabını bugün aldım. Bekle.” Fi yine bir homurtunun ardından ayak seslerini ve yatak yaylarının gıcırtısını duydu. “Pekâlâ, Vuruş.”

Sonraki yirmi dakika boyunca Trent ona Ole Miss Lakros taktik kitabını sayfa sayfa anlattı. Kimi oldukça akıllıcaydı, birkaçı kızlar takımına bile uyarlanabilirdi. Fi içlerinden birini özellikle gözünde canlandırabilmişti; orta saha –Fi– gole giderken alçak bir çifte kesim.

Gözünde bunun Milton’daki takım arkadaşlarıyla yaptığını canlandırmaya çalıştığında inledi.

“Ne oldu?” diye sordu Trent.

“Hiç.” Bir süredir yatağın ipliklerini koparıyordu. Artık yatak örtüsünde parmak boğumu büyüklüğünde bir delik vardı. “Sadece Milton kızlarını şu anlattığın oyunu kurmaya çalışırken hayal etmeye çalışıyordum.”

“Gerçekten o kadar mı kötüler?”

“Bazıları hâlâ topu sopalarında tutmaya çalışıyor. Walmart’tan alınma sopalarında.”

“Şaka yapıyorsun.”

“Hayır. Bugün golcümüz *mesajlaşmakla meşgul olduğu için* çok kolay iki bloğu kaçırdı. Antrenmandan sonra varil yuvarladılar.”

“Sana...”

“Sakın. Lütfen.”

Milton *her zaman* zor bir seçim olmuştu ama buna değerdı. Çünkü *Marcus* buna değerdı. Ama sonra o ölmüş ve her şey dağılmıştı. Kulağa aşırı duygusal geliyordu ama doğrudu; Fi her şeyini kaybetmişti.

“Ee... dersler nasıl?” diye sordu Trent sadece yetişkinlere sakladığı nazik, alaycılıktan uzak ses tonuyla.

Bu konuşma da ölü erkek arkadaş sohbetinden daha iyi olmayacaktı. “İyi, sanırım.”

“Kalkülüs nasıl?”

“Başımın belası olmaya devam.”

Kayıtlar sırasında Fi danışmanın önerilerine çok fazla dikkat etmemiş, hepsine, “Kulağa iyi geliyor,” demişti. İspanyolca ve sosyoloji fena değildi ve yaratıcı yazım hoş bir sürpriz olmuştu. Ama kalkülüs fenaydı.

“Ryan’ın yardım edebileceğine eminim,” dedi Trent. “Kalkülüse girişi onun sayesinde geçmiştin zaten.”

“Ryan’a ihtiyacım yok,” diye çıkıştı Fi. “İdare ederim.”

Trent’in homurdandığını duydu. “Mükemmel olmadığını kimsenin bilmesini istemiyorsun.”

“Mükemmel olduğumu sandığımı kim söyledi?” Ne kadar korkunç bir hatalı çıkarımdı.

“Boş ver.”

Trent o nazik ve yatıştırıcı sesiyle derslerinden –İspanyolca, “Sporcular İçin Taşlar” dediği jeoloji dersi, işletme dersi– bahsetti. Sesi bağırışlarla kesildi ve boğuk bir konuşmanın ardından –eli telefonun üstündeydi sanki–, “Birazdan gitmeliyim,” dedi.

“Tamam.”

“Burada hafta sonları müthiş oluyor,” dedi Trent. “Bir ara gelmelisin.”

Tanımadığı insanlarla takılmak Fi’nin hiç ilgisini çekmiyordu. Zaten Trent muhtemelen on dakika içinde etrafında ağzının

suları akarak dolaşan kızlarla partiye gitmek için onu bırakırdı. “Orada tanıdığım tek bir kız yok. Nerede uyuyacağım?”

“Kilise kampı değil ya, şapşal. Benimle uyuyabilirsin.”

Konuşmalarının başından beri Fi’nin eli ilk kez durdu. Üç parmağına birden doladığı ip, uçlarının morarmasına neden olmuştu. “Ee...”

Trent iç geçirdi. “Benim tam bir pislik olduğumu mu düşünüyorsun? Erkek arkadaşın daha yeni *öldü*.”

Zaten bilineni ilk kez yüksek sesle belirtiyordu. Tazeleyici bir etki yaratmıştı.

“Oda arkadaşımı odadan gönderebilirim,” dedi Trent. “Kız arkadaşı var. Onun yatağında uyuyabilirsin. Her neyse, zaten eve bir saatlik mesafedeyim. Münzevi yanın kafayı yeme moduna geçerse geceyi geçirmene bile gerek kalmaz.”

Fi, Trent’in odasında yatıya kaldığını –Trent’in küçük yatağına yayıldığını, horlamalarının beton duvarlarda yankılandığını– hayal etmeye çalıştı. İç içe geçen vücut ısılarını küçük, boğucu bir odada hayal etti; ertesi sabah, uyuklu bir halde aynı odanın içinde birbirlerinden kaçınarak dolanacaklarını.

“Ben münzevi değilim,” dedi.

Yine alçalıp yükselen bir dizi boğuk ses duyuldu; Trent üstüne bir tişört geçiriyor olmalıydı. “Evden en son ne zaman çıktın?”

“Evden sürekli çıkıyorum. Derslerim var.”

“Sosyalleşmek için?”

Fi cevap vermedi. Cenaze sosyal aktiviteden sayılır mıydı?

Bir tur daha kapı yumruklanması ve bağırışların ardından, Trent, “Pekâlâ, artık gerçekten gitmeliyim,” dedi.

“İyi eğlenceler.”

“Cidden, bir düşün,” dedi Trent ve telefonu kapadı.

Fi telefonunu komodinin üstüne attı. Panda'yı da yanına çekerek yatağa iyice gömüldü ve ağlama ihtiyacını yutkunarak bastırmaya çalıştı.

Trent okula gitmek için evden ayrılmadan önce Fi'ye adeta bir *yer* gibi geliyordu. Sadece *var olabileceği* bir yer. Televizyon seyrediyor, Wii oynar ya da patlamış mısır yiyerek otururlardı. Olur da Fi bir espri yapar ya da normal bir insan gibi davranırsa Trent yapay bir gülümseme takınıp, "Gördün mü bak, her şey yoluna girecek," demezdi.

Anı yaşıyordu. Fi her şeyin korkunç olduğunu, kalbinin kırıldığını ve hayatının *olması gerekenin* yakınından bile geçmediğini hatırladığında Trent bu haline de ayak uyduruyordu.

Onun artık yeni bir hayatı vardı; Fi'siz. Peki ya, Fi'nin nesi vardı? Aslında istemediği bir okul mu? Gözlerini üzerinden ayırmayan aşırı korumacı ebeveynler mi? İçine gömüldüğü derin bir hüznün mü?

Tanrı aşkına, ne yapıyordu?

Fi artık Otherlands'in müdavimlerindendi. Boş öğleden sonralarını orada sade kahve içerek –ebeveynlerinden saklanarak– ve ilgisizce ders çalışarak geçiriyordu. Ama bugün o kadar kötü değildi. Yeni bir yaratıcı yazarlık ödevi vardı.

İlk başlarda ödevler çok tuhaf geliyordu: *Kedisini kaybetmiş yaşlı bir kadının bakış açısından beş yüz kelime yazın ama kediden bahsetmeyin. Mavi rengi tarif edin. Birinin konuştuğu, diğerinin sadece düşündüğü bir konuşma yazın.* Ama eğlenceliydiler ve Fi fena iş çıkarmıyordu.

Çantasından son ödev konusunu çıkardı. *Aşağıdaki ifadeyle alakalı beş yüz kelime yazın: Tek başına gitmene izin vermemeliyim. İkinci tekil şahıs ve şimdiki zaman kullanın.*

İşte bu can sıkıcı olabilirdi.

“Selam.”

Başını kaldırdı. Jackson tuhaf bir tavırla masanın diğer tarafında duruyordu. Önündeki sandalyeyi işaret etti. “Oturabilir miyim?”

Fi bir an duraksadı. Ona bakınca o şüpheli ifade ve kambur duran geniş omuzlarında Marcus’tan bir şeyler görür gibi oldu.

Başını onaylarcasına sallayınca Jackson sandalyeyi yere sürterek çekti ve fincanı ile meyve kâsesini önüne bırakıp oturdu. Tek kaşını kaldırıp Fi’nin önündeki kâğıtları işaret etti.

Fi onun sormadığı soruyu cevapladı: “Yaratıcı yazarlık ödevi.”

Jackson başını salladı. “Okul nasıl?”

“Fena değil, sanırım.” Omuz silkti. “Hiçbir zaman okulu seven biri olmadım.”

“Ben severim,” dedi Jackson lokmalarının arasında. “Severdim. Yani matematik ve fen kısımlarını. Muhtemelen yaratıcı yazarlıkta pek iyi olmazdım.”

Burada neler oluyordu böyle? Jackson’la *sohbet mi ediyorlardı?*

Fi tam kalkülüsteki başarısızlığını itiraf edecekken kendini tuttu. Yardım istediğini düşünmesini istemiyordu. Ryan’dan yardım almaktan ne kadar nefret etse de o yardımı Jackson’dan almak yirmi kat beter olurdu.

“‘Severdim’ mi?” diye sordu.

Jackson omuz silkti. “Evden eğitim çok yeterli değildi; zaman kaybı denebilir. Lise öğretmeni olarak Ellen King mi? Zaafının hangisi olduğuna karar veremiyorum: Öğretmenlik mi yoksa yemek yapmak mı?”

Gözünün önünde dirseklerine kadar eski bir emaye tencereye batmış, korkunç karışımlar kaynatan Bayan King canlanınca Fi kendine rağmen gülümsedi. Marcus o tencereye *vudu çanağı* derdi. “Ama Northwestern’a girdin.”

“Sınav sonuçlarım iyiydi,” dedi Jackson. “Muhtemelen kardeşim-ölüyor kompozisyonumun da etkisi olmuştur.”

Tam o sırada göz göze geldiler; insanların anlamadıkları bir şey olduğunda yaşanan o tuhaf boşlukların olmadığı, uzun süreli bir bakışmaydı.

“Neden şu anda orada değilsin?” diye sordu Fi.

“Erteledim.”

“Tamam ama... Artık bunun için bir neden kalmadı.”

“Bilmiyorum,” dedi Jackson kaşlarını çatarak. “Sen söyle. Sen de buradasın.”

Fi gözlerini kıstı. “Ben burada *okuyorum*, Jackson. North-western’a hiç başvurmadım.”

Jackson –şaşırtıcı bir şekilde– tartışma eğiliminde değildi. “Çok iyi olmayacağımı düşündüm. Belki önümüzdeki yıl.”

“O zaman daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?”

“Umarım.” Fi, Jackson’ın altdudağının aşağı sarkma şeklinden yanağının içini ısırdığını anladı. Marcus da aynısını yaptı. “Zaten başka seçeneğim olacağını sanmıyorum. Annem gitmezsem odamı kiraya vermekle tehdit etti.”

“Gitmeni *istiyor mu?*”

“Hem evet hem hayır. O da babam da berbat durumdalar. Ben gidince, Tanrım, ne kadar sessiz olacağını hayal bile edemiyorum. İkisi o koca evde, yapayalnız... Ama devam etmem gerektiğini söylüyorlar.”

“Neye?”

“Hayata.”

“Tanıdık geliyor,” diyen Fi boğazının gerisinde sıkışma, gözlerinde yanma hissediyordu. Bunun bir ilerleme olduğunu düşündü çünkü bir ay önce Jackson masasına yaklaştığı anda gözyaşlarına boğulurdu.

Jackson dalgınca baktığı fincanını durduğu yerde çevirdi. “Gerçeküstü geliyor. Günün birinde uyanıp öğlene kadar falan hiç aklıma gelmeyecek olması. Çünkü şu anda her yerde.” Başını kaldırdı ve Fi’nin arkasındaki masaları işaret etti. “Herhangi bir Marcus gözlemi yapmadan kimseye bakamıyorum bile. Şuradaki adam onun kadar açık tenli. Şu kız geçen yıl kütüphaneden onun için aldığı kitabı okuyor. Marcus, bastonlu şişman adamı merdivende geçebilir miydi?”

Fi yanağındaki gözyaşını sildi, omzunun üstünden arkasına bakıp Jackson’ın saydığı insanları süzdü.

“Sonra giderek tatsızlaşıyor,” dedi. “Mesela organlarını kim aldı, en azından çalışır durumdakileri? Annemin Goodwill’e bağışladığı kıyafetlerini kimler giyiyor?”

Fi bu insanların Marcus’tan parçalar taşıdıklarını hayal ederken kontrolünü kaybetti.

Jackson’ın ağzı bir şey söylemeye hazırlanır gibi açıldı ama yavaşça kapadı. “Özür dilerim.”

Fi başını iki yana sallayarak gözyaşlarını sildi. Acınası bir gamlı baykuşa dönüşmüştü. “Hiç bitmeyecek mi?”

Cevap beklemiyordu. Zaten Jackson da cevap vermedi.

KASIM

FIONA

“Duyduğuma göre geçen mayıs kar yağmış,” dedi Jackson. Kafeterya masasının üstünden uzanıp çatalını Fiona’nın meyvesine sapladı.

“Annemin eskiden burada yaşayan bir arkadaşı vardı,” dedi Fiona. “Bana Memphis kışlarının gri olabildiğini ama en azından insanı öldürmediğini söylemişti. Şaka yapıyor sanmıştım.”

Yaklaşık bir saattir oradaydılar, kahvaltıyı uzatarak kötü havadan saklanıyorlardı. *Kulak misafiri olma olayından* beri bunu haftada birkaç kez yapar olmuşlardı. Farklı ders programları yüzünden yolları sık sık kesişmiyordu ama birbirlerine rastladıklarında öğle yemeği yiyor ya da kahve içiyorlardı. Fiona ona bilerek-tesadüfen rastlama umuduyla birinci katın ortak salonuna bakar olmuştu.

Saatlerce her konuda konuşabiliyorlardı. Ancak kişisel bilgi alanının o görünmez çizgisini aşmaktan bir şekilde kaçınıyorlardı. Tam da Fiona’nın sevdiği gibi.

“Tanrım, yağlı güney yemeklerini özledim,” dedi Jackson, Fiona’nın muzlu kekine uzanırken. “Noel için eve gittiğimde Gus’in Kızarmış Tavuğu’ndan kilolarca yiyebilirim.”

Koyu renk dalgalı saçları bir gözünün üstüne düşüyordu. Fiona elini uzatıp saçlarına dokunma isteğini zor bastırdı.

“Biliyorum,” dedi. “Ben barbekü diyetine girdim. Havaala-nından çıkar çıkmaz babam beni Corky’s’e götürecektir.”

“Central daha iyidir.”

Bunu Memphis’te hep yapılan ve *asla* anlaşılmayla son bul-mayan “en iyi barbekü” tartışması izledi. “Tamam, o zaman en iyi müzik mağazası,” dedi Fiona.

“Madison’daki plakçı. Shangri-La”

Fiona’nın içi eridi. Oraya *bayılırdı*. “En iyi turist noktası,” dedi.

“En iyi mi? Şaka mı yapıyorsun?”

“Hayır. Gerçekten en iyisi.”

“Hiçbir fikrim yok. İşin ironik yanı, ben sadece Graceland’e gittim.” Jackson bir süre kaşlarını çatarak baktığı boş çatalını ona doğrulttu. “Kardeşim bana oradan payetli korkunç bir pelerin almıştı; Vegas konserindeki taklidi. Sanırım hâlâ odamda bir yerde.”

“Odanda payetli bir pelerin olup olmadığını... Bir dakika. Kardeşin olduğunu bilmiyordum.”

“Vardı. Bu yaz öldü.”

Bir anda kişisel bilgi alanına girmiş oldular. “Ah, çok üzül-düm.”

“Uzun zamandır hastaydı.”

Fiona anlamış gibi başını salladı ama anlamamıştı. Sohbet havada kaldı; ilk rahatsız edici sessizlikleriydi.

“Ya sen?” Jackson öne eğildi ve Fiona kahvaltısından ka-lanları didiklemesine izin verdi. “Kardeşin var mı?”

“Bir erkek kardeşim var. O da birinci sınıfta. Clemson’da.” Bir erkek kardeşinin olmasıyla hava atıyormuş gibi, bir anda suçluluk duydu.

“İkiz misiniz?”

Fiona başını hayır der gibi salladı. “O benden on ay büyük. Doğum günlerimiz yüzünden böyle denk geldi. Sınıfımızın en büyüklerindendi. Ben de en küçüklerdendim.” Telefonunu çıkarıp Jackson’a uzattı. “Bu o. Ryan.”

Jackson gözlerini kısarak telefonu aldı. “Yanındaki kızı gözüüm bir yerden ısıyor.”

“Gwen. Kız arkadaşı.”

Telefonun küçük ekranını incelerken Jackson’ın gözleri büyüdü. “Otherlands, değil mi? Orada çalışıyor?”

“Oraya gider misin?”

Jackson elini ara sıra der gibi salladı. “Sen?”

“Sürekli.”

“Yalancı. Seni orada hiç görmedim.” Kantalup dilimine batırdığı çatalını ona doğru tuttu ve göz kırptı. “Yoksa hatırlardım.”

Ah, Jackson kur yaptığı zaman Fiona’nın vücudunda olanlar...

Fiona’nın Trent McKinnon’lı fantezileri puslu ve çocuk-suydu; gülümsemeler, masum öpücükler ve sonsuza dek mutlu bir aşk. Jackson’la ise öyle değildi. Bu yeşil gözlü çocukla ilgili hayallerinin ayrıntıları telaşlandırıcıydı.

Ve bu suçluluk duymasına yol açıyordu. Çünkü, şey, *David ne olacaktı?*

Flörtü beceremediği için uzak duruyordu. Tıpkı şu anda onları orijinal konularına geri döndürerek yaptığı gibi. “On birinci sınıftan beri çıkıyorlar.”

“Kız da Clemson’a mı gitti?”

“Hayır, Furman. Yakınlar ama birbirlerini çok sık görebildiklerinden şüpheliyim. Ryan futbol takımında ve anlaşılan hiç boş saniyesi yok.”

Jackson güldü. “Ve bu seni hiç rahatsız etmiyor.”

“O kadar mı belli?”

“Ayak parmağının üstünden traktör geçmiş gibisin.”

“Biz eskiden beri, yani hâlâ da öyle, çok yakınız. Ama artık onunla hiç konuşamıyorum.” Fiona, Jackson’ın gerilen yüzünü fark edince dehşet kapıldı. “Ah, Jackson, çok üzgünüm. Ben böyle...”

Jackson onu susturmak için elini kaldırdı. “Kardeşini özlemek hakkın.”

“Sen de seninkini özlüyorsun.”

“İlk başta okulu erteleme nedenim oydu,” dedi Jackson tabaktaki meyveleri çatalıyla sağa sola iterek. “O hâlâ oradayken, bilirsin, evden ayrılmak istemedim. O öldükten sonra çok kararsız kaldım ama annem benim kederimden bunaldı. Oyalanmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini söyledi. O öldü ve *hiçbir şey yapmamak* bunun gerçek olmasını engellemeyecekti.”

Fiona alçak sesle, “Nasıl öldü?” diye sordu.

“Kalp yetmezliği.”

“Aman Tanrım. Korkunç bir şey.”

Jackson başını onaylarcasına salladı. “Dört sene önce gıda zehirlenmesi geçirdi ve beklenmedik bir enfeksiyon kaptı. Sonrasında her şey ters gitti. Doktorlar sorunu anladığında, kalbi hasar görmüştü.”

“Çok kötü.”

“Bağışıklık sistemi altüst olduğu için ailem onu okuldan alıp evde eğitim vermeye başladı. Çok öfkeliydi. Normal bir hayat istiyordu.” Jackson kısa, buruk bir gülüşün ardından anlatmayı sürdürdü. “Bencil piçin teki olduğum için ben de onu evde kalmaya zorladım. Ben de onunla birlikte evde eğitim aldım.”

“Evden mi eğitim gördünüz?” Fiona, Ryan’la eski oyun odalarındaki küçük anaokulu masalarına oturduklarını ve annelerinin eski tip bir karatahtada ders anlattığını hayal etti. Kısacık hayali bile nahoştu.

“Teoride,” dedi Jackson gülerek. “Öğretmenlik annemin kalemî değil. Şehrin okul müfredatını takip ediyorduk. Ben bazı dersleri Memphis Üniversitesi’nde aldım. Marcus bana okula dönmemi söyleyip duruyordu. Her şeyi kaçırdığımı.”

“Ne gibi?”

“Futbol maçları, kulüpler, mezuniyet balosu. Umurumda olmayan ama onun önemseydiği şeyler. Kendi hayatı mahvoldu diye benimkinin de mahvolması gerekmediğini söylüyordu hep. Ki çok saçmaydı. Demek istediğim, benim *başıma gelmemiş* olması, bana da olmadığı anlamına gelmez ki.”

“Üzülmüyor musun?” diye sordu Fiona. “Liseyi kaçırdığına?”

Jackson başını iki yana salladı. “Kardeşim yanımdaydı. Kıskaç bir kız arkadaş gibiydim. Onunla olabildiğince çok zaman geçirmek istiyordum.”

Fiona da Ryan için öyle hissediyordu. Gerçi o kıskaç bir kız arkadaştan çok, *kardeşinin kız arkadaşını kıskanan* biriydi. “Kulağa hoş geliyor. Yani, *hoş* değil. Ama...”

“Endişelenme,” dedi Jackson şirin bir gülümsemeyle. “Ne demek istediğini anladım. Ve evet, aslında sadece bana kalması harikaydı. Gerçi sonunda ucu bana dokundu çünkü neden mahrum kaldığımı aslında biliyorum.”

Fiona daha fazlasını öğrenmek istiyordu ama zaten gereğinden fazla meraklı davrandığını hissediyordu. Ancak Jackson kahvesinden birkaç yudum aldıktan sonra kendiliğinden anlatmaya devam etti. “Geçen yıl merdivenleri nefes nefese kalmadan çıkamaz hale gelmişti. Yine de her gün yeni bir şey istiyordu.”

“Ne gibi?”

“Mesela yemek... Ama midesi çok şeyi kaldırmadığı için her şeyi *benim* yemem ve ona anlatmam gerekiyordu. Bir de kitaplar. Beni kütüphaneye o kadar sık gönderirdi ki kütüphaneci Linda'yla senli benli olmuştuk.” Başını iki yana salladı. “Çok fazla dışarı çıkmasına izin vermiyorduk; kan sonuçları iyi geldiği zamanlarda ya da iyi günlerinde telafi ödülü kazanıyordu. Tanrım, hakkını da veriyordu.”

“Neler yapardı?”

“Aklına ne gelirse... Bazen bowling gibi sıradan şeyler. Balık tutmak. Bazen biraz şaşşallaşırdı. Otherlands'de açık mikrofon akşamına gittin mi hiç?”

Fiona'nın kalbi duracak gibi oldu. Başını evet dercesine salladı.

Jackson kaşlarını kaldırıp indirdi. “Yollarımız ne çok kesişmiş.” Bir an durup bütün şirinliğiyle ona baktıktan sonra devam etti. “Bir keresinde onu bile yaptı. Başka hiçbir şey kalmamış gibi Sartre okudu. Hatta sahneden yuhalanarak indi; bu muhtemelen mekân için bir ilkti. Yine de öyle heyecanlıydı ki. Hayat dolu.” Jackson gözlerini masaya dikti. Bir anda bütün mutluluğu ve alaycılığı buhar olup uçmuştu sanki. “Tanrım, berbat bir şey.”

Fiona'nın boğazına oturan yumru, tekleyen kalbini unutturdu. “Nasıl baş etti? Öleceğini bilmekle?”

“Öleceğini hiçbir zaman kabul etmedi.” Jackson buna hâlâ inanmıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Dünyanın en büyük iyimseriydi. Doktorlar ona yeni bir kalp bulunmasının ufak bir ihtimal olduğunu söylediler. Gerçekten *ufak*. Buna rağmen, atlatacağına inanıyordu.”

“Sen inanmıyor muydun?”

Jackson başını hayır anlamında salladı. “Hayır. Bu berbat bir duyguydu.”

Fiona karşısındaki tatlı ve kalbi kırık çocuğa baktı. Dalgalı saçları, esmer teni, yamuk gülümsemesi ve geniş omuzları, içindeki görünmez gerçeği saklayan paketten başka bir şey değildi.

Bir süre sonra Jackson'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Sıra sende."

"Ne sırası?"

"Paylaşma sırası."

Fiona bu şüpheli soru karşısında gözlerini kıstı. Jackson'ın kişisel bilgi alanına girmiş olmaları onun için de geçecekleri anlamına gelmezdi. "Paylaşacak şeyim yok."

Jackson yanğını işaret etti. "O yara izinin hikâyesi ne?"

Fiona istemsizce perçemlerini öne çekti. "Hiç."

Eski Fiona ve hayatını değiştiren ameliyattan buradaki hiç kimseye bahsetmemişti. Böyle olmasını planlamamıştı ama ne zaman bir soran olsa, aklına annesinin otel asansöründe yaptığı yorum geliyordu. *Kimse anlamayacak*. Sonra da soruları üstün-körü geçiştiriyordu.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diyen Jackson masanın üstünden uzanıp saçını kulağının arkasına itti. Parmak uçları boynuna değince Fiona'nın orijinal olan her yeri ürperdi. "Kötü değil, hatta havalı. Şirinliğinin altında küçük bir serseri saklıymış gibi."

Aman tanrım. "Sıradaki soru."

Jackson pis pis sırıttı. "Daha fazlasını öğrenmek istediğimin farkındasın demek."

Jackson ona *sahnedeyken*, ölmüş kardeşini anlatmıştı. Kendisine sunulan hayata elinden geldiğince çok yaşanmışlık sığdırmaya çalışan kardeşini.

Jackson ona gerçek bir şey anlatmıştı.

"Bazı izlerim vardı," dedi. "Ama bu yaz geçirdiğim bir ameliyatla düzeltildi."

“Düzeltildi mi?” diye sordu gözleri fal taşı gibi açılan Jackson. Fiona omuz silkti. “Büyütülecek bir şey değil.”

“Ne oldu?”

Fiona kahvesinden bir yudum almak istiyordu ama kucağında duran elleri titremeye başlamıştı. Olabildiğince rahat davranmaya çalışarak beş yaşındayken yaşadığı ve teorik olarak artık bir önemi kalmayan o günün iki dakikalık bir özetini anlattı.

“Ne kadar büyüktü?”

Fiona eliyle yüzünün sağ tarafını gösterdi.

Jackson ıslık çaldı. “Yani yanık izlerini beş yaşından...”

“On sekizime kadar taşıdım.”

“Vay canına,” dedi Jackson. “Kulağa bayağı kötü geliyor.”

Fiona ne diyeceğini bilemediği için en iyi yaptığı şeyi yaptı: *Cover* şarkılarda olduğu gibi, kendi fikri yerine bir başkasınınkini kullandı. “Seni öldürmeyen şey güçlendirir. Ya da öyle derler.”

“Boş konuşma,” dedi Jackson bir anda sinirlenerek. “Senin de ölme olasılığın bir o kadar yüksek.”

Kırdığı pot yüzünden dehşete düşen Fiona, “Jackson,” dedi.

Jackson elini kaldırıp onu susturdu. “Şu duvar yazısı felsefesi... Kaç tane yaşlı kadının bana, ‘Tanrı insana çekemeyeceği dert vermez,’ dediğini tahmin bile edemezsin.”

“Ben onu kast...”

“Bazen hayat sadece boktandır,” diyen Jackson artık iyice öfkelenmişti. “Ve belki kederlenmek *istiyorumdur*! Belki her durumda bir hayır aramak istemiyorumdur!”

Fiona onunla tartışmanın aptallık olduğunu biliyordu ama Jackson fena halde yanılıyordu. “İnsanın kendine acımasından daha kötü bir şey yok. İnan bana.”

Jackson gözlerinin içine uzun uzun baktı. Sonra bakışları sağ kaşının iç köşesinden saç dibine kadar uzanan yeni yara izinin üstünde dolaştı. Yolunu kaybetmiş ve nasıl geri döneceğini

bilemiyormuş gibi, gözleri alnının etrafında şöyle bir dolaştıktan sonra yara izinin kulağının altından sağ gözünün dış köşesine kadar uzanan son bacağı buldu. Bu yavaş gözlem sırasında Fiona'nın kalbi küt küt atıyordu.

Jackson sonunda gözlerini kırptı. "İnsanlara eskiden korsan olduğunu söylemelisin."

Ah, bu çocuk ve tuhaf tesadüfleri... "En yakın arkadaşım da yara izimi soran olursa böyle söylememi tembihlemişti. Hatta oryantasyonda bir kez bunları söyledim."

Jackson güldü. "Ne oldu peki?"

Sarhoş bir çocuk dili dolanarak, "O yara izi nasıl oldu?" diye sormuştu. Fiona, "Ben aslında korsanım," deyince çocuk öne doğru sendelemiş, *Aaaah* benzeri bir ses çıkarıp Fiona'nın dudaklarına baştan savma bir öpücük kondurmuştu. Fiona şoku üstünden atamadan, oğlan bir bacağı takmaymış gibi topallayarak uzaklaşmıştı.

Fiona, Jackson'a bu tuhaf hikâyeyi anlatmak yerine çantasından Moleskine defterini çıkardı. Kelimenin orada çoktan hak kazandığını artık anlamıştı; ayrıca ellerini oyalayacak bir şey bulmalıydı. Boş bir yere *korsanlık* yazdı.

Jackson başıyla defteri işaret etti. "O defterlerin olayı ne? Yanında hep bir tane oluyor."

"Karalama aslında. Şarkı fikirleri. Benden başka kimseye bir anlam ifade etmeyecek notlar."

"O şarkılardan birini dinleme şerefine ne zaman ulaşacağım?"

"Sana Flem'in son projesini çalabilirim: Def Leppard'dan *Pour Some Sugar On Me*. Müthiş ve övünmek gibi olmasın ama biraz dâhice."

"İlginç bir kombinasyona benziyor," dedi Jackson. "Ama orijinal bir şey tercih ederim."

"Ah. Şey, daha önce kendi şarkılarımı kimseye çalmadım."

“Bu gerekli değil mi? Yani eğer söz yazarıysan?”

“Hâlâ bir boşluk yakalama peşindeyim.”

Jackson sandalyesini arkaya yatırdı. “Tam bir gizemsiniz, Bayan Fiona.”

Fiona kendini bir yarışma programındaki büyük ödölmüş gibi işaret etti. “Ne göröyorsan oyum.”

“İlginç bir kelime seçimi,” dedi Jackson kaşını kaldırarak.”

Fiona gözlerini devirdi. “Yanık izlerim vardı. Ameliyat oldum. Artık yanık izlerim yok. Nokta.”

“Kendini baştan yaratmışsın,” dedi Jackson omuz silkerek. “Yeni bir yüz, yeni bir şehir. Tamamen başka biri olabilmişsin.”

“İnan bana, olamadım.”

Fiona kendini tamamen dürüst bulmuyordu. Kendi şarkılarını söylemiyordu. Trent McKinnon’a, ne hissettiğini hiç söylememişti. Uzun şikâyet listesi hakkında annesiyle hiç yüzleşmemişti. David’le rahatsız edici konuşmalardan kaçınmıştı. Beş dakika öncesine kadar Northwestern’da tek bir kişiye bile yanık izlerinden bahsetmemişti.

Buna rağmen, yara izlerinden kurtulmanın hayatını çarpıcı bir şekilde değıştirmediğini iddia etmek, söyleyebileceği en doğru olmayan şeydi.

“Sen benden daha iyi bir insansın,” dedi Jackson saygıyla hafifçe eğilerek. “Hayatını değıştiren bir olay yaşayıp aynı kalabilmek çok zor iş.”

“Aynısı senin başına da gelmiş.”

Jackson gözlerini gözlerine dikti ve az öncekinden çok daha sakın bir ses tonuyla konuştu: “Hayatım aynı, sadece bir parçası eksildi.”

Fiona kalbinin donduğunu ve bedeninin geri kalanının felç olduğunu hissetti. Ağzını açıp ne diyeceğini biliyormuş gibi bile yapamadı.

O sırada telefonu çaldı.

“İnanamıyorum. Ryan,” dedi ekrana boş boş bakarak.

Tuhaf konuşmalarını kesip haftalardır yapmaya çalıştığı bir başka konuşmaya başlamak için izin ister gibi Jackson’a baktı. Jackson başıyla telefonu işaret etti.

Fiona telefonu kulağına götürdü. “Selam.”

“Selam, üçüncü sınıfta okuduğumuz Faulkner’ı hatırlıyor musun? *Barn Burning* hikâyesinin konuyla ilgili önermesi neydi?”

Fiona daha mantıklı gelmesini sağlayabilirmiş gibi soruyu kendi kendine tekrarladı. “Şey, sanırım ahlak? Hayır, bir dakika, özgür irade?”

“Birini seç. Bunu bir an önce halletmem lazım. Yarım saat içinde teslim etmem gerekiyor.”

Fiona içinde hapsolan bayat ve felce uğramış havanın tamamını nefesiyle saldı. “Sonunda, *bunun için mi* aradın?”

“Özür dilerim. Biliyorum, korkuncum.” Ryan’ın tarafında bir hışırtı, boğuk bir konuşma sesi duyuldu. “Ve ‘Emily için Bir Gül’deki ana fikirlerin analizine de ihtiyacımız var.”

“Siz kimsiniz?”

“Tony Miller. Orta.”

“Neyin ortası?”

Duraksama oldu. “Futbol takımı, Fiona. Bilirsin işte, burada yaptığım şu önemsiz şey.”

Fiona’nın gözlerini devirmesi Jackson’ın kendi gözlerini kısmasına neden oldu. “İhtiyaçlarını *anında anlayamadığım* için beni affet, Ryan. Zihinsel telepati yeteneğim olmadığı için bazen bir şeylerin açıklanmasına ihtiyaç duyuyorum. Bunun kolay bir yolu var ve adına lanet olası telefon deniyor.”

“Tanrım, sen, annem ve Gwen bir kulüp falan kurmalısınız.” Hışırtılı bir kesinti daha oldu. “Hayır, onunla konuşamazsın,” diye çıkıştı Ryan.

“Kiminle konuşamam?”

“Sen değil, Tony. Ee, konuyla ilgili önermesi diyorduk?”

Ryan’ın sesi gittikçe yükselirken Fiona telefonu kulağından uzaklaştırdı. “Neredesin sen? Hangisinin konuyla ilgili önermesi?”

“Yurttayım. *Barn Burning*. Cidden Fiona, fazla zamanım yok.”

Fiona bağırarak, telefonu suratına kapatmak ya da bir şekilde olay çıkarmak üzereydi ama Jackson karşısındayken, hayatta olan kardeşinden yakınmak haksızlık olacaktı. “Bilmiyorum. Ahlak ile sadakat arasındaki çekişmeyi yaz.” Yüzünü buruşturup başını iki yana salladı. “Üstünden zaman geçti. En iyi tahminim bu.”

“Hayır, harikası,” dedi Ryan. “Emily İçin Bir Gül.”

Fiona zihnini aynı anda hem tutsak hem özgür olması gibi bir şey uydurdu. Ryan söylediklerini orta saha oyuncusu Tony Miller’a tekrarladı. Kısa bir çekişmenin sonunda, hattın diğer ucunda yabancı bir ses duyuldu. “Hey, teşekkürler.”

Fiona kaşlarını kaldırdı. Orta saha oyuncusu Tony Miller’ın sesi o kadar yüksek çıkıyordu ki bir masa ötede oturan kız Fiona’ya ters ters baktı. “Şey, rica ederim.”

“Adım Tony.”

“Anladım.” Bu çılgınlık derecesinde uzun kahvaltı yorucu olmaya başlamıştı. Bütün bu tuhaflıklar için bir çare istiyordu. Bu Tony denen şahsı değil, kardeşinin telefona dönmesini ve mümkünse biraz uyumak istiyordu.

“Kardeşinle birlikte futbol oynuyorum,” dedi Tony.

“Evet, anladım.”

“Fotoğrafın Ryan’ın telefonunun ekranına çıktı. Bizi ziyarete gelmelisin. Takımı desteklemeye.”

Fiona *bu da ne?* dercesine gözlerini kısarak Jackson’a baktı. Jackson sırtarak kafasını iki yana sallamakla yetindi.

Bir itişmenin ve “Dostum, o benim kardeşim!” çıkışının ardından Ryan geri döndü. “Sakın ziyarete gelme. Bunların hepsi

domuz.” Biraz daha hıştırtı. “Hey, gitmeliyim. Daha uzun konuşamadığım için üzgünüm. Yemin ederim sonra arayacağım.”

Fiona inanmayarak, “Tamam,” dedi ama Ryan çoktan kapamıştı. “İşte bu da benim kardeşim.”

“Meşguldü herhalde.”

Fiona ağlamak istiyordu. Bu çocukla flört etmek. Onun müthiş kardeşi hakkında bilgi edinmek. Ve kendi düşüncesiz kardeşiyle uğraşmak...

“Üzüldün,” dedi Jackson.

Fiona telefonu bıraktı ve Jackson’a bakmadan, “Sorun yok, iyiyim,” dedi.

Bir kez daha tuhaf sessizlik yaşandı.

“Hâlâ bir gizem olduğunu söylüyorum.” Jackson belli belirsiz bir gülümsemeyle öne eğilip dirseklerini masaya dayadı. “Ama ben zoru severim.”

F I

Kafe tıklım tıklım doluydu. Şükran Günü tatili için üniversiteden eve dönen herkes gülererek kucaklaşırken ve hasret giderirken Fi köşedeki bir masada olabildiğince puan kapmaya çalışıyordu.

Jackson karşısında oturuyordu. Yazın kilo vermiş ama yüzü yeniden toparlanmıştı. Daha sağlıklı görünüyordu. Arka masalarında oturan kızlar onu alenen kesiyorlardı ama Jackson farkında değildi. Ya da umursamıyordu.

Fi buna alışmaya başlamıştı. Jackson'a. Eylül ayındaki o ilk karşılaşmalarından beri artık haftada birkaç kez Otherlands'de buluşuyorlardı. Bir arada olmak hoştu ama birbirlerinin yanında hâlâ temkinli hareket ediyorlardı.

"Hâlâ ödevim olduğuna inanamıyorum," dedi Fi sandalyesine iyice gömülürken. "Herkes buraya rahatlamaya geliyor."

"Kötülere dinlenmek yok." Jackson başını kitabından kaldırıp Fi'nin önündeki boş kâğıdı işaret etti. "Ayrıca pek iş çıkarır gibi de görünmüyorsun."

Fi kâğıdın kenarına vurdu. "Tıkandım."

“Ne ödevi?”

“Yaratıcı yazarlık,” dedi. “Çirkin bir şeyi tarif edin ve içindeki güzelliği bulun.”

Jackson kaşlarını hafifçe çattı. “Marcus’un küllerinin vazosu gibi.”

Fi cilalı koyu ahşap mihrabın ortasına yerleştirilmiş süslü gümüş vazoyu anında hatırladı. “Ah, o tam tersi. Kesinlikle çirkin olan güzel bir şey.”

Jackson omuz silkip kitabına döndü ve Fi’yi yeni bir Marcus anısıyla baş başa bıraktı. Bu anlar küçük sinsî yaratıklardı. Fi’nin şalterini bir anda indirip kaldırabiliyorlardı.

Fi fincanını alıp doldurtmak için kasanın önündeki sıraya ilerledi ve yeryüzünde görmeyi en son isteyeceği insanla göz göze geldi.

“Selam, Fi.” Lucy Daines aynı görünüyordu. Uzun boylu ve incecikti; kontrolden çıkmış saçları ve kalın tabanlı *vintage* botlarıyla daha da uzun görünüyordu. Tavırları da aynıydı; Fi’yi ancak onun önüne geçtikten *sonra* görmüş gibi yaptı.

Fi onun arkasında durdu. “Lucy.”

Lucy üç kahve sipariş etti ve beklemek için kenara çekildi. Fi fincanını uzatıp doldurulmasını istedi.

“Erkek arkadaşını duydum,” dedi Lucy. “Çok kötü.”

Fi dövme baristanın fincanı aheste aheste doldurmasını izlerken başını onaylarcasına salladı.

“Demek Milton’dasın?” Lucy’nin sesi normalden yüksek çıktı ve başını anlayışlı bir tavırla eğdi.

Fi insanların sahte ilgilerinden nefret ediyordu. Bunu Lucy Daines’in yapması daha da betardı. “Evet.”

“Sevdin mi?” diye sordu Lucy. Bu ayaküstü sohbet onda bir tür fiziksel daralmaya neden oluyormuş gibi rahatsız görünüyordu.

“Fena değil.”

“Ben NYU’dayım.”

“Harika,” dedi Fi kıskançlığını ele vermediğini umarak.

“Evet, gerçekten öyle.” Lucy içeceklerini aldı ve başıyla dükkânın arka tarafını işaret etti. “Şey, bunları götürmeliyim.”

Fi onun gösterdiği tarafa döndü ve gözlerini kısarak baktı. “Şu çocuk bizim okuldan değil miydi?”

“David Wright. Evet, gazetedeydik. Yanındaki de UT’den kız arkadaşı. Tatil için birlikte geldiler.”

Tuhaf bir duraksamanın daha ardından –medeni ilişkilerinde nasıl davranacaklarını bilmiyor gibi bir halleri vardı– Lucy sonunda, “Sonra görüşürüz,” deyip uzaklaştı.

Fi masasına döndü ve birkaç dakika kahveyle oyalandı, ardından eşyalarını topladı.

“Bitti mi?” dedi Jackson.

“Evet,” diye cevap verdi Fi ruh halindeki değişimi nasıl izah edeceğini bilemeyerek. Etmek istediğinden de emin değildi zaten. “Eve dönmeliyim.”

“Tamam, mutlu Şükran Günleri.”

“Sana da,” dedi Fi ama Jackson’ın halinden King’lerin evinde Şükran Günü’nün ne kadar kasvetli geçeceği anlaşıyordu. Jackson Cadılar Bayramı’nda çok zorlanmıştı. Fi’ye eskiden Marcus’la birbirlerine uyumlu kostümler seçtiklerini anlatmıştı.

Fi arabayla eve dönerken vazo hakkındaki konuşmalarını –ve Lucy Daines’le konuşmasını– kafasında defalarca tekrarladı; keşke onu bu kadar rahatsız etmelerinin sebebini bulabilseydi.

Araba anahtarlarını antredeki masaya bırakmasından sadece birkaç saniye sonra annesi seslendi: “Fiona, lütfen gelir misin?”

Fi gerildi. Tam adı söylendiğinde iyi bir konuşma başlamazdı.

Çantasını yere bırakıp mutfığa doğru temkinli birkaç adım attı. Mutfak tezgâhının başında duran annesi postadan çıkan zarfları gözden geçiriyordu. “Bu okuldan geldi.”

Fi üstünde Öğrenci Değerlendirmesi: Ön-Deneme Süreci yazan kâğıdı aldı. Bir tür karneye benziyordu ama finallere daha haftalar vardı.

Fi'nin bütün dersleri listelenmişti ama yanında not yazmayan tek ders yazarlık dersiydi. Ayrıca tek A'yı o dersten almıştı. Sosyoloji ve İspanyolca C, kalkülüs ise D'ydi.

Sosyoloji profesörünün notu: *Kendisini ofis saatlerinde görebildiğim tek seferde, Bayan Doyle'un bu derste uzmanlaşma potansiyeli olduğunu fark ettim. Finallere yaklaşırken konuya kendini daha fazla vereceğini ve verilen görevleri zamanında ve eksiksiz teslim etme konusunda ilerleme kaydedeceğini umuyorum.*

İspanyolca: *Fi derse seviyeye uygun bir dil kavrayışıyla başladı. Ancak dönem ilerledikçe kendisi geriler gibi oldu. Laboratuvar imkânlarını ve sunulan isteğe bağlı çalışma seanslarını daha iyi kullanmasını öneriyorum.*

Kalkülüs: *Dönem boyunca Bayan Doyle'un katılabileceği pek çok isteğe bağlı ek ders imkânı sunuldu. Bu derslere katılırsa notunun düzeleceğine inanıyorum.*

Fi okumayı bitirmesine rağmen kâğıda bakmayı sürdürdü. Zaman kazanma çabası bir işe yaramadı. "Bir açıklaman var mı?" diye sordu annesi.

Annesi Fi'nin geri uzattığı kâğıdı mikrop saçabilirmiş gibi bir tavırla aldı. "Şey, biliyorsun... Marcus'tan beri..."

Annesi elini kaldırdı. "Sakin bunu kalp kırıklığına yükleme."

"Zor bir dönemdi. Ne dememi istiyorsun?"

"Daha iyi olmanı istiyorum."

"Çabalıyorum."

Annesi kusursuz kaşlarını kaldırdı. "Anlaşılan, yeterince değil."

"Yazarlık dersinden A almışım."

"Kalkülüsten ise D."

“Matematiği beceremediğimi biliyorsun.”

“Ek derslere girmek için geçerli bir sebep.”

Fi bu sohbetin bir an önce bitmesini istiyordu. Bitmek bilmeyen eleştiriler onu yoruyordu. “Erkek arkadaşım öldü!” diye haykırarak kendini de annesi kadar şaşırttı. “Ailemle yaşıyorum, korkunç bir lakros takımında oynuyorum ve umurumda olmayan dersler alıyorum. Boşa kürek çekiyorum!”

“O zaman bir can yeleği al, Fi,” dedi annesi düz bir sesle.

Fi ellerini havaya kaldırdı. “Can yeleği. Harika. Çok yardımcı oldu.”

“Benzetme yaptım.”

“Benzetme yaptığını *biliyorum*. Aptal değilim.”

Annesi notlarını işaret etti. “İspatla o zaman.”

Fi’nin bütün vücudu kasıldı. Ne kadar çalışırsa çalışsın bu kadına asla ama *asla* yetmeyecekti. “Benden ne istiyorsun?”

“Potansiyelini göstermeni istiyorum.”

“Potansiyelim *vardı*. Lisede eyaletin en iyi lakros oyuncusuydum. Senin umurunda değildi.”

“Bunun bu notlarla hiçbir ilgisi yok.”

“Ama *bir şeydi*.”

“Yeterli bir şey değil. Lakrosla kariyer sahibi olamazsın.”

“Babam gibi konuştun.”

“Çünkü onunla aynı fikirdeyim,” dedi annesi. “Bu ne istediğine karar vermen için en büyük şansın, Fi. Üniversiteden sonra bir anda her şey olup bitiyor, ne olduğunu bile anlayamayabilirsin. Bir de bakmışsın kırk yaşına gelmişsin ve...”

“Üniversiteden *kırk yaşa mı* atladın?”

“İnan bana, çok büyük bir sıçrama değil. Planını *şimdi* yapmazsan, bir şansın daha olmayabilir.”

“Benden mi bahsediyoruz, senden mi?”

“Ses tonuna dikkat et,” dedi annesi notları işaret ederek.
“Senin C ve D’lerden daha akıllı olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

“A da aldım!”

“Bir A, Fi, sadece bir tane.”

Fi tezgâhın önündeki tabureye oturup başını ellerinin arasına aldı. “Asla yeterli olmayacağım. Çok şey istiyorsun.”

“Tek isteğim yaşayabileceğin en iyi hayatı yaşaman.”

“O hayat öldü.”

“O zaman yeni bir tane edin,” dedi annesi ve arkasını dönüp gitti.

ARALIK

FIONA

“Daha eve yeni geldin,” dedi annesi mutfak tezgâhı başında geleneksel muzlu Noel ekmeklerini süslü selofan kâğıtlara sararken. Mutfak masasının üstünde elma dilimleri, peynir, zeytin ve krakerlerle dekoratif bir şekilde donatılmış sanat eseri gibi bir atıştırmalık tepsisi duruyordu.

Fiona sırf annesini sinir etmek için tam ortadan bir elma dilimi aldı.

Kapı zili çaldı. Babası evin ön tarafından seslendi. “David geldi.”

“Çok geç kalmayız,” dedi Fiona ağzına bir zeytin atarken.

“O halde çıkmayacaksın, değil mi?”

“Nesi varmış?” dedi Fiona uzun kollu tişörtüne ve en sevdiği siyah kot pantolonuna bakarak. “Alt tarafı kafeye gidiyorum.”

“Hava buz gibi, Fiona.”

“On derece falan.”

“Umarım okulda da böyle yarı çıplak dolaşmıyorsundur.”

“Okul gerçekten *soğuk* oluyor.” Havaalanından döndüğünde Fiona’nın yatağı bir dağcıyı aşırı derecede ısıtacak kadar termal kıyafetle kaplıydı. Annesinin yeni tutkusu polardı.

Annesi kot ceketini sandalyenin arkasından alıp ona uzattı. “Bari şunu giy.”

Fiona ceketini geri itme fırsatı bulamadan David mutfığa girdi. Fiona’yı dudaklarından uzun uzun öptükten sonra –hem de annesi *oradayken!*– sımsıkı sarıldı. “Selam.”

Neyse ki Fiona’nın annesinin topuk sesleri koridorda yankılanıyordu. “Selam,” dedi Fiona da ona sarılarak. Tanıdık göğsüne yaslanmak, kollarını etrafında hissetmek, çamaşır yumuşatıcısının kokusunu solumak Fiona’ya iyi geldi. Hâlâ iyi gelmesi aynı zamanda rahat bir nefes de aldırdı.

Fiona hafifçe geri çekilerek, “Senin boyun mu uzadı?” diye sordu.

“Galiba biraz.” David gülümsedi. Saçları uzamış, gözlerine kadar inmişti. “Harika görünüyorsun.” Parmaklarının üst kısmını Fiona’nın yeni yanağında dolaştırdı. Fiona dokunuşunu değil, sadece baskıyı hissetti. “Yara izi iyice azalmış.”

Fiona elini yüzünden çekti. “Gitmeliyiz.”

David kenetledikleri ellerine baktı. “Kafeye gitmek istediğinden emin misin?”

“Luce’a söz verdim. Hem Ryan da orada olacak. Geldiğimde evde yoktu.”

“O dün dönmedi mi?”

Evet, dün döndü. “En azından bir merhaba demek için evde olmasını beklerdim,” dedi Fiona. “Onu aylardır görmedim.”

“*Ben de seni* aylardır görmedim,” dedi David hafif bir gülümsemeyle. “Biraz baş başa kalmaya ne dersin?”

Fiona erkek arkadaşının yanağına minik bir öpücük konurdu. “Daha sonra. Söz veriyorum.”

Kafeye vardıklarında çok fazla araba olduğu için sokağın aşağısına park etmek zorunda kaldılar. “Kim çalışıyor?” diye sordu Fiona.

“Bildiğim kadarıyla sadece açık mikrofon gecesi.” David kıs kıs gülerek omzunu dürttü. “Belki de sonunda sahneye çıkarsın diye bekliyorlardır.”

Fiona gitarının asılı olmadığı boş omzunu işaret etti. “O zaman benim bilmediğim bir şey biliyor olmalılar.”

Fiona sömestri kimseye çalmak zorunda kalmadan atlatmıştı. Neyse ki Flem öğrencilerinden çok kendini dinlemeyi seviyordu. Ancak gelecek dönemin müzik dersinin açıklamasına bakılırsa, Fiona’nın şansı yaver gidecek gibi durmuyordu.

David omuz silkti. “Muhtemelen sadece okuldan eve dönmüş insanlar vardır.”

Lucy’yi her zamanki köşelerinde kanepeye yayılmış, eski püskü botlarını önündeki sandalyeye uzatmış bir halde buldular. “Demek sonunda gelebildiniz,” dedi kalkarken. “Noel arifesinde yer tutan huysuz yaşlı teyzeler gibiyim.”

“Huysuz yaşlı teyze,” dedi Fiona çok özlediği en yakın arkadaşını kucaklarken. “Abarttın.”

Lucy ve David oturmadan önce yan yana gelip birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar. Fiona kalabalık yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. “Ryan nerede?”

Lucy barın önündeki kalabalığı işaret etti. Artık barın müşteri tarafında duran Gwen’le aralarında birkaç kişi vardı. Gwen sırtı Ryan’a dönük bir halde Fiona’nın tanımadığı insanlarla hararetli bir sohbet içindeydi. Ryan da yanındaki yabancı bir grupla konuşuyordu.

Fiona kardeşinin onu evde beklememesine inanamıyordu. Yılda sadece üç kez konuşan babasını ve amcasını düşündü; do-

ğum günlerinde ve Noel'de birbirlerine kart atarlardı. Ryan'la sonlarının da öyle olabileceğini düşünmek içini acıttı.

"Kim ne istiyor?" diye sorduktan sonra kardeşinin yanına gitmek için David ve Lucy'den ayrıldı.

Gwen ve arkadaşlarıyla merhabalaştı. Sonra Ryan'a sarıldı ve boyunun uzayıp uzamadığını sordu; onu görmeyeli uzun zaman olmuştu. Ryan gözlerini devirdi ve yanındaki, sırtı ikisine de dönük duran çocuğu dürttü. "Hey, bu arkadaş NU'daymı? Seni tanıdığını söyledi."

Ah, kahretsin. Fiona o kırıksık gömleği ve çok rahat görüldüğü için birkaç kez çalmayı düşündüğü o kot pantolonu *tanıyordu*. Hızlanan kalbi sakinleşme emirlerine kulak asmıyordu.

Koyu renk dalgalı saçlar ağır ağır döndü. Jackson çarpık gülümsemesiyle ona baktı. Başparmağıyla Ryan'ı işaret etti. "Kardeşinle tanıştım."

"Görüyorum," dedi Fiona.

"Geçen hafta yemekhanede ağladın mı cidden?" diye sordu Ryan gülerek. "Kar yağınca?"

"Ağlamadım."

"Lütfen," dedi Jackson. "Kesinlikle gözlerin sulandı."

"Gözlerin sulanması ağlamak değildir." Tezgâhın arkasındaki adam Fiona'nın önüne üç fincan bıraktı. Fiona ikisini aldı ve kaşlarını çatıp üçüncüsüne bakarak, "Ryan, Lucy'ninki için yardım eder misin?" dedi.

"Aradaki fark yok denecek kadar az." Jackson bir adım öne çıkıp üçüncü fincanı aldı. "Bana şu Lucy denen kızı göster."

Ryan az kalsın kahvesini püskürtüyordu. "Dostum, neye bulaştığını bilmiyorsun."

"İşte şimdi meraklandım." Jackson, Fiona'ya doğru eğildi ve sır veriyormuşçasına fısıldayarak, "Fiona Doyle gizemini çözmek için bir ipucu olabilir," dedi.

Fiona'nın hain vücudunun bu kadar çabuk tepki vermesi çok saçmaydı.

Jackson başıyla ona ilerlemesini işaret etti. "Önden buyurun."

Fiona gözlerini kocaman açarak baktığı kardeşinin, *Şu fincanı elinden al. Jackson Northwestern'daki Fiona'ya ait, Memphis'li Fiona'ya değil*, diyen çaresiz bakışını doğru yorumlayacağını umdu.

Ne yazık ki Ryan doğru yorumlamadı. Aksine, Gwen'e döndü ve "Bebğim, mızıkayla düello yapan ikili bu akşam da çıkacak mı? Çok komikler," dedi.

Fiona derin bir nefes alarak oturdukları girintiye yönelirken kendini aşırı tepki verdiğine ikna etmeye çalıştı. Kahvesini uzatırken David önce yanındaki yabancıya, sonra Fiona'ya baktı. Fiona onunla göz göze gelmekten kaçınarak en yakın arkadaşına odaklandı. Lucy'nin bakışları da Jackson'la Fiona'nın arasında gidip geliyordu.

"İşte Lucy," dedi Fiona. "Ve David. Millet, bu Jackson King. O da Northwestern'da okuyor."

Fiona, Lucy'nin suratına yavaşça yayılan, son derece uygunsuz gülümsemeden rahatsız oldu. "Pekâlâ, Jackson King. Tanıştığımıza memnun oldum. Adını..."

Fiona öksürdü. Lucy onun bakışını yakaladı ve cümlelerin devamını getirmedi.

Jackson, Lucy'nin fincanını verip yanına oturdu. "Tanıdık görünüyorsun." Ne yapacağını bilemeyerek kanepenin ucunda, ayakta duran Fiona'ya baktı. "Nasıl olur da arkadaşını hatırlayıp senin hatırlamam? Çok yanlış, dünyanın dengesi bozulmuş... karnına bandana sarılmış bir kedi gibi."

Bu gerçek olamazdı. "Saçları yüzündendir," dedi Fiona.

Jackson, Lucy'nin çılgın ve uzun saçlarına bir kez daha baktı. Lucy saçlarının *kendine ait ruhu olduğunu* söylerdi.

Gözleri biraz daha açılan Jackson, “Kesinlikle hatırlanacak cinsten,” dedi.

Fiona gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve gözlerini ancak yüzünü David’e çevirdikten sonra açtı. “Lucy’nin yerini aldı. Okulda yani. Görünüşe bakılırsa rahatsız edilmeye doymuyorum... ve tuhaf benzetmelere...”

“Bir ipucu daha!” diyen Jackson’ın gözleri David’in koltuğunun kenarına tüneymiş Fiona ile David arasında gidip geldi.

Fiona sessizliğiyle hiç yardımcı olmayan en yakın arkadaşını işaret etti. “Görevini istediğin zaman devralabilirsin.”

“Buna gönlüm elvermiyor, dostum,” dedi Lucy, Fiona’nın sağ omzunun üstünden arkaya bakarak.

Fiona, Lucy’nin bakışlarını takip etti. Şu anda duygusal krizin eşiğinde olmasa gülebilirdi. Çünkü Trent McKinnon’un yanlarına gelip merhaba demesi için *tabii ki* en doğru andı.

Üniversite ona yaramıştı. Trent erkek cinsinin kusursuz bir örneği olarak tişörtünün içini dolduruyordu. Yüzünü bronz rengine bakılırsa, vaktinin büyük kısmını açık hava antrenmanlarında geçiriyor olmalıydı. Saçlarında güneşten kaynaklanan geniş, doğal sarı gölgeler göze çarpıyordu. Bu çocuk kesinlikle yarı tanrıydı.

Ama bir Jackson King değildi, öyle değil mi?

“Selam, partner,” dedi Fiona’nın omzuna vurarak. “Uzun zaman oldu.” Trent diğerlerini başıyla selamladıktan sonra tekrar ona döndü. “Tanrım, *müthiş* görünüyorsun.”

“Ah. Teşekkürler.”

Trent dizlerini büküp yüzünü Fiona’nınkine yaklaştırdı. Gözleri aynı hizaya geldi ve Fiona’ya daha önce hiç kimse bakmamış gibi *baktı*. Fiona’nın Jackson’a duyduğu çekim bir yana, sonuçta o da taştan yapılmamıştı. Trent McKinnon ilk aşkıydı ve öpüşecek kadar yakındılar.

Fiona Gelmiş. Geçmiş. En. Korkunç. Kız. Arkadaştı.

Ancak Trent'in gözleri soldan sağa kaymaya devam ederken Fiona'nın kendinden geçmesi son buldu ve kendini bilim sergisindeki bir deney gibi hissetti.

"Cidden. Demek istediğim, inanılmaz," dedi Trent.

David, Fiona'nın belini daha sıkı tuttu. Jackson öne doğru eğildi, bakışları Trent ve Fiona arasında hızla gidip geliyordu; gerçi çok yol katetmeleri gerekmiyordu. Trent büyük bir dikkatle Fiona'nın yüzünü incelemeye devam ederken birkaç saniye boyunca kimse tek kelime etmedi.

Sonunda üçü aynı anda araya girdi.

"Ahbap, kıza biraz nefes aldırсан diyorum," dedi Jackson. "Pekâlâ, gösteri bitti," dedi Lucy. David ise, "Trent," demekle yetindi.

Trent eliyle ensesini sıvazlayarak doğruldu. "Özür dilerim. Sadece..."

"İnanılmaz. Evet, biliyoruz," dedi Lucy. "Hey, Ryan Doyle'u buraya gönderebilir misin?"

"Ah, tabii," dedi Trent. Rahatsız edici bir sessizliğin ardından bara döndü. "Sonra görüşürüz, ortak."

"Trent," diye seslendi Fiona. Az önceki teftişe rağmen, ona her zaman zaafı olacaktı. "Toprakla bağını koparma."

Trent gülümsedi, parmaklarıyla ateş eder gibi yaptı ve kalabalığın arasında gözden kayboldu.

David onun belini sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu. "Arkadaş olduğunuzu biliyorum ama Tanrı aşkına, Fiona. Çok aptalcaydı."

"Sadece kibarlık ediyordu," diye mırıldandı Fiona.

"Sana lanet olası bir bilim fuarı projesiymişsin gibi bakıyordu." David'in sesi her zamankinden yüksek çıkarak Fiona'nın ona tekrar bakmasına neden oldu.

Ryan yanlarına geldi. "Neler oluyor? Trent McKinnon buraya gelmem gerektiğini söyledi."

“Ona bir görev vermem gerekiyordu,” dedi Lucy.

Jackson gözlerini Trent’ten ayırmamıştı. “O herif pisliğin teki, değil mi?” dedi ortaya.

Ryan ve David *evet*, Fiona *hayır*, Lucy ise *eh*, dedi.

“Tamam, kız kıza kalma zamanı,” dedi Lucy ayağa kalkıp Fiona’yı yanında sürükleyerek. “Birazdan görüşürüz, beyler.”

Fiona’yı kahve dükkânının dışına, otoparka bakan harap arka verandaya çıkardı. Hava Fiona’nın evden çıktığı zamankinden daha soğuktu ve ceketini inadından arabada bırakmıştı.

“Haber yok, değil mi?” diye sordu Lucy.

Otoparka inen basamaklara çöken Fiona başını ellerinin arasına aldı. “İşin en berbat tarafı, *hangisinden* bahsettiğini bilmiyorum.”

“Her şey yoluna girecek. Ona söyle, yeter.”

“*Kime neyi* söyleyeyim?”

“Şey, sanırım iki kişiye de söylemen gerekecek.” Bir duraksama oldu. “Sadece emin olmak için soruyorum, David ve Jackson’dan bahsediyoruz değil mi?”

Fiona ellerinin arasındaki başını evet der gibi salladı.

“Ondan hoşlanıyor musun? Jackson’dan?”

“Bilmem. Belki?” Belirsiz bir cevaptı. Yüzünü ellerinin arasına gömdü. “Tam bir sürtüğüm.”

“Neden sürtük oluyormuşsun?”

“Ben o kızlardan olmak istemiyorum. *Karşısına daha iyisi çıkan* kızlardan.”

Lucy homurdandı. “Hayat bu, Fiona. Bir şeyi bir başkası için terk etmeler silsilesi.”

“Ama bu korkunç! Daha iyisi çıksa beni terk eder miydin?”

“İyi arkadaşlar sayılmaz,” dedi Lucy omzunu omzuyla dürterek.

Fiona başını iki yana salladı. “Herkes sayılır, yani önemi olan herkes. Sadakat önemlidir.”

“Sadakat *senden* önemli mi? David’in ne istediği –neyi *hak ettiği* ya da her neyse işte– senin ne istediğinden önemli mi?”

Fiona gözlerini kaçırdı. Tam karşısına park etmiş arabanın tamponunda aile bireylerini tek tek temsil eden şu saçma çöp adam çıkartmalarından vardı: anne, baba, bir kız, iki oğlan, üç köpek ve bir kedi. Fiona sadece çıkartmalara bakarak ailenin okulunu, futbol ve amigo kız takımlarını ve eski başkanı sevmediklerini öğrendi. Çıkartmalardan birinde *Kötü İnsanlar Berbattır*, yazıyordu.

Fiona insanların neden hayatlarını, politik görüşlerini ve amaçlarını ilan etme ihtiyacı duyduklarını merak ediyordu. Jackson’ın o sabah kafeteryada söylediği gibi, insan sloganlara sığınmamalıydı. Kendi felsefesini dile getirmeliydi.

Yine de Fiona gözlerini *Kötü İnsanlar Berbattır* çıkartmasından alamıyordu. “David benden korkunç görüldüğüm zamanlarda hoşlandı, Luce. Ondan yüzüm düzelir düzelmez ayrılmamın, bir erkeğin zengin olunca karısını boşamasından ne farkı var? Ya da ünlü olunca?”

“Öncelikle sen on sekiz yaşındasın, bu yüzden evlilik karşılaştırması biraz abartılı oldu. İkincisi, seni ilk o *fark etti* diye hayatının sonuna kadar David’le kalmak zorunda mısın? Beni yanlış anlama –Aferin David’e– ama cidden, Fiona. Bu ona ömür boyu sana sahip olma hakkını vermez ki.”

“Böyle hissetmek çok kötü.”

“Evet, biliyorum.”

“Biliyor musun?”

Lucy de gözlerini otoparka çevirdi. “Farklı bir açıdan. Okulda hoşlandığım bir kız başka birinden benden daha fazla hoşlanıyor.”

“Neden bana anlatmadın?”

“Bunu konuşmak tuhaf geliyor.” Lucy omuz silkti. “Kalbi kırılan bir tek ben değilim. Dürüst olmam gerekirse, bu için

içine sığmayarak âşık olma olayı çok da iyi değilmiş. Bütün o iniş çıkışlar... Çok fazla duygusal karmaşa. Ben tekdüze bir şekilde huysuz kalmayı tercih ederim.”

“Ah, Luce, çok üzgünüm.”

“Seçimi adildi ama. Bu onu –ya da beni– daha *değersiz* kılmıyor. Düzgün insanlar diğer düzgün insanlardan her zaman ayrılıyorlar.”

“Sen benden daha iyi bir kadınsın.”

“Katılıyorum.” Lucy ellerini arkasına koyup ağırlığını kollarına verdi. “Bu yüzden, sana şunu sorayım: Ya *David senden* ayrılırdı? Bu konuda ne hissederdin?”

Fiona kaşlarını çatı. “Sinir olurdum... nedeni konusunda mesela. Arkadaş kalamayacağız diye endişelenirdim.”

“Ya Jackson? O olmasaydı?”

“Ah.” Bu düşünce Trent McKinnon kalbini kırdığında hissettiği o paslı çivi duygusundan daha beterd. Etinden bir parçanın eski ve kör bir bıçakla kesilmesi gibiydi.

Arkadaşına baktı ve “Kantalup gibi kokuyor,” diye fısıldadı.

O C A K

F İ

Fi ıslak, üşümüş ve sinirli bir şekilde ağır ağır saha kenarına yürüdü. Milton kadın lakros kulübü –bastırın Badger’lar!– son üç saattir Fi’nin gördüğü en hazin yetenek ve takım çalışmasını sergiliyordu.

“Fi, bir saniyen var mı?”

Fi başını çantasından kaldırdı. Son sınıf öğrencilerinden sadece iki yaş büyük olduğu için takımın ona “Koç” diye hitap etmesine izin vermeyen takım koçu Mandy Pittman birkaç adım uzağında duruyordu. “Elbette,” dedi Fi.

Mandy, Fi’nin yanına oturdu. “İyi misin?”

“İyiyim. Neden?”

“Homurdanman beni şüpheye düşürdü.”

“*Homurdanmıyordum,*” diye mırıldandı Fi.

“Bunu Kristin’e de açıklayacağım. Uykusunda boğazına çökeceğinden endişeleniyor.”

Fi biri *eline verse* bile topu yakalayamayan ikinci sınıf öğrencisi hücum oyuncusu Kristin’i düşününce yüzünü buruşturdu.

Kız mucize eseri kendini Fi'den pas alacak ve yakınlarda defans oyuncusu olmadığı için golü yapıştıracak konumda bulmuştu. Fi'nin topu gücünün sadece çeyreğini kullanarak atmasına rağmen, Kristen kaçırmayı başarmıştı. Topu ayağında nasıl sektirebildiğini Fi'nin aklı almıyordu.

Yine de kimsenin kendisinden korkmasını istemezdi. “Sinirlendi mi?”

Mandy elini boş ver dercesine salladı. “Burada ondan iki yaş büyük bir ağabeyi var. Kafeteryada sürekli iç çamaşırlarını çekme savaşları yapıyorlar. Sanırım bir birinci sınıf öğrencisinin homurdanmasıyla baş edebilir.”

Vay canına. Ryan sinir bozucu olabilirdi ama hiçbir zaman –yalnızken *ya da* insan içinde– Fi'yi iç çamaşırını yukarı çekip rezil etme girişiminde bulunmamıştı. Birkaç sene önce olsa, Fi onu alt edebilirdi ama artık boyu bir seksen beşe gelmişti.

Mandy sahanın diğer tarafında soyunma odasına yönelen takımı işaret etti. “Ellerinden geleni yapıyorlar, biliyorsun. Çoğumuz sadece eğlencesine buradayız.”

Fi çantasının fermuarını çekip ayağa kalktı ve gri ve çamurlu sahanın gerisinde uzanan kampa baktı. Sarmaşıkla kaplı, aralarında arnavutkaldırımları olan ve yemyeşil alanlarla çevrili binalar güzel görünüyordu. “Evet, biliyorum.”

Mandy ona bakmak için döndü. “Burnumu sokmak istemem ama neden buradasın?”

Bu soru Fi'nin içini biraz acıttı. “Eğlence için” kısmı onun için geçerli değil miydi? “Çünkü seviyorum.”

Mandy başını iki yana salladı. “Hayır, demek istediğim, neden *bizim* takımdasın? Neden Milton'da oynuyorsun?”

“İyi bir okul,” dedi Fi. “Eve yakın olmak istedim.”

“İyi bir takımda oynamak istemedin mi?”

“İstedim,” dedi Fi çantasının fermuarıyla oynayarak. “Aslında Northwestern’la görüşüyordum.”

Mandy bir ıslık çaldı. “Harika bir okul.”

“Ama uzak.”

“Ve bunun kötü olmasının sebebi...”

Fi derin bir nefes aldı. Bir yanı hikâyenin tamamını anlatmak istiyordu: erkek arkadaşının ölümü, Northwestern fırsatını kaçırmaması, koç Candace Starnes’a çoklu kişiliğe sahipmiş gibi yazdığı e-postalar. “Kişisel nedenlerden,” dedi.

“Bak, Fi. Takımdaki herkesin senden ipuçları kapmak isteyeceğini biliyorum ama biz bu kadarız. Şampiyon olmaya çalışmıyoruz. Biraz lakros oynuyor, üstüne birer bira içiyoruz, anlıyor musun?”

Fi başını onaylarcasına salladı.

“Diğer takımlarla görüşmek istersen, elimden geldiğince yardım ederim.”

Ne hoş. Diplerde sürünen bir kulüp takımından dışarı itiliyorum.
Ayağa kalkıp çantalarını omzuna astı. “Bitti mi?”

“Evet, bitti.”

Mandy’ye bir kez daha bakmadan çamurlu sahayı geçip önce eşyalarını, sonra kendini arabaya atıp direksiyona yapıştı.

Hayatı. Berbattı. Milton’da lakros. Acınası notlar. En yakın arkadaşı bir pelüş hayvandı.

Trent’i görmek istiyordu.

Bu aniden gelen ve beklenmedik bir düşünceydi. Ama ne yapacaktı? Pat diye karşısına mı çıkacaktı? Ona içini mi dökcekti? Omzunda mı ağlayacaktı? Trent onu teselli edip her şeyin yoluna gireceğini söyleyemezdi ki. Ona omzunu sunabilirdi ama ağlayıp sızlanmayı kaldıracabilecek biri değildi.

Fi üstü başı çamur ve terle kaplı bir halde motoru çalışırdı ve güneye doğru yola koyuldu. Bir saat kadar sonra 6. otoyoldan

Oxford'a girmek üzereydi. Mississippi Üniversitesi'nin yeşil tabelasının yönlendirmesiyle sağa döndü. Başta yol genişti ve zincir mağazalarla çevriliydi ama bir süre sonra Fi kendini kocaman yaşlı ağaçların ve güzel binaların arasında buldu.

Buraya daha önce birkaç kez gelmişti –Ryan ve babasıyla birlikte futbol maçları izlemeye– ama kampüsü iyi bilmiyordu. Camını açıp kaldırımdaki bir koşucuya seslendi. “Hey, Stockman diye bir yurt binası var mı? Ya da Strockman? Onun gibi bir şey?”

Çocuk ağaçların üstünden görünen iki yüksek binayı işaret etti. “Stockard. Rebel Yolu'ndan sağa dön. Karşına çıkacak.”

Fi otoparka girdi ama kartı olmadan yurda giremezdi ve danışma masası boştu. Trent telefonunu açmıyordu, bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaparak yolun karşısındaki küçük marketten kötü bir kahve alıp arabasının kaputunun üstünde Trent'in dönmesini bekledi. Arka tarafta Trent'in ona görünmeden içeri gireceği ikinci bir kapı olmasa iyi olurdu.

Otuz dakika sonra Fi soğuktan büzüşmüş bir halde, yanına bir palto ya da en azından kuru giysiler almış olmayı dileyerek hâlâ kaputun üstünde oturuyordu. Saat dört buçukta güneş batmaya başladı. Kış berbat bir şeydi.

Tam pes edip çantasında anahtarlarını ararken bir ses arkasından, “Fi?” dedi.

Trent arkasında birkaç oğlan, yanında bir kızla arabanın yan tarafında duruyordu. Üstünde sadece kot pantolon ve çalınacak kadar rahat görünen bir Ole Miss *sweatshirt*'ü olmasına rağmen yaşından daha büyük, üniversite öğrencisi gibi görünüyordu. Hâlâ lisedeki sırt çantasını kullanıyordu.

“Selam,” dedi Fi.

“Ah, *selam*,” diyen Trent, Fi'nin aklı başında değilmiş gibi bakıyordu. “Burada ne arıyorsun?”

Fi, Trent'in arkasındaki tanımadığı insanlara baktı. “Şey...”

Trent onun bakışlarını takip etti ve hızlıca oğlanları işaret ederek, "Zach, Brian ve Chris," dedi. "Lakrostan." Sonra kızı işaret etti. "Ve Lindsey."

Fi elini kaldırdı. "Merhaba."

Trent arkadaşlarına devam etmelerini, onlara yetişeceğini söyledi. Lindsey yurda girerken omzunun üstünden Fi'ye baktı.

Trent kaputun üstüne, Fi'nin yanına oturdu. "Söyle bakalım, deli kız, neden buradasın?"

Fi iç geçirerek ön cama yaslandı. Trent de ona uydu. Fi'nin omzu Trent'in üst kolunun hizasındaydı, başını ona yasladı. "Bilmiyorum. Sanırım kötü bir gün geçirdim."

"Ne kadar kötü bir günden bahsediyoruz?"

Fi iç geçirdi. "Notlarım feci. Annemler her gün başımın etini yiyorlar. Lakros takımı benden nefret ediyor."

"Neden senden nefret ediyorlar?" diye sordu Trent.

Fi inleyerek gökyüzüne baktı. "*Berbatlar.*"

Trent bir süre sessiz kaldı. "Peki benim buradaki rolüm nedir?" dedi.

"Bilmiyorum. Arabaya atlayıp geldim işte. Sanırım... temiz hava almaya falan ihtiyacım vardı."

"Demek münzevi sonunda... Münzeviler nerede yaşar? Ağaç kovuğunda mı? Bir kabuğun içinde mi?"

"O dediğin yengeç. Ve ben münzevi değilim."

Trent ona yan gözle baktı, sıırıttı ve kayarak arabadan indi. "Öğrenme zamanı," dedi elini uzatarak.

Fi tutmadan önce bir süre onun eline baktı. Trent onu hızla çekip kaputun üstünden kaydırarak yere indirdi. "Yurt salonunda dondurma günü var."

"*Dondurma günü mü? 1923'e falan mı ışınılandık?*"

"Her ayın ikinci perşembe günü. Çok eski bir gelenek, belki 1923'ten kalmadır, bilmiyorum. Her neyse, dondurmanın üstüne

serptikleri şekerlemelerde bonkör davrandıkları sürece kimin umurunda?”

Fi, Trent’le yan yana, el ele yürüdü. Kendini arkadaşıyla el ele karşıdan karşıya geçen bir dördüncü sınıf öğrencisi gibi hissediyordu, üstelik de dondurma gününe gidiyorlardı.

Trent kartını okuttu ve park alanının soğuşunu arkalarında bırakıp aşırı sıcak yurt binasına girdiler. Köşeyi dönünce *tıklım tıklım* lobiye girdiler; en az yüz kişi olmalıydı.

Fi annesinin Ole Miss hakkında söylediklerini, kızların futbol maçlarına elbiseler ve topuklu ayakkabılarla, oğlanların ise kravat ve ceketle gittiğini anlattığını unutmuştu. Burada insanlar çok *şıktı* ve görünüşe bakılırsa bir dondurma günü bile önemli bir organizasyondur. Daracık kot pantolonların üstüne marka bluzlar giymiş, saçlarını güzelce toplamış, makyajlı yaklaşık kırk kız vardı. İçerisi Oxford, Mississippi’deki bir yatakhane lobisinden çok, Manhattan’da bir kulübe benziyordu.

Fi’nin üzerinde ise hâlâ eşofmanı vardı.

Trent’e sertçe bakıp elini elinden çekti. “Oraya giremem.”

Trent yüzünü buruşturup Fi’yi süzdükten sonra salona baktı. Birlikte yürüdüğü kız, Lindsey de onlara bakıyordu. Ceketini çıkarınca taytının üstüne giydiği düşük omuzlu güzel tuniği ortaya çıkmıştı. Kız Fi’ye pek dostça olmayan bir bakış attı.

Trent kaşlarını çatı. “Bana kıyamazsın! En azından bir duş almanı söyledim.”

“Boş ver.” Fi kapıya döndü. “Seni sonra ararım.”

Trent yolunu kapattı. “Abartma. Odama gidelim.”

“Dondurma şekerlemeleri ne olacak?”

“Hey, Lindsey,” diye seslendi. “Sonra bana da getirir misin?”

Lindsey sahte bir gülümsemeyle başını hafifçe eğdi. Merdivenden çıkarılarken Fi, “O kızla olayın ne?” diye sordu.

“Hiç. Sadece takılıyorz,” dedi Trent kapının kilidini açarken.

Trent'in odası arabasının daha geniş ve daha az havalandırılmış versiyonu gibi kokuyordu: Bayat yiyecek, kurumuş ter ve erkek. Yerde kirli çamaşır öbekleri vardı ve çöp kutusundan hazır yemek kutuları taşıyordu. Fi oturabileceği yarı hijyenik bir yer arayarak dağınıklığın arasında güçlkle ilerledi. "Domuzdan farkın yok."

"Oda arkadaşım yüzünden." Trent birkaç giysi yığınının ayağıyla duvara doğru itip kendine yol açtı ve biri nispeten derli toplu, diğeri ise kâğıt yığınlarının, marketten alınma kâğıt bardakların, kitapların ve Fi'nin ne olduğunu bile anlamadığı diğr şeylerin altında kaybolmuş iki masanın arasını işaret etti. "İğrenç. Ve neredeyse hiç burada olmuyor. Sadece biraz daha çöp boşaltacak kadar kalıyor."

"En azından bir pencere aç."

Trent pencereyi araladı. İçeri soğuk hava doldu ama en azından kokuyu biraz azalttı. İki yataktan daha derli toplu olanı işaret etti. Fi yatağa oturdu ve poposunun üstünde geri geri kayarak sırtını duvara yasladı. Trent de yanında gitti. Sırtlarını soğuk, boyalı beton duvara yaslayarak yan yana oturdular. "Tam bir Doyle günü oldu," dedi Trent. "Sabah da Ryan aradı."

"Öyle mi? Ne dedi?"

"Lakros takımını bırakmış," dedi Trent.

Fi hızla doğruldu. "Ne?"

"Şoke olduğumu söyleyemem. Noel tatili boyunca güz sömestrinde okulun futbol takımını anlatıp durdu. Lakrostan hiç öyle bahsetmezdi."

"Futboldan ne zaman bahsetti?"

"Şey, *bütün* tatil boyunca."

"Bana hiç bahsetmedi. Benim payıma sadece hayatımın-içine-nasıl-ediyorum söylevi düştü."

“Senin için endişeleniyor.” Trent onu omzuyla dürttü. “*Çünkü delisin.*”

“Ben deli değilim,” diye mırıldandı Fi. *Sadece acınacak haldeyim.*

“Her neyse, lakrosun çok vakit aldığını ve programını sıkıntıya soktuğunu söyledi ve iki tarafta birden ilerleme kaydedemediği için futbol oynamayı yeğlediğini söyledi.”

“Nasıl böyle pes edebildi ki?” diye sordu Fi.

Trent tek kaşını kaldırıp ona baktı.

“Kapa çeneni,” dedi Fi.

Biri kapıyı tıklattı. “Trent? Orada mısınız?” dedi bir kız kapının dışından.

Trent yataktan kayarak kalkıp Lindsey’ye kapıyı açtı. Kız bakımlı eliyle ona bir kap dondurma uzattı.

“Teşekkürler, Lindsey,” dedi Trent dondurmayı alırken. “Şey, ee, biz hâlâ konuşuyoruz. Size daha sonra katılsam?”

Lindsey zoraki bir gülümsemeyle, “Elbette,” dedi. “Ben de zaten Chris’e gidiyordum.” Parlak pembe ojeli parmaklarını Fi’ye doğru salladı ve “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Chris yorumu –Fi bunun bariz bir şekilde Trent’i kıskandırma çabası olduğunu düşündü– hedefine ulaşmadı. “Harika. Dondurma için tekrar teşekkürler,” dedi Trent ağzına bir kaşık dondurma atarken. Ardından kapıyı Lindsey’nin güzellik kraliçesi gülümsemesinin üstüne kapadı.

“Seni terk edecek.”

Trent kaşığı ona uzattı. “Hiç çıkmadığımız için beni terk edemez.”

“Ama o istiyormuş.”

Trent abartılı bir şekilde üzgün bakarak başını iki yana salladı. “İstemek bir ilişkiyi öldürmüyor,” dedi.

“Ne derin bir düşünce.” Fi kaşığı ondan alıp kendine bir lokma aldı. “Şekerlemeler konusunda yalan söylemiyormuşsun.”

“Biliyorum, değil mi?”

“Ama şirin bir kız. Neden ilgini çekmiyor?”

Trent son kalan dondurmayı Fi'nin ağzına yaklaştırdı. “Ti-pim değil.”

Fi kabı ondan aldı ve parmağını kabın ağzında gezdirip yapışan şekerleri topladı. “Tipinin ne olduğuna karar verdin mi?”

“Az kaldı.” Trent bacaklarını iki yana açınca Fi duvar ile onun kalçasının arasındaki girintiye sıkıştı. Bacaklarını Trent'in tıpkı hayal ettiği gibi kenardan sarkan bacaklarının üstüne attı. “Tonlarca makyaj ve saç spreyi olmadan da hoş olan ama hippie de takılmayan bir kız. Komik. Sofistike ama kasıntı değil. Ne çok az ne çok fazla ilgi bekleyen biri olmalı, fazla kolay da olmasın ki ilgimi kaybetmeyeyim.”

“Kulağa karmaşık geliyor.” Fi boş dondurma kabını çöp kutusuna attı ama yer olmadığı için kap yere düştü.

“Ben karmaşık bir adamım Fiona Grace Doyle.”

“Eskiden değildin, Üçüncü Trenton Alexander McKinnon. Osuruk şakalarının, komedinin zirvesi olduğuna inandığın bir dönem oldu.”

Trent ona parmağını salladı. “Osuruk şakalarının zaman-sızlığını hafife alma.”

“Arka bahçede oynarken Ryan ve benim birbirimizi aşağı-larken, senin de o acıklı “senin annen var ya” esprilerinle bize ayak uydurmaya çalıştığını hatırlıyor musun?”

Trent tek kaşını kaldırarak gülümsedi. “*Sen ve Ryan*’ın bir-birinizi aşağılamanız derken neyi kastediyorsun? Ben sadece senin onu aşağıladığını hatırlıyorum.”

Fi onu ayağıyla itti. “Onun tarafını tutacağını tahmin et-meliydim.”

Trent gözlerini devirdikten sonra saatine baktı ve bileğini Fi’ye uzattı. “Bu doğaçlama oyun arkadaşlığı günümün en güzel

kısmı oldu ama eve dönmen gerekmiyor mu? En az bir saatlik yolun var.”

Fi simsiyah kış havasına baktı. “Ah. Çok kötü olacak.”

“Burada kalabilirsin.” Trent oda arkadaşının yatağına bakıp kaşlarını çatı. “Gerçi o çarşafların ne kadar temiz olduğu konusunda bir şey diyemem.”

“Çok pis,” dedi Fi Trent’in bacaklarının üstünden geçip yataktan kalkarken. “Zaten yarın sabah erkenden dersim var.”

Trent de ayağa kalktı ve kapıyı açtı. “Seni geçireyim.”

“Belki de saçlarını dağıtmalıyım. Lindsey’nin yakınlarda gizleniyor olması ihtimaline karşı.”

Trent duraksayıp ona baktı. “Lindsey’ye kafayı fena taktın.”

“Kafamı takmadım,” diye mırıldandı Fi.

Trent onu bir süre daha süzdükten sonra elinden tutup peşi sıra merdivenden indirdi. Dışarı çıkınca ikisi de ince *sweat-shirt*’lerini boyunlarına kadar çekip öne doğru eğildiler. Trent onu kendine çekti ve insanların üşüdüklerinde yaptıkları gibi koluyla sardı. Arabanın başına gelince Fi soğuktan kaskatı olmuş titreyen parmaklarıyla anahtarlarını buldu. Kapıyı açıp arabaya biner binmez kaloriferi açtı. Trent açık kapının önünde yüzleri aynı hizaya gelecek şekilde eğildi. “Yanımdaki pisliğe çarşaflarını yıkatmayı ve çöplerini attırmayı başarabilirsem bir hafta sonu ziyarete gelir misin? Sana etrafı gezdiririm.”

“Şey, belki.” Fi bakışlarını ondan kaçırdı ve ellerinin bir aşağı bir yukarı gidip geldiği direksiyona sabitledi. Bu fikrin bir anda iyi gelmesine şaşırdı. “Olur. Peki.”

“Duş alman gerekecek. Şart değil –hoşlanmadığını biliyorum– ama tavsiye ederim.”

Fi ellerine bakarak gülümsedi. “Sanırım duş almanın üstesinden gelebilirim.”

Trent parmaklarını Fi'nin çenesinin altına koyup yüzünü kendine çevirdi. "Gelmene sevindim."

"Ben de."

"Her şey yoluna girecek," dedi Trent doğrulmadan. Fi'yi rahatsız eden, tuhaf hissettiren ve ellerini nereye koyacağını bilememesine neden olan bu içten Trent McKinnon'dan gözlerini kaçıramasın diye yüzünü tutmaya devam etti. "İyi olacaksın."

Fi boğazına oturan beklenmedik yumruyu yutkundu ve başını onaylarcasına salladı.

Trent elini çekti ve belli belirsiz bir gülümsemeyle, "Biliyorsun, senin sayende," dedi.

"Ne benim yüzümden?"

"Osuruk şakalarını geride bırakacak ilerlemeyi kaydetmem. Ve benim gibi bir salağın üstünde bile böyle bir sihir yaratabiliyorsan, kendini bu bunalımdan sıyrıman an meselesidir."

Uzun uzun bakiştılar. Trent hafifçe öne eğildi –muhtemelen ona sarılmak içindi, Fi bu yüzden olduğundan emindi– ama Fi gerildi ve direksiyonu sımsıkı kavradı. Trent duraksadı, gözlerini Fi'ninkilerden ayırıp kasılan vücudunu süzdü. Yavaşça nefes aldı, başını iki yana salladı ve dudaklarını Fi'nin alnına değdirdi.

FIONA

Fiona, Lucy'nin tavsiyesinin tek bir kelimesine bile uymamıştı. Tatil boyunca Jackson'dan ve David'le gerçek bir konuşma yapmaktan kaçınmıştı. Şimdi yeniden okuldaydı; yeni bir dönem, yeni dersler ve eski problemler onu bekliyordu.

Örneğin müzik dersi onu *heyecanlandırmalıydı*. Profesör Wietz eserleri yayınlanmış bir caz bestecisiydi; çok güzel gitar çalıyordu ve –Flem'in aksine– henüz kimsenin klarnetine boyun eğmemişti. Ancak dersin Büyük Bir Kusuru ya da Wietz'in tabiriyle sunduğu *bir fırsat* vardı.

“Her biriniz orijinal bir beste sunacaksınız,” demişti ilk derslerinde. “Ve sınıf arkadaşlarınızın yorumlarından faydalanacaksınız.”

Şimdi ise, “Pekâlâ,” diyordu Wietz, “sıra kimde?”

Uzun boylu, sarışın, hoş bir kız –Fiona kızı yurttan tanıyordu– obuasıyla ön tarafa yürüdü. Wietz'in *kişisel eleştiri taburesi* adını verdiği tabureye oturdu. “Re'de Mola adını verdim.”

Kız yaklaşık beş dakika çaldı. Parça biraz demode olsa da kızın çalma tekniği oldukça iyiydi.

“Yorumlar?” dedi Wietz kız parçayı tamamlayıp obuayı kucağına bırakınca.

Fiona kendini hazırladı. İlk el kaldıran kızıl saçlı kız oldu... tabii ki.

“Amaç klasik öğeleri modern bestelere taşımak değil miydi?” dedi kız. “Aksi yerine?”

Kızıl saçlı kız her zamanki gibi önce davranmıştı. Sınıfın önünde ilk çalan o olmuştu –çello– ve bu sayede eleştirilerin zamanla dönüştüğü katliam kıvamından paçayı sıyırmıştı.

“Bana çok orijinal gelmedi,” dedi Flütlü Çocuk, Kızıl Saçlı’yı başını sallayarak onaylarken. “Brahms ve Mozart bir araya sıkıştırılmış gibi geldi.”

“Üç yüz yıl sonra,” diye ekledi Yankees Şapkalı çocuk.

Böylece arkası geldi. Obualı Kız bedava “yardımcı geri bildirimlere” katlanırken Fiona’yı ter bastı.

Başka birinin eleştirilmesine dayanamıyorsa, sıra kendisine gelince ne yapacaktı? Flem ve seksenler *cover*’ları en çok ihtiyaç duyduğu anda nereye kaçmıştı?

Ders çıkışı Fiona bir yandan tırnaklarını yiyerek ve “*mevcut melodilerinden birini ikinci cümledeki ritmin birinci cümlede yarım kalan ritmi tamamlayacak şekilde nasıl cümlelere ayırabileceğini*” düşünerek yurda yürüyordu.

Sızlanmak için Lucy’yi aradı. “Dışarıda hava eski yirmi beş derece falan. Devasa bir palto giydim.”

“Ben de Şikago’daki hava durumunu merak ediyordum. Ve senin paltonu.”

“Özür dilerim. Kötü bir ders geçirdim.”

“Dur tahmin edeyim,” dedi Lucy iç geçirerek.

Tamam, Fiona bu dersten daha önce de birkaç kez şikâyet etmiş olabilirdi. “Bu insanlar *delirmiş*. Beni çiğ çiğ yiyecekler.”

“Sadece görüşlerini bildirecekler. Onları dinlemek zorunda değilsin.”

“Yapamam ki.”

“Fiona Doyle,” dedi Lucy. “Sen tanıdığım en saçma insansın. *Ne tür bir şarkıcı şarkı söylemek istemez?*”

Fiona bunun cevabını bilmeyi diliyordu. Teoride korkusunun, yanık izleriyle birlikte alınıp ameliyathanenin zeminine atılması gerekirdi. Artık düzelmişti. Bunu yapabilmeliydi.

“Biliyorum. Biliyorum, çılgınlık,” diye itiraf etti. “Ben sadece, biliyorsun işte, nasıl düzelterceğimi bilmiyorum.”

“Pekâlâ, *şarkı söyleyebilirsiniz*.”

“Hepsi bana bakıyor olacak.”

“Ve çok da şanslı olacaklar, yanık izsiz dostum.”

“Ama *izsiz* değilim.”

“Ah. Tanrım. Kendini aş artık ve lanet olası bir şarkı söyle gitsin.”

“Yapamam.”

“Ama neden?”

“Hiçbiri hazır değil.”

Lucy nefesini öyle gürültülü bıraktı ki Fiona telefonu kulağından çekmek zorunda kaldı. “Pekâlâ. Zorlu Aşk usulü yeni bir kuralımız var. Birini karşına oturtup gözlerinin içine bakarak gitarını çalana ve kendi şarkılarından birini söyleyene kadar beni bir daha arayamazsın.”

“Ne? Ama bu haksızlık.”

“Ah, hiç de değil. Ayrıca ruh sağlığım için de gerekli.”

“Ama ben insanlara zaten *çaldım*. Hatta sana şarkı da söyledim.”

“Amy LaVere *cover*’ları sayılmaz.”

Lanet olsun Lucy'ye ve Zorlu Aşk'ına. "Tamam. Benimkilerden birini sana söyleyeceğim. Bu akşam."

"Ne? Telefonda mı?"

"Evet. Hem zaten öyle daha iyi olur. Küçük adımlar atmış olurum."

Acı verici bir duraksama oldu. "Hayır," dedi Lucy sonunda. "Orijinal bir Fiona Doyle dinlemek için beş yıl bekledim. Yüz yüze olmasını istiyorum." Fiona derin bir nefes sesi daha duydu. "Şimdi sana veda ediyorum ve en kısa zamanda haberlerini almayı gerçekten umduğumu belirtiyorum."

"Lucy..."

"Kapatıyorum." Ve kapadı.

Fiona kapanan telefonuna baktı, ardından uyuşmuş bir halde ağır adımlarla yurda yürüdü. Keskin soğuğu, kayganlaşan yolu ya da çirkin gri-beyaz karı fark etmedi.

Lucy'siz kalmıştı. Karnına bandana bağlanmış bir kedi gibi hissediyordu.

Başını kaldırdığında yatakhane basamaklarının neredeyse en tepesine ulaşmıştı. Görmeyi en çok –ve en az– isteyeceği insan sahanlıkta ona bakıyordu.

Jackson'ı Otherlands'deki felaketten beri ilk kez görüyordu. Jackson tatil boyunca kafede buluşmalarını, Noel parasını Shangri-La'da harcamasına yardım etmesini, onunla indirimli sinemada Harry Potter maratonuna gelmesini teklif eden birkaç mesaj atmıştı. Fiona her defasında *erkek arkadaşım var ama senden daha çok hoşlanıyorum ve bu da kendimi dünyanın en kötü insanıymışım gibi hissetmeme neden oluyor* demek yerine boş bahaneler sıralamıştı.

"En yakın arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun," dedi Jackson.

"Mükemmel bir özet oldu."

“Ne oldu?”

“Lucy’yle aramızda bir mesele. Müzik ödeviyle ilgili.” Fiona başını iki yana salladı. “Önemli değil.”

Jackson kapıyı açtı ve Fiona’nın peşinden içerideki merdivenlerden çıktı.

“Ee, tatilinin geri kalanı nasıl geçti?” diye sordu.

“İyi.” Bu koca bir yalandı. “Senin?”

“Aslında berbat denebilir. Marcus’suz ilk Noel.”

Fiona derin bir nefes alarak Jackson’a baktı. “Ah, çok üzgünüm. O mesajları yazarken de kafanı dağıtacak bir şeye ihtiyacın vardı.”

“Görünüşe bakılırsa, kafanı dağıtacak her şey mevcutmuş.”

Kafedeki Tuhaflığın göze batmadığını umarak hata etmişti. “Programın iyi mi?”

Jackson durdu ve Fiona’ya o kendine has muzip sırıtişısıyla baktı. “Ne kötü bir konu değiştirme girişimi. Sen de en az iyi giyinmiş bir vaiz kadar açıksın.”

“Bunun ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.”

Jackson güldü. “Evet, dersler fena değil.”

Şapkasının altından birkaç bukle çıkmıştı. Fiona o bukleleri geri itme ya da şapkayı çıkarıp ellerini oğlanın saçlarına daldırma isteği duydu. Bunu yapmak yerine yeniden basamakları tırmanmaya başladı.

“Başka ne alıyorsun?” diye sordu Jackson.

“İstatistik, ki çok *saçma*.”

Jackson sevimli bir şaşkınlık sergileyerek, “Neden?” diye sordu. “Gayet mantıklı.”

“Ah, hayır. Ben çok mantıklıyım ve buna rağmen alternatif hipotez ile sıfır hipotezini karıştırıyorum.”

“Sıfır, varsayımının hiçbir etkisi olmadığı anlamına gelir. Alternatif ise olayın bir değişim yarattığını varsayar.” Jackson

herkes bu bilgiyi ezbere bilirmiş gibi bir çırpıda söyleyivermişti. “Sıfırın hiç anlamına geldiğini unutma, yeter.”

“Pekâlâ, matematik dehası. O zaman Bayes Kuralı’nı da açıkla.”

“B olayı göz önüne alınarak A olayının koşullu olasılığı ve tam tersi. Bir savın, kanıttan önceki ve sonraki inanma düzeyi arasında bağ kurar.”

“Benmişim gibi yapıp sınavlara girebilir misin?”

“Bayan Fiona, ne diyorsunuz!” Güldü. “Ama çalışmana yardım edebilirim.”

Fiona kendi katına ulaşmıştı ama kapısının önünde durdu. Gitar kutusunun askısını düzeltip derin bir nefes aldı. “Senden bir iyilik isteyebilir miyim?”

“Elbette.”

Fiona odasını işaret etti. “Dinleyiciye ihtiyacım var. Pratik amaçlı.”

“Dinleyici mi?”

“Derslerimden birinde kendi şarkılarımdan birini söylemem gerekiyor. Biraz korkuyorum.”

“Kendi şarkılarını söylememe konusunda şaka yapmıyordun yani?”

“Hayır. Kendi şarkılarımı insanların önünde söyleme konusunda ciddi bir sorunum var.”

“Çünkü?”

“Bilmiyorum. Ama notum –ve burs– buna bağlı; ben bunu yapana kadar Lucy’nin benimle konuşmayacağından bahsetmiyorum bile.”

Jackson kaşlarını oynattı. “Yani ben ilk mi olacağım?”

Aman Tanrım. “Unut gitsin.”

“Hayır. Hayır. İstiyorum. Lütfen. Lütfen ilk olmama izin ver.” Jackson, Fiona’nın önünde diz çöküp ellerini kalbinin önünde kenetledi.

Fiona, “Yapalım gitsin,” diye mırıldanarak onu odasına soktu.

Masasının yanındaki sandalyeyi işaret ettikten sonra her zamanki gitar çalma pozisyonunu aldı. Yatağın üzerinde bağdaş kurdu. Kendi kendine mırıldanarak akort yapmak için birkaç dakika –aslında ihtiyaç duyduğundan biraz daha fazlaydı– oyalandı. Derin bir nefes alıp ilk notayı çaldı ve şarkıya başladı.

*İçim dışıma çıkarsa / Ve tepetaklak olursam
Parça parça olursam / Kilo kilo ayrılırsam
Eriyeni nasıl ölçerim
Kalunun sana yeteceğini nasıl bilebilirim?*

Sözsüz kısma geçti. Parmakları melodiye ses verirken başını kaldırdı. Jackson onu kulaklarının uğuldamasına neden olacak bir dikkatle izliyordu. Fiona tekrar parmaklarına baktı ve bir daha başını kaldırmayacağına dair kendine söz verdi. Hatta tedbir olarak gözlerini yumdu.

*İçim dışıma çıkarsa / Ve tepetaklak olursam
Parça parça olursam / Kilo kilo ayrılırsam
Kaybolurken dikişlerim
Kalanın sana yeteceğini nasıl bilebilirim?*

Bittikten sonra yaklaşık otuz saniye boyunca gözlerini açmadı. Önce yavaşça bir gözünü, sonra diğerini açtı. Bunu yaptığı için havalara giremeyecek kadar stresliydi. Sonunda yapmıştı.

Jackson sandalyesinde öne eğildi, dirseklerini dizlerine yaslayıp ellerini önünde kavuşturdu. “Bunu sen mi yazdın?” diye sordu alçak sesle.

Fiona başını onaylarcasına salladı.

“Kafedeki o çocuk hakkında mı?”

Ah, işte *bu yüzden* şarkılarını söylemiyordu. “Hayır, onun hakkında değil.” *Lanet olsun, şarkı Fiona’nın kendisi hakkındaydı.*

“Gerçekten iyiydi,” dedi Jackson.

“Bunu yapmak zorunda değilsin.”

“Neyi?”

Fiona atkuyruğunu açtı ve alışkanlıkla saçlarını önüne düşürüp gözlerini yatak örtüsünün desenine dikti. “Bana iltifat etmek falan.”

“Ben gerçekten sahte övgüler yapacak biri değilim.”

Fiona’nın boğazına tıkanan yumru konuşmasını engelledi. Kendini derisi yüzülüp içi incelenmek üzere açılmış bir biyoloji kurbağası gibi hissediyordu. Jackson’ın, gözlerinin yaşardığını fark etmediğini umarak ellerini gözlerinin üzerinden geçirdi.

Jackson onun yanma oturdu. “İçimden bir ses, bu işi gerektiği gibi idare edemediğimi söylüyor.”

“Seninle alakası yok,” dedi Fiona başını iki yana sallayarak. “Sanırım hazır değildim.”

“Hemen çalmaya başladın. Isınma falan yapmadan.”

Fiona ona yan gözle baktı. “Neden söylediğin her şey başka bir anlama da çekilebilirmiş gibi geliyor?”

“Şey, o kadar incelikli değilim.” Jackson doğruldu ve Fiona’nın yüzünü bir perde gibi örten saçlarını kulaklarının arkasına itti; önce sol tarafı, sonra sağ. Parmakları boynunun derisinde oyalanırken, gözleri ameliyat izindeydi.

“Cidden, izin ver telafi edeyim,” dedi. “Başka bir şey çal. Bu sefer daha iyi olacağım.” Öne eğildi ve abartılı bir fısıltıyla, “İhtiyaçların konusunda daha dikkatli davranacağım,” dedi.

Performans heyecanı biri tıpayı açmış gibi hızla akıp gitti ama yerini midesindeki kelebekler aldı. Fiona’nın kalbi kaburgalarını parçalayıp dışarı fırlayacakmış gibi çarpıyordu.

Kendi de şaşırarak gitarını eline aldı ve Jackson’ın sırtışına karşılık verdi. “Zaten ilk seferin hiçbir zaman iyi olmadığını söylerler.”

ŞUBAT

FI

Fi danışmanın kapısını tıklattı. Çentiklerle dolu ahşap kapının gevşek duran eski ve hafif dalgalı camı zangırdadı. Kapı hızla açıldı ve Fi kendini İngilizce bölümünün eş başkanı ve Fi'nin birinci sınıf danışmanı olan Brenda Lyon'un karşısında buldu.

"Dört demiştik," dedi Profesör Lyon saatine bakarak.

"Doğru. Özür dilerim. Lakros antrenmanı biraz uzun sürdü."

Fi masanın "misafır" tarafındaki rahatsız görünen ahşap sandalyeye oturdu. Lyon da kendi tarafındaki konforlu deri koltuğa yerleşti.

Bu dördüncü görüşmeleri olacaktı; birinci ve ikinci sömestrin ders seçmeleri için birer görüşme yapmışlardı ve ilkinden sonra Fi'nin umut vermeyen akademik performansını konuşmak üzere görüşmüşlerdi. Lyon her defasında aynı görünüyordu. Sımsıkı toplanmış kırçillı saçlar, kolalı mavi bir gömlek ve siyah etek.

Sonraki üç-dört dakika boyunca Lyon bilgisayarında bir şeyler ararken Fi gözlerini, bir hain misali sırlarını kusan ekranın arkasına dikti.

Sonunda Lyon bakışlarını ekrandan ayırıp ona çevirdi. “Bu dönem konusunda görüş birliğine vardığımızı sanıyordum, Fi.”

“Efendim?” dedi Fi masumu oynayarak.

“Neredeyse vize zamanı geldi ve belli ki notlarını zar zor 2.0’ın üstünde tutuyorsun.”

“İspanyolca ve sosyoloji B olacak.”

Lyon tekrar ekrana göz atıp bir kaşını kaldırdı. “Bu sonuca nasıl vardın?”

“Yani dönem sonunda o düzeye ulaşmış olacağım demek istedim. Hemen değil.”

“Bu müthiş bir çaba gerektirecek. Kendini adamanı gerektirecek.” Lyon gözlerini yeniden ekrana çevirip başını iki yana salladı. “Şüphecililiğimi hoş gör lütfen.”

“Zor bir sene oldu,” diye mırıldandı Fi.

“Fi, *bütün* birinci sınıf öğrencileri uyum zorluğu yaşar. Bağımsızlığa ve sorumluluğa alışmak zor iştir. Ama alışmak zorundasın.”

“Benim sorunlarım biraz farklı.”

“Nasıl yani?”

“Dokuz ay önce erkek arkadaşım öldü.” Kelimeler ağzından çıktığı anda midesi bulandı. Neden Marcus’u sürekli pazarlık konusu ediyordu?

“Bunu duyduğuma üzıldüm,” dedi Lyon ve bir süre Fi’yi süzdü. “Biraz ara vermeyi hiç düşündün mü?”

“Şey, hayır.” Fi’nin bu fıkre bir saniyeden daha uzun süre kafa yormasına gerek yoktu. “Ama ara vermek istemiyorum.”

“Sana bir şans daha veremem, Fi. Buraya dört elle sarılman gerek.”

Fi, Lyon’ın gözlerinin içine baktı. “Yapabilirim.”

Lyon parmaklarını masasına vurarak Fi'yi izledi. "Tamam. Ama zor olacak." Tekrar bilgisayara döndü ve birkaç ekrana tıkladı. "Akademik gözetim altındasın."

"Ah. Peki." Bir saniye sonra, "Bu tam olarak ne demek?" diye ekledi.

"Bütün derslerinden minimum 2.25 almak için bu dönemin sonuna kadar zamanın var. Herhangi bir derse girmez ya da verilen bir ödevi zamanında teslim etmezsen hocaların bana bildirmek zorunda. Ayrıca gözetim süresince hiçbir ders dışı faaliyete katılmana izin yok."

Fi, Lyon'ın saydığı kuralları başını onaylarcasına sallayarak dinledi. Biraz daha fazla çalışır, daha yoğun bir program yaparsa bunu başarabilirdi. Bunu *yapacaktı*. Ama son kısımda elini kaldırdı. "Şey, bir dakika. Neler ders dışı faaliyet olarak sayılıyor?"

"Okul tarafından onaylanmış, akademik çalışmalarında bağlantılı olmayan grupların hepsi. Öğrenci kurulu, akademik organizasyonlar, hizmet kulüpleri."

Fi olabildiğince sakın bir tavırla, "Buna lakros takımı da dahil mi?" diye sordu.

"Evet."

"Başka şartlar koyamaz mıyız? Takımda kalabilmem için?"

"Başka şart *yok*. Gözetim, tek seçeneğin."

"Doğru ama ben dersleri ve takımı bir arada götürebileceğimi düşünüyorum."

"Gözetim altındayken koçun oynamana *izin veremez*. Bu bir sürü okul kuralının ihlali olur ve takımın atletik ligdeki durumunu tehlikeye sokar."

Fi yenmiş tırnaklarından arda kalanları avcuna batırdı. Derisindeki oyukları hissedebiliyordu. "Ya gözetimde başarısız olursam?"

“Bu ihtimali düşünüyor olman bende çok fazla güven uyandırmıyor, Fi.”

“Lakros bana kalan tek şey.”

“O zaman gözetimi tamamla ve geri dön. Gözetim sürecinde başarısız olursan,” dedi Lyon öne eğilerek, “Milton da kalmaz.”

Fi İspanyolca kitabını çarparak kapattı. Hem onun hem de Jackson’ın masanın üstündeki kahve fincanları sarsıldı. “Bitti.”

“Akıcı düzeye geldin mi?” diye sordu Jackson kaşlarını çatarak fincanın altındaki kahve birikintisine bakarak.

“Eğer kütüphaneye nasıl gidileceğini ya da peynir nasıl alacağını bilmek istiyorsan,” dedi Fi gerinip esneyerek.

“Gidip yatmak istemem çok mu acınası?” diye soran Jackson da esnedi ve saatine bakarak, “Üstelik saat daha dört,” dedi.

Fi cenazeden sonra haftalarca saat dörtte yatmıştı. Neyse ki o kadar kötü olduğu zamanlar geride kalmıştı.

Ayağa kalkıp kitaplarını çantasına doldurdu. “Kendimi mıymıntı gibi hissediyorum. Biraz egzersiz falan yapmalıyım.”

Artık bir takımı olmamasına rağmen, Fi merdiven koşusu ve tuğla duvarlara atış yapmaya başlamıştı. Yumuşayan yerleri tekrar sertleşmeye başlıyordu. Gerçi biraz yalnızlık çekiyordu; ne başka kızlar vardı, ne Ryan ne de Trent...

Jackson hâlâ sandalyesinde yayılmış durumdaydı. “Lakros öğrenmek ister misin?” diye sordu Fi.

Jackson kaşlarını kaldırdı. “Neden olmasın?” dedi ve eşyalarını topladı.

Kafenin otoparkında Fi çantasını bagaja attı ve lakros malzemelerini karıştırmaya başladı. Kendi sopalarından birini, Ryan’ın eski sopalarından birini ve birkaç top aldıktan sonra Jackson’la birbirlerine paralel bir şekilde yürüyerek sokağın karşısındaki

mahalle parkına gittiler. Parkta ışıkların olması iyi denk gelmişti çünkü hava kararmaya başlıyordu.

“Bu bir sopa,” dedi Ryan’inkini Jackson’a uzatarak. “Bu mil. Burası başı. Top cebe giriyor. Senin cebin benimkinden daha büyük, görüyor musun?” Jackson ona bakınca Fi başını iki yana salladı. “Duymadığım bir espri değil. Büyü biraz.”

Jackson pis pis sırıttı. “Erkeklerin topları büyük mü oluyor?”

Fi homurdandı. “Aynı topu kullanıyoruz. Ama erkeklerin oyununda, kızlarınkinin aksine fiziksel müdahale şansı var. Daha derin cepler işe yarıyor.”

Fi bir top ve sopasını alıp birkaç adım uzaklaştı. “Ellerini şuraya ve şuraya koy. Yakalarken dizlerini bük.” Topu yavaşça attı. Jackson yakaladı. “Şimdi atmak için ellerini şuraya ve sonra da şuraya yerleştir. Şu şekilde.”

Jackson onu izledi ve oldukça başarılı bir şekilde taklit etti. Birkaç dakika topu aralarında atıp tuttular; Jackson rahatladıkça Fi ona topu kaybetmeden koşabilmesi için nasıl hafifçe eğilmesi ve topu tek elle yakalamak için nasıl uzanması gerektiğini gösterdi. Kuralları, takımları, ligleri, kadın ve erkek oyunları arasındaki farkları konuştular.

“Hiç fena değilsin,” dedi Fi. “Pek çok insana ilk başta tuhaf gelir.”

“Marcus nasıldı?”

“Ona hiç öğretmedim.”

Jackson şaşırılmış gibiydi. “İlgilenmedi mi?”

“Hiçbir zaman oynayacak güçte değildi ki.”

Jackson iç geçirerek başını iki yana salladı. “Hiçbir şey yapamıyordu ki.”

“Sizin yüzünüzden.” Fi bu kaba meydan okumanın dudaklarından dökülmesine sadece biraz şaşırdı.

“Çok fazla seçeneğimiz yoktu,” dedi Jackson gözlerini kısarak.

Fi hafifçe kaşlarını çatdı. “Nefret dolu bir yorum bekliyordum.”

“İnan bana, dilimi tutuyorum.”

“Neden?”

Jackson onu uzun uzun süzdü. Sonra derin bir nefes aldı ve sopasının başını yere indirdi. Top sopadan çıkıp ayağının kenarında durdu. “Ölümünden bir gün önce ona kitap okumamı istedi. Evdeki her şeyi daha önce okumuştuk. Bu yüzden annem bizim için eski bir şiir kitabı bulup çıkarmak zorunda kaldı.”

“Peki.” Bunun konuyla ne ilgisi olduğu hakkında Fi’nin hiçbir fikri yoktu.

“Bir şiir vardı. Büyük kısmını hatırlamıyorum ama son iki mısrayı ömrümün sonuna kadar unutmayacağım. Bana tekrar tekrar okuttu.”

Fi cevaptan biraz ürkerek, “Neydi o mısralar?” diye sordu.

“Aşkın kıışı boş sandıklarla dolu bir bodrum katıdır / Çürüyüp yumuşamış bir meyve bahçesinde.”

Çürüyüp yumuşamış kısmı tanıdık gelmişti ama Fi’nin bağlantıyı kurması birkaç dakika sürdü. “Bana bunu mırıldanıyordu,” dedi. Marcus’un yemek odasındaki ölüm döşeginde, solgun ve çökmüş hali beyninde net bir şekilde canlandı. Onu uzun süredir bu haliyle düşünmüyordu. “Onu son gördüğümde.”

“Sen olduğunu söyledin,” dedi aniden Fi’nin hissettiği kadar tatsız görünerek. “O ölünce sen de o boş sandıklar gibi olacaktın. Belki de duyduğum en hüznü şeydi.”

“Şiir mi?”

“Hayır, Marcus’un sesi. Konuşma şekli. Sanki... o güne dek sahip olduğu bütün neşe bir anda içinden çekilmişti. Trajikti.” Bu kez Fi’ye baktı. “Sen de cenazede öyle görünüyordun. Onun sesi kadar trajiktin.”

Fi olduğu yerde sallandı, bayılacak gibiydi ya da belki yer ayağının altından gerçekten kayıyordu.

Kalbi nasıl oluyordu da *kırılmaya* devam edebiliyordu? Ne kadar kırılğan ve hassastı. Neden kırık ayak bileği gibi iyileşince eskisinden daha güçlü olamıyordu sanki? “Acımana ihtiyacım yok, Jackson.”

“Bu acıma değil,” dedi Jackson. “Suçluluk duygusu.”

“Bunun *daha iyi* mi olması gerekiyor?”

Jackson omuz silkti. “Özür dilemek için daha iyisini yapamıyorum.”

Arkadaşlıkları geç başlamış olsa da Fi birbirlerini *anladıkları* için yakınlaştıklarını düşünmüştü. “Yani dostça davranışların, daha önceki kaba davranışların için bir özür mü?”

Jackson iç geçirdi ve lakros sopasını çevirdi. “Haklısın, ona hiç nefes aldırmadık. Marcus söylenir, yakınır ve bir kaçış noktası bulmaya çabalandı ama mısır gevreği yerken bile nefes nefese kalan bir adama karşı gücü kuvveti yerinde üç kontrol manyağı... Adil bir mücadele olmadığı kesin.” Başını iki yana salladı. “Ama hayır, ondan özür diliyorum, senden değil.”

“Benden biraz olsun hoşlanıyor musun?”

“Fena değilsin. Yani seni gerçek anlamda tanımıyorum.” Omuz silkerek sopayı havaya kaldırdı. “Bu tuhaf spora saplantın dışında.”

Fi bir kendi sopasına bir Jackson’ın sopasına baktı. Seneler önce Ryan’ın odasında otururken ona nelerde iyi olduğunu, kendisini neyin tanımladığını sorduğunu hatırladı. Liste şimdi de en az o zamanki kadar acınasıydı. Bunca zaman ve bunca acıdan sonra, Marcus ve lakrostan ibaretti. En sevdiği iki şey. Kaybettiği iki şey.

Açıklayabileceği bir neden olmaksızın, hem bir çılgılık –boğuk bir yakarış– kopardı hem de sopasını gücünün yettiğince uzağa fırlattı. Hatta cirit atar gibi güç almak için birkaç adım bile atmıştı.

Çimenlere çöktü, dizlerini göğsüne çekip kollarını bacaklarına sardı. Gözucuyla Jackson'ın ayaklarını görüyordu: Gitmek için döndüler, sonra duraksadılar ve geri dönüp ona yaklaştılar.

Jackson birkaç adım ötesinde yere çöktü, bacaklarını öne uzatıp geriye, dirseklerinin üzerine yaslandı. Bir şey söylemediği için Fi yine kafedeki huzurlu sessizliklerinden birini mi yaşıyorlar yoksa Jackson önce onun konuşmasını mı bekliyor, emin olamadı.

"Marcus'la hiç tanışmasaydım Northwestern'da olacaktım. Ona hâlâ sahip olurdum," dedi.

"Neye sahip olurdun?"

Fi sopasını fırlattığı yönü işaret etti. "İkisini aynı anda sevezdim. Birini seçmek zorundaydım."

"Anlaşılan yanlış seçim yapmışsın."

Fi inledi ve başını dizlerinin arasına gömdü. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Tanrım, bilmiyorum." Jackson iç geçirdi. "Marcus mutluydu. Ben kızgındım. Şimdi sen mutsuzsun ve ben suçlu hissediyorum. Alternatifi ne? Hiç tanışmamamız mı? O ve ben her zaman olduğumuz gibi olurduk. Sen onunla tanışmadan önceki halin gibi olurdun. Sen ve ben bu tuhaf... arkadaşlık ya da her neyse bundan kaçınmış olurduk."

"Ben aynı olurdum," diye tekrarladı Fi. Hangisinin daha iyi olduğunu bilmeyi diliyordu.

Mayıstan beri korkunç, kanserli düşünceler içini kemiriyordu sanki. "Birkaç ay önce, baktığın her yerde onunla bir bağlantı kurduğunu söyledin."

"Evet," dedi Jackson temkinli bir şekilde. "Yani?"

"Sence organlarını alan olmuş mudur?"

“Annemle babamın, onun ölümünden sonra belgeleri imzaladığını biliyorum. Ama tam olarak neyin bağışlandığını bilmiyorum.”

“Sence bu canını yakmış mıdır?”

Jackson nefesini bıraktı. “Ölmüştü.”

“Sence şimdi daha mutlu mudur?”

“Bilmiyorum.”

Fi gözlerini yeterince kısarsa bulutların ötesini görebilirmiş gibi göğe baktı. “Sence bizi görebiliyor mudur?”

“Tanrı aşkına, Fi.” Jackson inleyerek kendini çimenlere bıraktı. “Benden ne istiyorsun?”

Marcus olsaydı cevaplardı. Bütün bunları onunla saatlerce konuşup durumu felsefî açılardan analiz edebilirdi. “O olmanı istiyorum.”

“Şey, o öldü.” Jackson ayağa kalktı. Delikli, yıpranmış kot pantolonuna ot parçaları yapışmıştı. “Ben onun yedeği değilim.”

Bu zaten aşikârdı. “Nesin o zaman?”

Jackson başını iki yana sallayarak döndü. Uzaklaşırken omzunun üstünden, “Lanet olası ikizini kaybetmiş, nefes alan, buruk bir adam,” dedi.

FIONA

Fiona ortak salonun penceresinden dışarı bakıyordu. Gökyüzü bulutsuz ve masmaviydi, ağaçlar dimdik duruyordu. Normalde rüzgâr onları öyle vahşice savururdu ki mızrak gibi pencereden içeri dalıvereceklermiş gibi gelirdi.

Annesi telefonda, “Eve gelmeyecek misin?” diye soruyordu.

“Herkesin bahar tatili için farklı bir planı var. Kimse şehirde olmayacak.”

“Baban ve ben burada olacağız.”

Kulağa ne kadar cazip gelse de...

Birkaç hafta önce aynı konuşmayı David’le de yapmıştı. Tek fark, David onu UT’ye davet ediyordu. Fiona, “Bilet alacak param yok,” demişti. Eve gitmiyorsa, babası onu erkek arkadaşını görsün diye Knoxville’e de göndermezdi.

“Ben Şikago’ya gelebilirim,” demişti David. “Tatilde. Birlikte Cups maçı izleriz. Noel’de bahsettiğin içi dolgulu pizzayı deneriz.”

“Evet, sen seversin.”

“Harika. Yani bilet alayım mı?”

“Tabii,” demişti Fiona, bu fikrin onu daha fazla heyecanlandırmasını dileyerek. “Eğlenceli olur.”

David’in seyahat planını uzun mesafeden yakınmaya devam eden annesiyle paylaşmamıştı. “Yani orada mı kalacaksın, tek başına?”

“Kampüste kalan bir sürü insan olacak,” dedi Fiona. Mesela Jackson.

“Seni alışverişe götürmek istiyordum.”

Tanrı aşkına, kadının beyni tek bir şeye çalışıyordu. “Bir sürü kıyafetim var.”

“Hepsi delik deşik. Pasaklı görünüyor.”

“Anne, ben *üniversitedeyim*. Ne giydiğim kimsenin umurunda değil.”

“Ama senin umurunda olmalı,” dedi annesi. “Artık gösterecek çok şeyin var.”

Tercümesi: Eskiden gerçekten berbat görünüyordun. “Anne, lütfen bu konuyu kapatır mısınız?”

“Konuşmana dikkat et, küçük hanım.” Huzursuz bir sessizliğin ardından annesi, “Seni daha önce zorlamadım çünkü içine kapanıktın,” diye ekledi. “Ama şimdi neden?..”

“Beni zorlamadın mı?” Fiona buruk bir kahkaha attı. “Şaka mı yapıyorsun?”

“Efendim?”

“Beş yaşından beri beni iyileştirmeye çalışıyorsun.”

“Ben senin annenim,” dedi annesi. “Hayatını iyileştirmek benim görevim.”

“Beni iyileştirmek demek istiyorsun.”

“Ben öyle demedim.”

“Gerek yoktu. On üç sene boyunca bunu net bir şekilde ifade ettin.”

“Fiona, sen neden bahsediyorsun?”

Annesi konuşurken Jackson içeri girdi. Ortak salonun duvarına yaslanıp onu izlemeye başladı. Fiona hissettiği kadar öfkeli görünüyormuş olmalıydı çünkü Jackson birkaç saniye sonra dudaklarını, *en yakın arkadaşın mı?* dercesine oynattı.

Bu çocuk daha kaç dramatik ana tanık olacaktı acaba?

“Unut gitsin. Kapamalıyım,” dedi Fiona ve telefonu *annesinin* yüzüne kapadı. Kapama düğmesine uzun uzun bastığı telefonu salonun karşı tarafındaki kanepeye fırlattı.

“İyi misin?” diye sordu Jackson.

“Annem. Beni delirtiyor.”

“Dışarısı on derece.” Camdan dışarıyı işaret etti. “Bu seni her tür olumsuz duygudan arındırmalı.”

Fiona ona iyi gelen şey Jackson’ın bütün sevimliliğiyle karşısında durması değil de *hava durumuymuş* gibi, “Rüzgâr bile yok,” dedi. Jackson kat kat giyinmemişti; üstünde sadece uzun kollu, yuvarlak yakalı düz bir tişört ve Fiona’nın gözünün kaldığı kot pantolonu vardı.

“Bir erkek grubunun konserine giden on iki yaşındaki bir kızdan daha kıpır kıpırım,” dedi Jackson.

“Bu gerçekten de mantıklı,” dedi Fiona.

“Kutup tundrası geri dönmeden dışarı çıkmalıyız.” Jackson elini uzatıp onu oturduğu yerden kaldırdı.

Ah, Tanrım. Fiona bir polar alıp Jackson’ın peşinden merdivenleri indi ve mevsim normallerine uygun olmayan ılık havaya çıktı.

Pek çok insan da aynı şeyi düşündüğü için kalabalık kampüs yolunda dip dibe yürüdüler. Jackson göl tarafına gitmelerini önerdi.

“Müzik dersinde son durum ne?” diye sordu.

“Cuma günü sıra bende.” Fiona’nın konuşmak isteyeceği son konu müzik dersi idi.

“Yani harika, değil mi? Sonunda şarkılarını sergileme fırsatı bulacaksın?”

“Korkunç olacak.” Wietz performans tarihlerini dağıttığında Fiona neredeyse kusacaktı. 27 Şubat.

Jackson onu dürttü. “Tanrım, ne kadar abartıyorsun. Sadece birkaç öğrenci ve bir öğretmen. Ne kadar kötü olabilir ki?”

“Sınıf sadist ve öğretmenin de aşağı kalır yanı yok. Geçen ders iki kişi çaldı. Piyanistin aranjmanına ‘gösterişçi’ dedi ve gitar çalan kıza çalışmaya devam etmesini ve belki bir gün revizyona geçecek bir şeye denk gelebileceğini söyledi.”

Jackson kişner gibi bir ses çıkardı. “İstatistik dersi o kadar da kötü değilmiş, ha?” Ardından karşılarında duran kumsala doğru kollarını açtı. “İtiraf etmeliyim ki gelmeden önce *Şikago’da kumsal* olayına oldukça şüpheli bakmıştım. Ama sıcaklık sıfırın altına düşmediği sürece harika olabiliyor.”

“Hoş bir moral kaynağı.” Fiona okyanus gibi görünen kocaman mavi gölün kıyısındaki temiz kumsala baktı.

Jackson kumların üstüne indi ve kuru kum ile ıslak kumun buluştuğu çizgiye birkaç adım kala durup oturdu. Omzunun üzerinden arkaya baktı ve elini yanına vurarak Fiona’ya oturmasını işaret etti.

Fiona onun yanına oturup kollarını dizlerine sardı ama bir süre sonra ikisi de başlarının arasında sadece birkaç santimlik mesafe kalacak şekilde kumlara uzandılar. Jackson yün, kahve ve sabun –ve biraz da meyve– karışımı kokuyordu.

Fiona gözlerini kapadı ve açık teninin D vitamini alması için yüzünü güneşe çevirdi. Yeni teninin eski teniyle aynı renkte bronzlaşıp bronzlaşmayacağını merak etti. Doktora sormak hiç aklına gelmemişti.

Başını Jackson’a çevirdi ve onu dirseğinin üstünde doğrulmuş, yan yatarken bulunca şaşırdı. Jackson başını eline dayamış, Fio-

na'ya bakıyordu. Bir süre tek yaptıkları bu oldu. Yatıp birbirlerine bakmak. Jackson'ın yeşil irislerini koyu kobalt mavisi bir çizgi çevreliyordu. Çenesi ve elmacıkkemikleri Fi'ye ona *böyle bakan* birinden çok, bir müzeye ait heykeli anımsatıyordu.

Tanrım, o kadar güzeldi ki...

Bir süre sonra Jackson boştaki elini kaldırıp parmağını ameliyat izinden usulca kaydırды. Sağ kaşı ile burnunun arasındaki boşluktan alnına doğru, sonra sağ kulağının altına ve yukarıya, sağ gözünün köşesine.

Fiona sessizce onu izlerken ve Jackson'ın parmağının yumuşak ağırlığını yüzünde hissederken nefesi hızlanmıştı.

Jackson turu tamamlayınca avucunu usulca Fiona'nın yanına koydu ve ameliyat izini bir kez daha, bu kez başparmağını yara izinin üstünde dolaştırarak okşadı.

Fiona'nın teni oğlanın başparmağının yumuşak ağırlığı altında karıncalanır gibi oldu. Uykuya dalmış ve yüzde doksan uyanmış bir ayak gibi.

Ah. Ah.

Hissedebiliyordu.

Hissedebiliyordu.

Bütün vücudu gerildi. Jackson'ın bakışları Fiona'nın teninden gözlerine çevrildi. Elini yanğından çekmeden başparmağını ameliyat izinin üstünde bir ileri bir geri dolaştırdı. "Benimle çık."

"Dışarıdayız zaten." Fiona'nın sesi de en az onunki kadar boğuk çıktı; kumsalda baş başa değil de, kalabalık bir kütüphanedelermiş gibiydi.

"*Randevu* anlamında çıkmak. Cuma akşamı, sen çaldıktan sonra. Ona biraz daha sokularak gülümsedi. "Ayakta alkışlanmana kadeh kaldırırız."

Bu hatırlatmanın üzerine Fiona'nın kaşları çatıldı. "Daha çok kederime içeriz."

“O da olur.” Jackson ona iyice sokuldu ve “Benimle çık,” diye tekrarladı.

Fiona’nın o ana kadar uyuşuk kalan ama şimdi karıncalanan teni *evet!* diye haykırıyordu. Kalbi, omurgası, kasları, kemikleri ve sinirleri, gerçek ve somut ne kadar parçası varsa hepsi onu *evet’e* itiyordu. Fakat görünmez yanları –kendinden keyif aldığı zaman suçluluk duyan yanları, cuma günü onu neyin beklediğini bilen o büyük parçası– önce davrandı. “Emin değilim...”

Jackson başını iki yana sallayarak onu durdurdu ama elini yüzünden çekmedi. “Bak, anlıyorum. Birtakım *karmaşık durumların* var. Yine de çık benimle.”

Fiona korkularını ve suçluluk duygusunu bir yana bıraktı; başını tamam dercesine salladı. Jackson gülümsedi. Fiona da gülümsedi. Ve sonra üzerlerine nereden geldiği belli olmayan, kocaman, şişman bir bulutun soğuk gölgesi düştü.

“Yukarıda ne kadar zararsız görünüyorlar, değil mi?” dedi Jackson güneşi tamamen kapayan o tek buluta bakarak.

Fiona orada Jackson’la saatler geçirmek istiyordu ama ayağa kalkıp elini uzattı. “Zaten geri dönmeliyiz.”

Dönüş yolunda hava on derece soğumuştur sanki. İkisi de ellerini ceplerine sokup soğuğa karşı başlarını öne eğerek yürüdüler. Adımları gelişlerinden daha hızlı, vücutları birbirine daha yakındı.

Jackson yol boyunca espriler patlattı ve buluşmaları için giderek tuhaflaşan öneriler sıraladı. Akşam yemeği fazla basmakalıp olurdu, Uluslararası Cerrahi Bilimler Müzesi’ni ziyarete ne derdi? Millennium Park’ındaki çekirdeğe tırmanmayı denemeye? Yunan mahallesinde bir restoranda tabak kırmaya?

Fiona başta ona ayak uydurup güldü. Fikir başını biraz döndürmüştü ama sonra gerçek yavaş yavaş kendini göstermeye

başladı. “Biliyor musun, belki başka bir gün yapmalıyız. Cuma değil.”

Jackson onu dikkatle süzdü. “Neden?”

“Benim için çok harika bir gün sayılmaz.”

“Tamam. Belki sana sabırsızlanacağın bir şey vermiş oluruz; performans tünelinin ucundaki ışık gibi.”

Fiona başını iki yana salladı. “Ondan değil, gerçekten. Ben... şey, sana aptalca gelecek ama o tarih... Yani yirmi yedi şubat... Bende kötü bir anısı var.”

“Üğursuz günün mü var?”

Fiona kendini aptal gibi hissederek başını evet anlamında salladı.

“İlgi çekici,” dedi Jackson. “Yoksa bu da Fiona gizeminin bir parçası mı?”

“Dediğim gibi, aptalca. Ama belki başka bir gün olabilir?”

Jackson yüzünde şüpheli bir ifadeyle durdu. “Bak, eğer istemiyorsan...”

“Hayır, istiyorum,” dedi Fiona bir çırpıda. Artık bulutlarla dolmuş olan gökyüzüne baktı. “Sadece... Ben o gün genelde –her zaman– çok aksi olurum. Yani... gıcık gibi. Seni kurtarmaya çalışıyorum. Cumartesi düzelmiş olurum.”

“Bana nedenini söyle.”

Fiona bir nefes aldı. Orta yerde durdukları için onlarla aynı harika fikre kapılan ve hava değişikliğinden kaçan insanların yolunu kapatıyorlardı. “Kazanın olduğu gün.” Jackson’ın bir açıklamaya ihtiyaç duyması ihtimaline karşı yüzünü işaret etti. “Pek hatırlamıyorum... kazayı yani. Teoride bu sene farklı olmalıydı, bilirsin işte, düzeldiğim için. Ama...”

Jackson ona bir an baktıktan sonra yolu işaret etti ve tekrar yürümeye koyuldular. “Cuma olsun. O gün gerçekten korkunç geçerse sana cumartesiye erteleme izni bahşedeceğim.”

“Bahşedeceksin?”

“Lafı bile olmaz.”

Fiona güldü. “Gerçekten nefret ediyorum. Keşke atlatabilmiş olsam.”

Jackson onun omzunu dürttü ve sonrasında da yakınlığını korudu. “Tuhaf takıntıların var. İzleyiciler *ve* tarihler; ah, dehşete bak!”

“Lucy gibi konuşuyorsun. Ve Ryan.”

“Senin ihtiyacın olan biraz İyi Gün Telafi Terapisi.”

“Yani?”

“Dengelenmek için. Bu berbat günü yaşamaya mahkûmsan, o zaman sen de gerçekten iyi bir gün planla. Her zaman saçmalık derecesinde mutlulukla uyanacağın bir gün.” Jackson omuz silkti ve ona yüzünde çarpık bir gülümsemeyle yan yan baktı. “Peki iyi günün hangisi?”

“Bilmem. On Sekiz Mayıs belki?”

“O gün ne oldu?” diye sordu Jackson kaşlarını çatarak.

Fiona bir kez daha yüzünü iştaret etti. “Ameliyat. Amaç dengeyse, bana makul gibi geldi.”

Jackson durdu ve onu bu kez farklı bir ifadeyle süzdü. Bir nefes aldıktan sonra Fiona’yı yürüyüş yolunun dışına, bir sürü farklı yere ulaşmaya çalışan insanların ayakaltından çekti. Gözlerini kıstı ve dikkatlice, “Söylesene... *ne* ameliyatıydı?” diye sordu.

Fiona temasını yüzünden çok parmak uçlarında hissederek yanağına dokundu. Kumsalda Jackson’ın dokunuşunu hissetmişti ama öyle değil mi? “Derin doku deri grafti.”

“Yani?”

“Oldukça teknik bir konu.”

Jackson tek kaşını kaldırdı. “Sanatçı bunu mühendise mi söylüyor?”

Fiona iç çekti. “Nakildi. Kötü durumdaki deriyi alıp yerine yenisini koydular.”

Jackson’ın bakışları Fiona’nın yüzünde, gözünü çevreleyen incecik ameliyat izinde dolaştı. “Yerine ne koydular?” diye sordu yavaşça.

“Şey, yeni bir deri.”

“O deri nereden alındı?”

“Ah, bir organ bağışçısından.” Fi’nin bu bilgiyi bu kadar kolay telaffuz edebilmesi tuhaftı. Bir başkasının derisini taşıma konusunda ne zaman bu kadar rahat olmuştu? Soğuğu gittikçe daha fazla hissettiği için sırtını biraz daha eğdi. Yeniden yola dönmelerini sağlamaya çalışarak, “Donuyorum,” dedi. “Haydi dönelim.”

Fiona yürüme yoluna döndü ama Jackson onu takip etmedi. Fiona birkaç kez başıyla yurdu işaret etti ama Jackson yerinden kıpırdamıyor, gözlerini Fiona’dan ayırmıyordu. Buna rağmen bakışları dalgındı.

“Tarih ne zamandı dedin?” diye sordu.

“On sekiz mayıs.” Fiona ayağını yere vurdu. “Cidden, hadi gidelim.”

Jackson başını iki yana salladı, bakışları hâlâ ondaydı ama akklı bambaşka bir yerde gibiydi. “Saat kaçta?”

“Ne?”

“Kaçta ameliyat oldun?” Ses tonu çok tuhaftı. Boğuk bir bağırış gibi, kelimeler zorla çıkıyormuş gibi.

Yanlarından geçen insan grupları dönüp omuzlarının üstünden Jackson’a bakıyordu. Fiona da onlarla birlikte şaşkınlıkla bakıyordu. “Senin neyin var?”

“BANA KAHROLASI SAATİ SÖYLE!”

Fiona irkildi. “Öğleden sonra. Ne bileyim! Hastaneye gittiğimde üç falandı belki. Neden bana bağırıyorsun?”

“Telefon ne zaman geldi?”

Artık daha fazla insan aralarında bu tek yönlü tartışma hakkında fısıldaşarak onlara bakıyordu. Fiona kendisini aydınlatmalarını isterdi. Neler olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. “Hangi telefon?”

“Bir donör olduğunu haber veren telefon! Saat kaçta geldi?”

Fiona komik, uysal ve alaycı Jackson’ın yerini alan bu adama bakakaldı. *Karşısındaki* çocuk, karlı yürüyüş yolunda boğuluyor gibi görünüyordu. Sanki ağır bir yük onu başka hiç kimsenin göremediği bir suyun altına itiyordu. Dehşet verici, korkunç bir şey onu boğuyormuş gibi.

Bir anda Fiona da nefes alamaz oldu.

Geri geri uzaklaşmaya başladı. “Bunu konuşmamalıyız... Konuşamayız...”

Jackson iki adımda aralarındaki mesafeyi kapadı ve onu elinden tutup durdurdu. Kendini sakın kalmaya zorlar gibi, çenesini sıkarak, “Telefon ne zaman geldi?” diye sordu.

Gözleri büyüyen Fiona başını salladı. Gözyaşlarını hissetti; her iki gözünden de aktığına emin olsa da sadece bir yanağında hissediyordu. “Kurallar var,” dedi hırıltıyla. “Bilmememiz gerekiyor.”

Jackson onu bıraktı. Geri çekilirken gözleri Fiona’nın yüzünün sağ tarafından bir an ayrılmadı. Fiona olduğu yerde kaldı ve Jackson’ın geri geri gitmesini ve bir süre sonra dönüp uzaklaşmasını izledi.

Fİ

Trent koşarak lobiye girdi ve Fi'nin ismini kayıt masasındaki adama söyledikten bir dakika sonra köşeyi döndü. Islak saçlarından akan damlalar vücuduna yapışan tişörtünün yakasına süzülerek koyu renk halkanın oluşmasına neden olmuştu. Buna rağmen Fi'yi ıslak bir kucaklama için çekti. "Cayarsın sanıyordum."

Fi de ona sarıldı. Birine en son ne zaman gerçekten *yaslandığını* hatırlamıyordu. Tene, kokuya, bedene ve hayata bu kadar yakın olmak ona aşırı derecede iyi gelmişti.

İlk uzaklaşan Trent oldu ve Fi ona yapışıp kaldığı için utanarak hızla geri çekildi. Kendini işaret ederek, "Duş bile aldım," dedi.

Trent bir adım geri çekilip ona daha geniş açıdan baktı. "Evet, almışsın." Sonra onu elinden tutup üst kata sürükledi.

Odasının olduğu kattaki ortak salonda ağırlıklı olarak erkeklerden ve birkaç kızdan –Lindsey de vardı– oluşan bir grup yıpranmış kanepelere ve eski püskü sehpa­ların köşelerine dağılmıştı. Boşta kalan nadir alanlara plastik bardaklar ve çeşit çeşit cam şişe saçılmıştı.

Fi ve Trent yanlarından geçerken grubun en fazla yarısı kafasını kaldırıp baktı. Trent koridorda duraksadı ve boş eliyle Fi'yi işaret ederek, "Millet, bu Fi, evden arkadaşım," dedi.

Trent onu odasına doğru sürüklemeyi önce Fi, "Selam, Fi," diyen birkaç kişiye el sallayarak karşılık verdi. Trent havluyla saçlarını kurularken Fi yatağın kenarına oturdu ve çatık kaşlarla ıslanmış tişörtüne baktı. "Sen geldiğinde giyiniyordum," dedi Trent tişörtünü çıkarıp yatağın üstüne atarken. Ardından yeni bir tişört bulmak için dolabı karıştırmaya başladı.

Fi, Trent'in yarı çıplak görüntüsünden gözlerini kaçırdı. Onu daha önce milyonlarca kez görmesine rağmen, bir anda çok tuhaf gelmişti.

Fi tekrar baktığında Trent düğmeleri iliklemişti bile. Çorap ve ayakkabılarını giymek için Fi'nin yanına oturunca yatak, ağırlığının altında hafifçe çöktü.

"Ee, plan nedir?" diye sordu Fi.

Ayaklarına eğilen Trent başıyla ortak salonu işaret etti. "İstersen salonda takılabiliriz. İnsanlarla tanışırsın. Sonra birkaç parti var."

"Ne kadar sonradan bahsediyoruz?"

Trent bir kaşını kaldırdı. "Balkabağına falan mı dönüşeceksin?"

"Balkabağına dönüşen kız değil, arabaydı." Fi saatine baktı. "Eve ne kadar geç dönmek isterim, bilmiyorum. Ne de olsa otoyola çıkacağım."

Trent ona uzun uzun baktıktan sonra, "Nasıl gittiğine bakarız," dedi. "İstedığımız zaman dönebiliriz."

"Tamam." Fi ayağa kalkıp bluzunu –üstelik Caroline Doyle'un seçimiydi– düzeltti. Evden çıkarken annesi onu güzel giysiler içinde görmek –hem de makyajlı ve fönlü saçlarla!– geçici felce neden olmuş gibi bir an donakalmıştı.

Trent gülümseyerek ayağa kalktı. Fi'nin karşısında durdu ve eğilip onu başından öptükten sonra şaşkınlıkla kaşlarını çatarak geri çekildi. "Senin boyun mu uzadı?"

Fi sağ ayağını kaldırıp çizmelerini gösterdi. "Topuklarım beş santim."

"Dünya tersine dönmüş," dedi Trent gülerek. "Hadi," dedi ve bir kez daha Fi'nin elini tuttu.

Fi o akşam hazırlanırken en fazla yirmi dakika kalacağı bir parti için neden bir saat yol gittiğini merak etmişti. Fakat Trent'in katındaki ortak salondaki insanlar çıkmak için kazak ve anahtarlarını alırken saat ona geliyordu. Fi iki saat boyunca yabancılarla eğlenmişti.

Fi'nin çılgına döndüğü gün otoparkta tanıştığı lakros oyuncularından biri olan Chris, Fi'ye elini uzatıp koltuktan kalkmasına yardım etti. Gülümseyerek, "Geliyor musun?" diye sordu.

"Ben, ee..." Fi bundan sonrası için *ne* istediğinden emin değildi.

Bir yandan eğleniyordu. Trent'in arkadaşları hoş insanlardı; en yakın arkadaşıyla takılmak mükemmel bir terapi etkisi yaratmıştı.

Diğer yandan ise çok keyifli geçen bu iki saate rağmen, kendini... formdan düşmüş gibi hissediyordu. Marcus'la tanıştığı gün engelli rampasını ayağında alçıyla sekerek çıkmanın ve on dakika *ayakta durmanın* onu yorduğu zamanki gibi.

"Hayır," dedi. "Yola çıksam iyi olacak."

Chris bir şey diyemeden Lindsey yanlarından geçti ve Fi'ye sadece kurnaz olarak niteleyebileceği bir bakış attıktan sonra, parmağını aheste bir tavırla Trent'in göğsünde dolaştırdı ve "Ama sen geliyorsun, değil mi Trent?" diye sordu.

Trent, Fi'ye Ryan'ın tabiriyle "o bakışını" attı. İkisi bu bakışı senelerce kullanmışlardı ve sadece bir bakış olmasına rağmen,

çok şey anlatıyordu. Beni Deli Ediyorsun, bunlardan sadece bir tanesiydi. “Sanırım,” dedi.

“Eşyalarımı alayım,” dedi Fi.

Trent diğerlerine önden gitmelerini işaret etti, daha sonra yetişecekti. Fi odanın kapı tokmağını kurcalayıp sonuç alamayınca Trent’in yanına gelmesini bekledi. “Kilitli,” dedi.

Trent cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açtı. “Anlaşılan, oda arkadaşım dağınıklığını toplamasa da olurmuş.”

Fi odanın gerçek anlamda *temiz* olmadığına, sadece birazcık daha az tiksindirici görüldüğüne dikkat çekmemeye karar verdi. “Kalma sözü vermedim ki.”

“Her neyse.”

Fi ceketini giydi. “Zaten fazlalık olacaktım.”

“Bu nasıl bir şeydir acaba?” Trent ona bakarak plastik bardağından bir yudum aldı. “Sen neden bahsediyorsun? Kimin yanında fazlalık olacaktın?”

Fi yanına gitti ve parmağını Lindsey’nin yaptığı gibi onun göğsünde dolaştırdı. Tamam, art niyetli bir davranıştı. Ve parmaklarını kaslarının üstünden gereğinden daha uzun oyalanmıştı. Elini geri çekti. “Dondurmacı güzeli.”

“Lindsey umurumda değil.” Trent ona uzun uzun baktı. Fi ifadesinin ne anlama geldiğini çözemedi ama bu kalbinin hızlanmasına da engel olmadı.

“Gitsem iyi olacak,” dedi esner gibi yaparak.

“Yapma bunu,” diye çıkıştı Trent. “Gitmek istiyorsan git.”

“Eğlenmediğimden değil,” derken Fi’nin sesi istediğinden daha mızımız çıktı. Dokuz yıldır aynı yakın arkadaşına sahip olmanın iyi yanları olmakla birlikte, “içini okuyabilme” kısmı can sıkıcı olabiliyordu. “Sadece, biliyorsun, çabalamam gerek.”

Bir anda Trent’in vücudu gerildi. Bağırды –bir şeyler ho-murdandı– ve bardağını duvara fırlattı. İçindeki köpüklü sıvı

içinden fırlayıp boyalı beton yüzeye saçıldı ve bardak küçük bir *tıkırtı* çıkararak yere düştü. “Cam bardakla daha etkileyici olurdu,” dedi kaşlarını çatarak.

Fi’nin bakışları Trent ile bardak arasında gidip geliyordu. “Ve daha çılginca.”

“Ne zamandan beri Akıl Sağlığı Kraliçesi oldun?”

“İşte bu çok faydalı oluyor,” diye çıkıştı Fi. “Bana deli diyorsun. Münzevi diyorsun. Bana kibirle, burun kıvrarak bakıyorsun. Ben. Burada. Yas. Tutarken.”

“Şaka mı yapıyorsun? Neredeyse bir yıldır sızlanmanı dinliyorum! Diğer herkesten daha uzun süredir. *Annen* bile çoktan bıktı!”

“Ah, hayır, Caroline Doyle’u hayal kırıklığına mı uğrattım? Ne yapsam acaba?”

“Doğru çünkü başka kimsenin duygularının bir önemi yok, değil mi?”

“Kimsenin kavanozu boylayan ölü bir erkek arkadaşı yok.”

“Ölü erkek arkadaşından *bıktım*.” Bağırırken Trent’in burun delikleri genişledi. “Ve boktan lakros takımından. Ve kardeşinle aptalca sorunlarından!”

“Kısaca *benden* bıktığını söylesene, Trent. Aynı şey.”

“Evet, tamam, bazen senden de bıkiyorum. İnsanı canından bezdiriyorsun, Fi.”

“Ve sen korkunç bir yakın arkadaşsın!”

“Hiçbir zaman yakın arkadaşın *olmak* istemedim.” Trent suratını buruşturarak bardağı yerden alıp çöp kutusuna attı. “Ve eğer geldiğimiz durum,” ikisini işaret etti, “buysa, artık hiç ilgimi çekmiyor.”

Fi tokat yemiş gibi irkildi. “Benden ayrılıyor musun?”

“Sana daha önce de söyledim,” dedi Trent alçak sesle. “Hiç çıkmadığın birinden ayrılamazsın.”

“Biz çıktık,” dedi Fi cılız bir sesle. Ne konuda tartıştıklarından artık emin değildi.

“Hayır, çıkmadık. Çünkü sen buna *hiç izin vermedin*. Ve karar hakkı hep *senin* oldu. Trent ona göğsü hızla inip kalkarak uzun uzun baktı. “Ama bu son, Fi. Son şansın. Bana buradaki rolümün ne olduğunu söyle. Birini seç.”

“Yapamam.” Fi aniden akan gözyaşlarını parmaklarıyla sildi. “Yapamam.”

“Seç,” dedi Trent dişlerini sıkarak.

Fi artık iyice ağlamaya başlamıştı. Parmaklarına rimel buluşturdu. Çantasını kaptı ve kapıyı sertçe çekip açtı. Kapı arkasından kapanırken, boğuk bir sesle, “Ne gerek var ki? Hiçbir zaman doğru olanı seçemiyorum,” dedi.

FIONA

Fiona yürüyüş yolunda yanından ayrıldığından beri Jackson'ı hiç görmemişti. Orada durup yavaş yavaş gözden kaybolmasını izlemişti ve o zamandan beri ne bir mesaj almış, ne kapısında bir not bulmuş ne de “kazara ona denk gelmişti”. Bir ara odasına gitmeyi düşünmüştü ama olası korkunç sonuçları göze alamamıştı. Jackson onunla konuşmayı reddedebilir ya da kapıyı suratına çarpabilirdi. Ya da kardeşine ait olanı geri isteyebilirdi.

Ya da kardeşine ait olması muhtemel olanı.

Bunu asla bilemezlerdi. Büyük soru –*Fiona Doyle, Marcus King'den bir parça mı taşıyor?*– asla cevaplanamayacaktı. Fiona bunu öğrenmek *istese* bile, ki pek istemiyordu, hastane söylemezdi. Ameliyat öncesi tekrar tekrar duyduğu gibi, donörün ve alıcının anonim kalması tartışmaya açık değildi.

Fiona sadece emin olmak için ailesini aramayı düşündü. Ama o zaman annesiyle uğraşmak zorunda kalırdı, ki zaten şu anda yeterince ciddi bir hayat krizi yaşamaktaydı.

Bugün 27 Şubat'tı: iyi bir şeyin asla olmadığı gün. Hayatında ilk kez insanların karşısında kendi şarkısını çalıp söyleyeceği gün. Ondan nefret ediyor ya da etmiyor olabilecek bir erkekle randevuya çıkabileceği ya da çıkmayabileceği gün.

Fiona bir süre yatakta oyalandı; asma tavan panellerini saydı, linolyum yer döşemesinin beneklerinde bir desen bulmaya çalıştı. Boşa geçen her dakika, endişelenecek dakikalarının eksilmesi demekti.

Telefon Ryan'ın zil sesiyle çalınca duraksadı. Ryan sonunda aramak için tabii ki *bugünü* bulmuştu. Üç çalıştan sonra açtı. "Selam."

"Nasılsın?"

Fiona tavana baktı.

Ryan bir daha denedi. "Performans eleştirisiyle ilgili mesajını aldım. Bol şans dilemek için aramıştım."

"Günler oldu."

"Özür dilerim. Yoğundum."

Fiona *hepimiz yoğunuz*, Ryan demedi ya da onu anneleri gibi taciz edip azarlamadı. Hiç cevap vermedi.

Ryan aldığı derin nefesi verirken bir çırpıda, "Takımı bırakıyorum," diye duyurdu.

Fiona yatağından hızla doğruldu. "Ne?"

"Çok fazla geliyor, notlarım vasat, Gwen'le programlarımızı sürekli iptal ediyorum, sen bana sürekli kırgınsın. *Hiçbir şey* zamanım olmuyor."

"Ama sen futbolu seviyorsun."

"Sanırım kulüpte oynasam daha çok severdim. Biraz *eğlenirim*, anlıyor musun? Çocuklara koçluk yapsam falan." Derin bir iç çekti. "Annem ve babam beni muhtemelen öldürecek. Burstan vazgeçtiğim için."

Burs hatırlatması Fiona'nın midesine bir yumruk gibi indi. Eleştiri konusunda stres yapması için bir neden daha. "Anlayacaklardır," dedi bunun doğru olmasını umarak. "Annem Birinci Lig'de oynamana çok da hevesli değildi zaten."

Ryan öylesine, "Evet," dedi. "Benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. *Sen* nasılsın?"

"Müzik ve tiyatro öğrencilerinden bir gruba çalacağım; tırnak içinde *yorum yapımaları teşvik edilen* bir grup. Birbirlerini lime lime etmenin kod adı."

"İyi olacaksın."

"Gerçekten hiç sanmıyorum."

"O zaman sen de sadece *yaparsın*. O da olur."

Fiona kendini tutamayıp gülümsedi. Sonra saatine baktı. "Kahretsin, geç kaldım!"

Telefonu kapatırken Ryan, "Bol şans!" diye seslendi. Fiona gitarını ve Moleskine yığınını kapıp kampüsün diğer ucuna koştu. Yürüyüş yollarının iki tarafına kirli kar yığınları birikmişti.

Dersin başlamasına saniyeler kala hangi şarkıyı çalacağından hâlâ emin olmadığı için defterlerin sayfalarını karıştırmaya başladı. Beş şarkıyı yeniden düzenlemişti ama hiçbirinden emin değildi.

Wietz listesine baktı. "Hazır mısın, Jacob?"

Jacob, Flem'in sınıfında da vardı ve Fiona onun iyi olduğunu biliyordu. Çocuk tabureye oturdu; Fiona'nın olmayı hayal edemeyeceği kadar havalı ve rahat görünüyordu. Kemanını omzuna yerleştirdi ve "Bu bir süredir üzerinde çalıştığım bir şey," dedi.

Birkaç dakika sonra kemanını indirdiğinde Fiona çaldığının bir vals mi yoksa pop şarkısı mı olduğundan emin değildi. Jacob'ın boynuzları çıksa ve bir İrlanda halk dansı yapsa şaşırmazdı. Fakat Wietz, "Düşüncelerinizi alayım?" deyince kulak kesildi.

Kızıl Saçlı kız, “Bu tekniğe aşına değilim,” dedi. Bu tartışmayı çok ilginç bulmuş gibi başını yana yatırdı. “Kendi kendine öğrenilmiş gibi görünüyor. *Eğitilmiş* müzisyenlerle çalıştın mı?”

“Pek çoğuyla,” dedi Jacob sakın bir tavırla. “Boston gençlik senfoni orkestrasında birinci kemancıydım.”

Normal insanlar etkilenebilirdi ama bu, Kızıl Saçlı ve kana susamış arkadaşları için geçerli değildi. Flütçü, Yankee Şapkalı ve simsiyah giyimli birkaç drama öğrencisi şu faydalı görüşleri bildirdiler: “*Parmaklarını kullanma şeklin tuhaftı. Bilerek mi öyle yapıyorsun? Kemanının düzgünce akort edildiğinden emin misin? Orijinal bir şey duyduğumu söyleyemem.*”

On dakika sonra Jacob’ın eserinin paramparça edilip anlamsız bir notalar yığınınına dönüştürülmesinin ardından, Weitz onu azat etti ve Fiona’yı çağırdı.

Fiona titreyen ellerle –tırnak etlerini neredeyse dibine kadar yemişti– gitarını kutusundan çıkardı, Moleskine yığınınını önüne koyup tabureye oturdu.

“Hem şarkıcı *hem de* müzisyensin, değil mi?” dedi Wietz notalarına bakarak. “Besteni sözleriyle birlikte dinleyeceğiz sanırım.”

“Sadece çalacaktım,” dedi Fiona. Yalnızca bu bile eriyip yok olması için yeterliydi.

Wietz bir kaşını kaldırdı ve başıyla Fiona’nın gitarını işaret etti. “Hazır olduğunuzda başlayabilirsiniz, Bayan Doyle.”

Fiona çenesini sıktı, yutkundu ve telleri tıngırdatmaya başladı.

İyi bir başlangıç yapmadı. Sınava giren biri gibi çalışıyordu. Numaralı kutucukları uygun renklere boyar gibi çalışıyordu; formüle göre, duygusuz ve en ufak bir nüans olmadan. İlerledikçe durum kötüleşti. Her nota acı vericiydi ve *şimdi de la’yı çalacağım* tadında bir tecrübeydi.

Berbat çalışıyordu.

Bitince başını kaldırmaya korktuğu için gözlerini tellerden ayırmadı. Sınıfa derin bir sessizlik hâkimdi.

Profesör Wietz boğazını temizledi. “Evet, şey. Bu...” Sınıfa baktı. “Düşüncesini paylaşmak isteyen?”

Saldırı başladı.

İlginç bir şeyin iması var gibiydi ama bu karışıklıkta adını koymak zor. İlerleyiş bayattı. Ruhsuz bir yetkinlik vakası. Ben amaçtan emin olamadım. Kendimi daha fazla duygu için kıvranıırken buldum. Basmakalıptı. Ruhsuzdu.

Sen gerçekten müzik öğrencisi misin?

Üstelik konuşanlar sadece Kızıl Saçlı ve güruhundan da değildi. Neredeyse herkesin –normalde Fiona kadar sessiz kalan Fransız Kornolu Kız’ın bile– söyleyecek bir şeyi vardı. “Bence daha fazlasına ihtiyacı vardı.”

Fiona taburenin üstünde taş kesilmiş bir halde dinledi.

“Bu besteye uygun sözler yazmış mıydın?” diye sordu Profesör Wietz bir süre sonra.

Fiona başını onaylarcasına salladı ve kendini zorlayarak, “Evet,” dedi.

“Tekrar çal, lütfen. Sözlerle. Niyetini daha iyi kavrayabiliriz.”

Öğrenciler bu fikri gönülsüzce onayladılar.

Fiona’nın bakışları işkencecilerinden liderlerine çevrildi. “Şey, aslında ona hazırlanmadım...”

“Hazırlanmak için haftaların vardı.” Wietz arkasına yaslanınca sandalye Re diyezde gıcırdadı. “Bu notunuzun büyük bir kısmını oluşturacağı için bir daha denemenizi öneriyorum.”

Fiona nefesini bıraktı, sonra içine olabildiğince çok hava çekip tekrar denedi.

Ortadan ikiye ayrıldım / Kazayla

La’ya çıkarken sesi titredi. Ses tellerini ısıtmamıştı.

Azar azar iyileşiyorum / Tesadüfen

Kelimelerle eşleştigi için akort değişikliği bu kez daha iyi gidiyordu. Yine de cümlelerdeki bazı sakil kısımları fazla vurgular gibiydi.

*Bu korsanlık / Bu bir isyan / Tanrım, nasıl nefret ediyorum
inceleyen bakışlardan*

Bu nakarata bu sözleri koyarken ne düşünüyordu acaba? Bir araya gelince hiçbir anlam ifade etmiyorlardı. Fiona parçayı yeniden düzenlerken sözlerin üstünde çalışmadığına pişman oldu.

*Tarihler beni yaratır ve anlatır / Gerçekler kendini dayatır,
beni yalancı çıkarır*

Ve bir kez daha korsanlarla ilgili o saçma nakarat.

Son nota odada yankılanırken Fiona kendini işkencecileriyle yüzleşmeye zorladı. İlk seferinde başını kaldırmadığı için bu ifadelerinin daha iyi olup olmadığından emin değildi.

“Yorumu olan?” dedi Wietz ve her şey yeniden başladı. *İfade tarzının sözlerin niyetini nasıl vurguladığını anlayamadım. Ölçünün düzensizliği dikkatimi dağıttı. Sözler ve beste arasında gerçek bir bağ yoktu; çok fazla düşünülmeyen bir araya getirilmişler ve sanki ortada üç farklı şarkıymış gibi geldi. Anlam ifade etmedi. Ve en kötüsü: Sözler kafamı karıştırdı; acıma mı duymam gerekiyordu?*

“Sınıfa katılıyorum, Bayan Doyle,” dedi Wietz. “Bence biraz çalışmanız gerekiyor.”

Fiona başıyla onayladı. Wietz saatine baktı. “Pekâlâ, bayanlar baylar. Haftaya görüşmek üzere.”

Fiona başını kaldırmadan eşyalarını topladı. Gitar kutusunun fermuarını olabildiğince sessizce çekip kutuyu sırtına astı. Müzik binası ile yurt arasındaki yolu buzla kaplıymış gibi, her hareketine büyük özen göstererek yürüdü.

Boğazı yanıyordu; soğuk ses telleriyle şarkı söylediği için değil, tam ortasına oturan yumru yüzünden. Beyni uyuşmuş

olabilirdi ama gözleri gayet iyi durumdaydı. Yurda yürürken yanaklarından ılık gözyaşları süzülüyordu.

Odasına gidecek ve günün geri kalanını yatakta geçirecekti.

Başı öne eğik bir şekilde yurdun lobisine girdiğinde karşıdan gelen biriyle çarpıştı. Kitaplar yerlere saçıldı. O ve kurbanı kitapları toplamak için aynı anda yere çöktüler. “Özür dilerim.”

Çarptığı kişi *tabii ki* Jackson’dı.

Bir eliyle Moleskine’leri sıkı sıkı tutarken, diğeriyle yanaklarını kuruladı. Kanıtları silmek istiyordu. Neden hep bu çocuğun önünde ağlıyordu ki?

“Kötü müydü?” diye sordu Jackson.

Fiona cevap vermedi. Cevap yeterince açıktı.

“Üzüldüm,” dedi Jackson.

Fiona omuz silkti. Jackson’ın bakışları yüzüne, her zaman her anlama gelir gibi görünen bölgeye baktı. Ağır ağır geri çekilmeye başladı. Aralarında en az üç metrelik bir mesafe açılınca, “Bu akşam gelemeyeceğim,” dedi. “Bir işim çıktı.”

Fiona eli yanağında, Jackson’ın geri geri uzaklaşmasını seyretti. Jackson “tesadüflerini” keşfettikleri gün yaptığı gibi arkasını döndü. Fiona cam kapıdan onu izleyip yapraksız ağaçların buzlu dalları arasında gözden kaybolana dek arkasından baktı.

Merdivene döndü. Yolda yan yana duran üç çöp kutusunun önünden geçti; kahverengi olan çöpler için, yeşil olan cam ve alüminyum için, mavi olansa kâğıt içindi. Mavi kutuya atmadan önce Moleskine’lerine sadece bir saniye baktı.

Belki bir gün işe yarar bir şeye dönüşürlerdi.

F I

Fi kapıyı açtığında üstünde hâlâ pijamaları –eşofman ve tişört-- vardı. Jackson kot pantolon ve gömlekten oluşan daha derli toplu kılığıyla verandada duruyordu. Sonuçta öğleden sonra saat üçtü.

“Çok mu geç yattın?” diye sordu sırtarak.

Fi ona dik dik baktı. Ole Miss'teki talihsiz geceden eve döndüğünde saat biri geçmişti ve huzursuz bir uykuya dalması saatler sürmüştü. Ruh hali –ve nefesi– leş gibiydi. Gözleri şişmişti, boğazı ağlamaktan acıyordu. En yakın arkadaşını kaybetmiş de olabilirdi kaybetmemiş de.

Ve şimdi ölü erkek arkadaşının kötü kardeşi ona pis pis sırtıyordu. “Bir şey mi istiyorsun?”

Jackson elindeki paketi ona uzattı. “Barış teklifi.”

Fi şüpheyle paketi –ve Jackson'ı– süzdü. “Ne için?”

“Bilindiği üzere, barış için.” Jackson paketi biraz daha kaldırıp ona doğru itti. “İçinde bomba yok.”

Fi hediye aldığını –kitaba benziyordu– ve elinde tarttı. “Şey, teşekkürler.”

“Şimdi beni içeri davet edeceğin kısma geldik.”

Fi kenara çekildi. Jackson salonda duraksayınca Fi onun, evlerine daha önce hiç gelmediğini fark etti. Ne tuhaftı... son iki yıldır hayatının temel parçalarından biriyle mutfağın yerini bilmiyordu.

“Gel,” dedi Fi. “Henüz bir şey yemedim. Aç mısın?”

“Elbette.”

Fi elma, peynir ve biraz kraker çıkardı. Bir bıçak ve kesme tahtası, iki bardak, bir sürahi buzlu çay alıp karşısına oturdu. Annesini gururlandıracak bir peynir ve kraker tabağı hazırlayıp aralarına koydu.

Jackson bir elma aldı. “Açacak mısın?”

“Ah, doğru.” Fi kendini ah-tam-da-istediğim-şey ifadesine hazırlayarak paketi inceledi. Parmaklarını yapışkan bantların altından kaydırıp kitabı çıkardı ve elinde öne arkaya çevirdi. “Günlük mü?”

“Bir Moleskine. Bence bir defter için oldukça havalı bir isim.”

“Ve buna ihtiyacım var çünkü?..”

“İlk sayfayı oku.”

Fi ilk sayfayı açtı. “‘Meyve Hiçbir Zaman Koparılmayabilir’ mi?”

Başlığın altına Fi’nin çok iyi tanıdığı sıkışık elyazısıyla bir şiir yazılmıştı. Fi birkaç saniye boyunca Marcus’un canlı elinin oluşturduğu sözcüklere bakarken nefes almayı unuttu.

“Sana bahsettiğim şiir,” dedi.

Fi başını kaldırıp ona bakınca Jackson ensesini ovarak bakışlarını kaçırdı. “Nasıl hatırladığım konusunda tamamen dürüst davranmadım. Defter onun ölümünden beri bendeydi.”

Fi uzun süre sessizce sözcüklere baktı, okudu. “*Meyve asla koparılmamalı dalından / Ve toplanmamalı sandıklarla / Sevgiden yiyen, onu asılı olduğu yerden yemeli...*”

“Dur,” dedi Jackson. “Lütfen.”

Fi parmaklarını sayfanın üstünde dolaştırdı ve Marcus’un kalemi çok bastırdığı yerdeki kabarıklıkları hissetti. “Bunu neden bana veriyorsun?”

“Çünkü senin içindi ya da muhtemelen senin içindi. Marcus bir şey söylemedi...”

“Anlamıyorum.”

“Hoşuna giden sözleri not ettiği böyle birkaç... günlüğü vardı. Ben o şiiri okuduktan sonra yeni bir defter istedi. Ben şiiri bir kez daha, yavaşça okurken o deftere yazdı. Ben yazmayı teklif ettim ama izin vermedi.”

“Ve bunca zamandır sendeydi, öyle mi?”

“Evet.”

“O zaman... neden şimdi?” diye soran Fi öfkelenemeyecek kadar altüst olmuş haldeydi.

“Çünkü böyle olsun isterdi,” dedi Jackson. “Ayrıca bir süredir parkta söylediklerini, kafadaki soruları düşünüyorum. Kendimi kötü hissettim. Durumu iyi idare edemedim. Moral desteği konusunda iyi olmadığım için bir günlük işe yarayabilir diye düşündüm.”

Fi başını onaylarcasına salladı. Marcus’un kelimelerinin üstüne gözyaşı damlaları dökülünce sayfaları korumak için defteri hemen kapadı. “Teşekkürler.”

Jackson ikisini işaret etti. “Seninle takılmak... Artık tuhaf gelmemesi çok tuhaf. *Arkadaşmı*ş gibi.”

Fi, Trent’in ona sert bakışını, artık arkadaşı olmak istemediğini söyleyişini hatırladı ve kalbi kendi etrafında *burulur* gibi oldu çünkü aklına Marcus’tan önce Trent gelmişti. “Marcus mutlu olurdu,” dedi.

Jackson hüzünlü bir ifadeyle gülümsedi ve bir elma daha aldı.

“Sence bizim...” Fi soruyu sorarken Moleskine’i uzakta durması gerekiyormuş gibi masaya bıraktı. “Hayatımıza devam etmemizi ister miydi?”

“Ne anlamda?”

“Biriyle çıkmak gibi.” Fi sorusunun kulağa sıradan geldiğini umdu. “Senin bir kız arkadaşın olsa mutlu olurdu, öyle değil mi?”

“İlgimi çekmiyor,” diye çıktı Jackson.

“Çıkmak mı, kızlar mı?”

Jackson gülerek Fi’yi rahatlattı. Neden iğneleyici bir tavır takınmıştı? “Kızlardan hoşlanıyorum.”

“Bir kıza ikinci bir kez dönüp baktığını hiç görmedim.”

Jackson gözlerini devirdi. “O ilk gün mü? Seninle kafede tanıştığımız gün? İçimde iki duygu birbiriyle yarışıyordu: Ya pislik gibi davran ya da tatlı kızla flört et.” Bir kraker aldı ve yemek yerine parmaklarıyla ortadan ikiye kırdı. “Görüldüğü üzere pislik galip geldi.”

“Seni flört ederken hayal edemiyorum.” Jackson’ın, kendinden hoşlandığını da hayal edemiyordu.

“Hiç hoş değil.” Jackson kendi kendine güldü. “Bir de alçın! Kriptonit gibiydi. Demek istediğim, savunmasız insanlara zaafım var.”

“Savunmasız insanlara zaafın mı var?”

“Ölmek üzere olan bir kardeş.” Omuz silkti. “Sen ne yapacağını bilemez bir halde masamızda otururken Marcus seninle ne yapacağına benden önce karar verdi ve bana pislik gibi davranma yolunu açtı.”

“Ya şimdi?”

“Ah, hâlâ pisliğim.” Sesi yeniden iğneleyici tonuna dönmüştü.

Fi buna rağmen üsteledi. “Hayır, demek istediğim, hâlâ kararlı bir şekilde ilişki ve çıkma karşıtı mısın?”

“Dediğim gibi, ilgimi çekmiyor.”

Fi de kendi krakerini alıp parçalamaya başladı. “Kibar olmayı seçseydin neler olacağını merak ediyor musun hiç? Benimle ilk sen konuşsaydın?”

“Merak ettiğim çok şey var. O tavuk parçasını neden ben yemedim? Ya teşhis daha önce konulsaydı? Ya seninle hiç tanışmasaydı ve son yılı sadece bana kalsaydı?”

“Haklısın,” dedi Fi. “Hâlâ pisliksin.”

Birkaç dakika sessiz kaldılar. “Bu çıkma soruları nereden çıktı?” diye sordu Jackson.

“Dokuz ay oldu. Bir süredir aklımda.”

Jackson’ın bakışları sertleşti. Fi, King’lerin kapı eşiğinde karşısına dikilip ona aynı kınayan ifadeyle baktığı zamanları hatırlayıp ürperdi.

“Sen Marcus’un kız arkadaşısın,” dedi Jackson.

Fi, Moleskine’e bakarak iç geçirdi. Sonra defteri alıp mutfak çekmecesine kaldırdı. Şimdilik. “Marcus öldü.”

“Özellikle biri var mı?”

“Evet. Hayır. Bilmiyorum.” Bunu neden onunla konuşuyordu? “Delilik bu. Unutmalıyım.”

“Neden delilik?” diye sordu Jackson yavaşça.

Fi, Jackson King’le kendilerini nasıl olup da bu olasılıksız ilişkinin içinde bulduklarını merak ederek gözlerini yumdu. “Onu kendimi bildim bileli tanıyorum. En yakın arkadaşım.”

Jackson yüksek sesle, “Ah, Tanrı’ya şükürler olsun,” diye iç geçirip arkasına yaslandı. Sandalyesi az kalsın geriye doğru düşecekken devrilmemek için son anda masanın kenarına tutundu.

Fi ona şaşkınlıkla baktı. “Senin neyin var?”

Sandalyesinin dört ayağını da yere bastıran Jackson elini kalbinin üstüne koyarken az önce boğulmaktan kurtulmuş bir adama benziyordu. “Beni kastettin sandım.”

“Seni mi?” Fi irkildi. “Ah... Bu...”

“Biliyorum. İğrenç, değil mi?”

Fi kaşlarını çatı. “Şey, ben *iğrenç* demedim.”

Jackson elini onu geçiştirircesine salladı. “İğrenç olan *sen* değilsin. Ama seni öpme düşüncesi, düpedüz yanlış.”

“Ben seni öpmek istemiyorum ki, Jackson.”

“Doğru. İyi ki.” Jackson doğruldu, keyfi gözle görülür biçimde yerine gelmişti. Elmadan mutlu bir ısırık aldıktan sonra, “Neyse sana ilişki tavsiyesi veriyordum,” dedi.

“Oldukça başarısızsın.”

“Çünkü senin hamlelerini savuşturmaya çalışıyordum. Pekâlâ, söz konusu çocuk? Marcus’un yanında sana sürekli asılan çocuk mu? Trevor mıydı, neydi?”

“Trent bana asılmıyordu! Marcus öyle mi söyledi?”

Jackson yüzünü buruşturarak kafasını salladı. “Hayır, sizin çok yakın arkadaş olduğunuzu söyledi. Bana sorarsan, tuhaf iki yakın arkadaşınız. Biraz işlevsiz.”

“Sen de iyi işleyen ilişkiler konusunda uzmansın.” Fi yüzünü buruşturdu. “Kendimi daha iyi hissetmemi sağlaman ve bana iyi tavsiyeler vermen gerekiyor.”

“İkisini aynı anda yapamam. Daha iyi hissetmek mi istiyorsun yoksa iyi tavsiye almak mı?”

Fi iç çekti. “İyi tavsiye almak.”

“Bulaşma derim. Arkadaşlığınız kesinlikle bozulur.”

Fi’nin duymak istediği bu değildi.

Duymak istediği neden bu değildi?

Başını iki yana salladı. “Fikrimi değiştirdim. Daha iyi hissetmek istiyorum.”

“Bulaşma. Arkadaşlığınız kesinlikle bozulur,” dedi. “İyi hissetme etkisi daha sonra devreye girecek.”

“Ne zaman?”

“En iyi arkadaşını kaybetmediğin zaman. Çünkü en iyi arkadaşını kaybetmek *berbat* bir şeydir.”

MART

FIONA

Fiona karyolanın ayakucuna oturmuş, ayakkabısının bağcıklarını bağlıyor ve köşede duran gitarına bakıyordu. Trajik bir şekilde akordu bozulmuş falan değildi; son birkaç haftadır sık sık çalışıyordu. İhmal edilen, Moleskine'lerdi... Ya da onlardan artakalanlar...

En azından müzik için performans gerekliliklerini yerine getirmişti. Korkunç Bireysel Performans notunu telafi etmek için sonrasındaki beste çalışmasında her şeyini ortaya koymuştu. En iyi defterlerini attığı için sıfırdan başlamak zorunda kalmıştı. Ama en azından şu andan itibaren Wietz'in dersindeki her şey kâğıt üstünde olacaktı.

David yanında esneyerek gerindi ve parmaklarını beton duvardan aşağı, karyolanın başucuna doğru kaydırды.

"Nereye gidiyorsun?" Sesi hâlâ uykulu ve boğuktu. Bileğini yüzüne doğru kaldırdı ve lensleri olmadığı için gözlerine iyice yaklaştırdı. "On oldu mu yoksa?"

Fiona üzerine bir *sweatshirt* geçirdi. “Kahve alacağım. Sana da getiririm.”

“Tamam,” dedi David yine gerinerek.

“Çok uyuma.” Fiona diziyle onun bacağına dürttü. “Öğlen L’yi⁵ yakalaman gerek.”

David “biliyorum” dercesine homurdandı ve “Tanrım, ne kadar *soğuk*,” diye söylenerek örtüleri kafasına kadar çekti.

Fiona kafeteryada bir süre çöreğinin ve okul gazetesinin başında oyalandı. David’le güzel birkaç gün geçirmişlerdi. Dışarıda yemekler, müze ziyaretleri ve dün gece bir grubun konseri derken ikisi de çok para harcamıştı. Her zamanki gibi özellikle konuştukları bir konu yoktu. Fiona en azından tuhaf Jackson konusunu açmak zorunda kalmamıştı. Kumsaldan ve Fiona’nın sunumundan sonra yatakhane lobisinde çarpışmalarından beri hiç konuşmamışlardı. Yollarının kesiştiği birkaç seferde Jackson mümkün olan en hızlı şekilde ortadan kaybolmuştu.

Kaderin bir cilvesi sonucu, tek gerçek konuşma fırsatları David’in geldiği güne denk düşmüştü. Fiona onu kampüse en yakın “L” istasyonunda karşılaşmış ve yurda birlikte yürümüşlerdi. Onlar sıcak binaya sığınırken Jackson da dışarı çıkıyordu. Geçmeleri için kapıyı tutuyordu –Fiona onun kapıyı *kim için* tuttuğunu çok geç fark ettiğini düşünüyordu– ve durup, “Sen Memphis’deki çocuk değil misin?” diye soran David olmuştu.

Jackson ne yapacağını bilemeyerek durmuştu. Sonunda kapıyı bırakıp David’in elini sıkırmıştı.

“Evet, Jackson. Kafede tanışmıştık.” Başıyla David’in çantasını işaret etti. “Ziyarete mi geldin?”

5 İngilizce *elevated* (yükseltilmiş) kelimesinin kısaltması olan L Şikago ve çevresine hizmet veren bir hızlı transit sistemdir. New York ve Washington metrolarından sonra Amerika’nın üçüncü büyük raylı ulaşım ağıdır. (ç.n.)

“Bahar tatilim,” demişti David kolunu Fiona’nın beline sarıp onu kendine çekerken.

Bu heyecan verici konuşmanın ardında Jackson sonunda, “Dersim var. Sonra görüşürüz, millet,” diyene kadar bir süre tuhaf bir şekilde orada durmuşlardı.

“Noel’de daha sevecendi,” demişti David cam kapıdan çıkan Jackson’ın arkasından bakarken.

Gerçekten de öyleydi.

Çöreğini ve okul gazetesini okumayı bitiren Fiona saatine baktı. David ölü gibi uyuyordu, ki bu Fiona’nın hiç bilmediği bir şeydi. Önceki gece saat birde Fiona’nın aynı daireyi paylaştığı iki arkadaşı birkaç arkadaşlarıyla birlikte dairenin ortak salonunda parti vermişti. David yattığı yerde dönmemişi bile.

Ayrıca uyanmak da bilmiyordu. Uçuşundan önce biraz zamanı vardı ve Fiona onu kovar gibi görünmek istemiyordu ama hazırlanmıştı. Daireyi paylaştığı kızlar tek kişilik bir odası olduğu ve dolap için didişmek, kimsenin alarmıyla uyanmak ya da tuhaf alışkanlıklarla uğraşmak zorunda olmadığı için çok şanslı olduğunu söyleyip dururlardı. Fiona nedenini şimdi anlıyordu. Beton duvarlı, ufakık, her daim soğuk ve akustiği berbat odası en azından sadece kendisine aitti.

Kahvesini yenileyip David’e de bir fincan aldıktan sonra üst kata çıktı. İki sıcak fincanı idare etmeye çalışarak kapıyla biraz boğuştuktan sonra, odasının yolunun üstündeki ortak salona girdi.

Jackson koltukta oturuyordu. Öne eğilip dirseklerini dizlerine dayamış ve parmak uçlarını yüzünün önünde bir çan kulesi gibi birleştirmişti. “Bir saniyen var mı?”

Berbat görünüyordu. Donuk gözlerinin altında torbalar vardı, ten rengi esmerden çok sarı görünüyordu. Sesi her zamankinden cılızdı. Onu bu hale getiren her neyse, oldukça zorlu bir yolculuk olmalıydı.

Fiona bir an ne yapacağını bilemeyerek durdu. Jackson'ın bakışları kahve fincanlarına çevrildi.

“Ah,” dedi ayağa kalkarken. “Hâlâ burada olacağını düşünemedim.”

“Sanırım uyuyor,” dedi Fiona kapıya bakarak.

Jackson da kapıya baktı. “Sonra gelirim. Sorun değil.”

“Hayır,” dedi Fiona biraz fazla hızlı bir şekilde. Bardakları masaya bırakıp bir sandalye çekti. Koltuğa tuhaf bir açıyla oturdu ama Jackson'ın hangi açıda durmasını istediğinden emin değildi. “Sorun değil.”

Jackson *ifadesiz* bakışlarla –ne alaycılık vardı ne neşe ne de öfke– bir kez daha kapıya baktı. Gözlerinde sadece boşluk vardı. Koltuktaki eski yerini aldı ve bir süre dizlerine baktı.

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra, Fiona, “Bir şey mi konuşmak istiyordun?” diye sordu.

Jackson yanağının iç kısmını ısırdı, bakışlarını ellerinden sırt çantasına, sonra ayaklarına ve tekrar ellerine çevirdi. “Gelip seni yoklamak istiyordum. Üzgün görünüyordun, biliyorsun, şeyden sonra...” devamını getirmedi. Fiona hangi *şeyden* bahsettiğinden emin değildi.

“Buradayım. Benimle konuşabilirdin.” Jackson'ın cılızlaşan sesine karşılık kendisinininki ağlamaklıydı. İkisi de ses tellerinin sadece bir kısmını kullanıyordu.

“Şey, evet, biraz karmaşık bir durum.” Jackson elini saçlarının arasından kaydırıp başıyla kapalı kapıyı işaret etti. “Kanıt A.” Kaşlarını çatı. “Ya da B.”

Fiona kot pantolonundan hayali bir iplik kopardı.

Jackson'ın bakışları da kendi bacaklarına sabitlendi. Dirseklerini dizlerine dayadı. “Annemle buraya gelme konusunda çok tartıştım; neden bu kadar acele ettiğimizi anlamıyordum. Ama

buraya gelince, ne bileyim, iyi geldi. Her şey yeniydi. Benimdi.” Başını iki yana salladı. “Kulağa çok kötü geldiğini biliyorum.”

“Hayır, anlıyorum,” dedi Fiona usulca.

Jackson *hemen o anda* söylemezse bir daha hiç söyleyemeyecekmiş gibi hızlı hızlı konuşuyordu. “Kardeşimin hasta olması hayatımı her bakımdan değiştirdi. Demek istediğim, buna ben izin verdim. Ama yine de her şeyi belirleyen oydu.”

Fiona yutkundu. Konuşmanın nereye gittiğini bilmiyordu. Bilmek istediğinden emin değildi.

Jackson öne eğildi ve sırt çantasının içinde bir şey aradı. Doğrulduğunda elinde beş tane Moleskine defter vardı. “Aşağıdaki çöp kutusundalardı. Okumadım.”

Fiona birkaç saniye şaşkınlıkla baktıktan sonra defterleri dikkatle alıp kırılabilirlermiş gibi özenle dizlerinin üstüne yerleştirdi. En üsttekinin kapağını açıp parmağını sayfanın üstünde dolaştırdı. Jackson King’in yanında hep olduğu gibi, bir kez daha boğazına oturan yumruyu aşarak konuşmaya çalıştı. “Teşekkürler.”

“Daha önce vermeliydim, biliyorum.”

Fiona şoku henüz atlatamadığı için başını onaylarcasına sallamakla yetindi. Belki de kızmalıydı. Ama onca şeyden sonra, Jackson’ın hoşgörüyü hak ettiğine karar verdi.

Jackson, Fiona’nın gözlerinin içine bakarak derin bir nefes aldı. Kan çanağına dönmüş damarlar, gözlerinin beyazını pembeleştirmişti. “Seni görmek istedim. Sadece ne diyeceğimi bilmiyordum.” Yüzünde cılız bir gülümseme belirdi. “Kulağa ironik geliyor ama Marcus bu ikileme bayılırdı. Adam her tür varsayımsal duruma bayılırdı. Bir direk bile konuşabileceğinden bahsetmiyorum bile.”

Fiona başını iki yana salladı. Bu konuşmayı yapamazdı. “Jackson...”

“Sadece dinle beni,” dedi elini kaldırarak. “Küçük bir konuşma hazırladım.”

Fiona korkuyla ve istemeyerek başını tamam der gibi salladı.

“Marcus bir mucizenin olacağına ne kadar inansa da bir saniyesini bile boşa geçirmezdi.” Hüzünlü, çarpık bir gülümsemeyle devam etti. “Yani ben bunu ölüm döşeğindeki kardeşimden öğrendim. *Sakın boşa geçirme.*”

“Neyi?” diye fısıldadı Fiona.

Jackson ona uzun uzun baktı. “Seni sen yapan her şeyi.”

“Anlamıyorum.”

Jackson, Fiona’nın oturduğu sandalyeyi kollarından tutup onu diz dize oturacakları şekilde yakınına çekti. Konuşurken bakışları aşağı çevrildi. Gözlerini özellikle kaçırmıyor, daha çok kafası karışmasın diye hiçbir şeye odaklanmamaya çalışıyordu sanki. “Bak, sonuçta hepimiz tecrübelerden ibaretiz, kimi boktan, kimi harika, kimi düpedüz aptalca. Ama ne kadar çok tecrübe edinirsen, o kadar çok var olursun. Ve bence Marcus da bunu bildiği için hep yapmak, yapmak, yapmak istiyordu. Bu, hastalığından daha büyük olmasını sağlıyordu.

“Hasta olmak da o tecrübenin parçasıydı. Hayatını biçimlendirse de onu tanımlayan tek şey değildi. Hastalık sonunda onu öldürdü ama asla mağlup etmedi.”

Fiona hiç tanımadığı o çocuk karşısında kendini mahcup hissetti. Hasta yatağında bile Fiona’dan daha büyük yaşamıştı. Kaderinin gözünün içine bakmıştı. Korkusuyla yüzleşmişti; oysa Fiona her zaman korkaklık yolunu seçmişti.

Yüzü düzelse de eskisinden farklı mıydı sanki?

Hayır. Hayır, değildi.

Yutkunarak başını iki yana salladı. “O kadar kolay değil.”

Korkunç 18 Mayıs tesadüfünü keşfettiklerinden beri Jackson ona ilk kez dokundu. Yüzüne düşen birkaç saç telini kulağının

arkasına ittikten sonra parmak uçları yanağında kısacık bir an dolaştı. Dokunuşuyla Fiona'nın teni karıncalandı. Jackson elini indirdi ve Fiona'nın elini tutup ona yaklaştı. Dizleri bir fermuar dişlisi gibi iç içe girdi –Jackson-Fiona-Jackson-Fiona–, başıyla Fiona'nın kucağındaki defterleri işaret etti. “Hepimizin yükleri var, Fiona.”

“O yükü yüzünde taşıyan bir tek ben varım.”

Jackson omuz silkti. “Ne olmuş yani? Başka insanlar da yüklerini morluklarında taşıyor. Ya da sevdikleri insanları kaybettiklerinde kalplerinde. Nefretle büyüyen çocuklar ruhlarında. Peki ya bizler? Bizler onu aşağılara itip çürümesine ve bizi yavaş yavaş zehirlemesine neden oluyoruz. Hangisi daha iyi?”

Fiona defterlerine baktı ve koca koca damlaların tek tek düşmesini izledi. “Çok zor.”

“Sadece sen zorlaştırdığın için.”

Fiona bir kez daha başını iki yana salladı. “Ayağa kalkıp bu şarkıları söylersem, hissettiğim ve olduğum her şeye herkes ulaşabilecek. *Eğlenceye* dönüşecek. Herkes beni tanıyacak ama kimse karşılığını vermeyecek. Diğer herkes kürk paltolarına sarınmışken, ben çıplak olacağım.”

Jackson kısa, keyifsiz bir kahkaha attı. “Fiona kimse senden yazmanı istemiyor. Kimse seni gitar çalmaya zorlamıyor. Seni tanımak için çevrilen büyük bir komplo yok.” Birbirlerine kenetledikleri elleriyle gözyaşlarından ıslanan defterleri işaret etti. “Soru şu, senin için *son derece önemli değilse*, bu defterlere neden küçük bir servet harcadın? Neden ülkenin en iyi yazarlık ve müzik okullarından birine geldin? Bu sen değilsen, kendine neden bu kadar işkence ediyorsun?”

“Ben *buyum*,” dedi Fiona sinirlenerek. “Söylediğim bu zaten.”

Jackson öne eğildi, alnını onunkine yaslayıp gözlerine baktı. “Öyleyse kimsen o ol.”

Fiona ne cevap vereceğini bilemeyerek ona baktı. Dizleri birbirine yaslı, elleri Fiona'nın kucağındaki defterlerin üstünde düğümlenmiş bir halde kaldılar. Birleşen alınları nefes alıp veren bu üçgeni tamamlıyordu.

Kapısı tıkırdayarak kapanınca ikisi de hızla geri çekildi. David çantası ayaklarının dibinde, ortak salonun kenarında duruyordu. Masadaki fincanları işaret etti. "Kahveyi arıyordum. Ve seni."

Jackson ve Fiona aynı anda ayağa fırlayınca aralarında duran defterler yere düştü. Fiona avuçlarını kot pantolonuna sürterken Jackson sırt çantasını almak için eğildi. Tuhaf bir andan sonra Jackson ellerini ceplerine yerleştirdi ve "İyi uçuşlar," diyerek merdivene yöneldi.

Fiona derin bir nefes aldı. "Göründüğü gibi değil."

"Nasıl görünüyordu?"

"Biz sadece... O konuşabildiğim biri. Burada yani."

"Hangi konuda?"

Fiona ayaklarının dibindeki defterleri işaret etti. "Bütün bunlar *-benim-* saçma şeylerim hakkında."

David kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı. Sesi sert, duruşu kaskatıydı. "İki yıldır çıkıyoruz ve o saçma şeyleri bana hiç anlatmadın."

"Hiç sormadın."

"Defalarca sordum."

Fiona koltuğa çöktü. David olduğu yerde, duvara yaslı kaldı. "*Benimle* hiç konuşma gereği duymamamın özel bir nedeni var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Belki de... Hiç ihtiyaç duymamışımdır? Zorunda hissetmemişimdir?"

"Ama onunla hissediyorsun."

Fiona omuz silkti.

David onu uzun uzun süzdükten sonra başını iki yana sallayarak duvardan doğruldu. "Sanırım alacağım tek cevap bu."

"David, ben..."

David çantasını omzuna astı ve olduğu yerde durup bekledi. Fiona kendini bir şey söylemeye, bu durumu açıklayan sözleri telaffuz etmeye zorladı. Ama defterler dolusu düşünce ve kelime yazan kızın bir anda söyleyecek hiçbir şeyi kalmamıştı.

David saatine baktı. "Gitmeliyim."

"Dur paltomu alayım." Fiona ayağa kalktı. "Seninle istasyona kadar geleyim."

"Hayır, gelme." David çantasını düzeltti, montunun fermuarını çekti. "Yolu biliyorum."

Uzunca bir süre oldukları yerde durdular; Fiona koltuğun yanında, David ise birkaç adım uzağında.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi Fiona.

David güldü. Ona hiç uymayan, buruk bir gülüştü. "Bu her şeyi anlatıyor."

NİSAN

Fİ

Fİ ödevini tamamlamak için babasının masasının başında oturuyordu. Profesör onlardan yeni bir şey yazmak ya da daha önce tamamladıkları bir kompozisyonu iyileştirmek arasında seçim yapmalarını istemişti. Fİ “Tek başına gitmene izin vermem gerektiğini bilmeliydim” konulu yazısını elden geçirmeye karar vermişti. Artık olaylara farklı bir bakış açısından bakıyordu.

Marcus’un Moleskine’indeki şiirle çalışıyordu. Edna St. Vincent Millay’in “Meyve Asla Koparılmamalı Dalından” adlı şiiri.

Güzel –ve hüznü– bir şiirdi.

*Meyve asla koparılmamalı dalından / Ve sandıklarda toplanmamalı
Sevgiden yiyen, onu asılı olduğu yerden yemeli*

Dallar kamışlar gibi bükülse de

*Olgun meyve otlara düşüp parçalansa ya da ağaçta buruşsa da
Sevgiden yiyen yanında sadece / Karnında taşıyabileceği ka-
darını götürmeli*

Önlüğü boş olmalı / Gepleri de

Meyve asla toplanmamalı dalından / Ve sandıklara kaldırılmamalı

*Aşkın kışı boş sandıklarla dolu bir mahzendir / Çürüyüp yu-
muşamış bir meyve bahçesinde*

Fi bir yandan tırnaklarını yiyip bir yandan da yazı Marcus'la mı yoksa kendisiyle mi ilgili olmalı, karar vermeye çalışırken görüntülü sohbet simgesinin yanında Ryan'ın fotoğrafı belirdi.

"Selam," dedi Fi görüşmeyi kabul edip. "N'aber?"

Kameranın açısı tuhaf ve ılık fazla sarıydı ama Ryan iyi görünüyordu. Noel tatilinde babaları Ryan'ın kaslarının nihayet kemiklerine yettiği yorumunda bulunmuştu. Artık daha fazla yer kaplıyordu. "Ah," dedi Ryan. "Annem açar sandım."

"Annem dışarıda." Fi karşısındakinin uydu tarafından üretilmiş bir görüntü yerine gerçekten Ryan olmasını ne kadar istediğine şaşırarak ekrana dokundu. "Saçların uzamış."

Ryan parmaklarını saçlarının arasından kaydırırken omuz silkti. "İyi misin?"

"Evet, ödev yapıyorum." Fi babasının deri koltuğunda arkasına yaslanıp sağa sola dönmeye başladı. "Trent artık futbol oynadığını söyledi."

Ryan konunun nereye gideceğini anlamaya çalışır gibi onu bir an süzdü ama bu kötü bağlantıda bir şeyleri kestirmek güçtü. "Eğlenceli," dedi sonunda. "Zaten bu yüzden arıyordum. Burada bir yaz kampı var, küçük çocuklar için. Sanırım kalıp çalışacağım."

"Ya Gwen?"

"O da kalacak."

Fi pis pis güldü. "Onunla evlenecek misin?"

"Fi, daha on dokuz yaşındayım." Sonra omuz silkti. "Evet, muhtemelen."

"Liseli âşıklar. Şansınız çok parlak değil."

"Sen Marcus'la evlenmez miydin?"

Yakın geçmişte sorulmuş olsa bu soru Fi'nin kabuğuna çekilmesine neden olurdu. Tam olarak ne zaman, neden ve hatta

nasıl ilerlemeye başladığını bilmiyordu. Ama az da olsa ilerleme kaydetmişti. “Bu asla bilemeyeceğimiz şeylerden. Ama kendime eziyet ederken harcadığım enerjiye değmiyor, biliyorsun.”

Ryan başını onaylarcasına salladı. “Notların nasıl?” diye sordu.

“Bu dönem şimdilik 3.0. Daha finaller var ama sanırım iyi olacak.”

“Sonra gözetimden çıkıyor musun? Yeniden oynayabilecek misin?”

Fi başparmağının kenarını yiyerek başını evet anlamında salladı.

“Tırnaklarını yiyorsun. Sorun ne?”

Fi kaşlarını çatarak tırnaklarına baktı. Kendini bu kadar ele verdiğinin farkında değildi. “Sence NU koçuna yazmam delilik olur mu? Onca şeyden sonra?”

Ryan’ın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi; gerçek bir gülümseme. “Yıllardır yaptığın en az delice şey olur.”

“Beni alması imkânsız. Notlarım pek iyi değil. Formdan düştüm.”

“Öğrenmenin tek bir yolu var.”

Fi tırnak etini dişlemeye devam ederek başını onaylarcasına onayladı. “Ne diyeceğim konusunda hiçbir fikrim yok.”

“Şimdi yap. Ben de yardım edeyim.”

“Şimdi mi?” Fi günlerce –belki de haftalarca– bunu planlayarak kendine eziyet ettikten sonra nihayet bir şey yapacak cesareti toplamıştı.

“Evet. E-postanı aç, ben de ekranı görebileyim.”

Koçla irtibata geçmek *Fi’nin* fikriydi. Ancak şimdi kontrolü Ryan’a kaptırır gibi hissediyordu. Ryan fazla üstüne geliyormuş gibi. “Önce bana neden yardım etmek istediğini söyle.”

“Ne demek neden? Bunu yapmanı istiyorum.”

“*Neden* bu kadar çok istiyorsun?”

Ryan gözlerini devirdi. “Tanrı aşkına, Fi yoksa bir fesatlık düşündüğümü falan mı sanıyorsun?”

“Fesatlık değil.” Fi omuz silkti ve kalemi elinde çevirerek kardeşine bu derin gerçeği açıkladı. “Çünkü kontrolü ele geçirmeyi seviyorsun. Bana patronluk taslamayı.”

“*Sana patronluk mu taşıyorum?*” diye tekrarladı Ryan.

“Şey, evet. Her zaman gölgede kalıyorum.”

“*Sen mi benim gölgede kalıyorsun?*” Sarımtırak ışığa rağmen, Fi kardeşinin yanaklarına hücum eden kanı fark etti. “Kafan mı güzel?”

“Bu da ne demek oluyor?”

Ryan biraz buruk bir kahkaha attı. “Fi, ben eyaletin en iyi lakros oyuncusunun kısa boylu, vasat kardeşiydim. O lanet olası sporu *yapmamın* tek nedeni kendimi senin saplantına kaptırmamdı ve bunu ancak buraya gelip okulun futbol takımına girince anladım.”

“Lakrosu sevmiyor muydun?”

“Sen ve Trent benden çok daha iyiydiniz.”

Bu ani farkındalık Fi’nin başına bir ağrı saplanmasına neden oldu. “Yani... e-posta konusunda yardım teklifinin nedeni...”

“Sen. Benim. Kız. Kardeşimsin.”

“Peki ya, Marcus’un ölümünden sonrası? Başka erkeklerle çıkmam ve okul değiştirmemle ilgili yaptığın yorumlar? Tam bir odundun.”

“*Perişandın.*” Dört heceyi de ayrı kelimelere dönüştürebilmiş gibi uzatarak söyledi.

“Sen de *sinir bozucuydun,*” dedi Fi onu taklit etmek için elinden geleni yaparak ama daha fazla hece olduğu için onun kadar etkileyici olamadı.

“Üzgünüm,” dedi ama hiç de öyle görünmüyordu. Sonra biraz yumuşayarak ekledi: “Yardım etmeye çalışıyordum.”

“Hayatım konusunda bana güvenebilirsin, biliyorsun. Ben de mahvolmasını istiyor değilim.”

“Ama bir ara gerçekten mahvolsun diye uğraşıyor gibi görünüyordun.”

Fi buna itiraz edemedi. “Yani bütün mesele bu mu? Sadece kız kardeşin olmam mı?” Elini belli belirsiz salladı. “Ve beni sevmen falan filan.”

“Tanrım! Evet, bütün mesele *bu!*” Saçlarını yolmak ister gibi tuttu. “Acayip sinir bozucusun.”

“Öyle diyorlar.”

Kaşları çatıldı. “Kim?”

Fi gözlerini devirdi ama kardeşine değil, daha çok listenin uzunluğuna. “Annem ve babam. Danışmanım. Jackson. Trent.”

“Jackson mı? Marcus’un kardeşi Jackson mı? Sen neden...”

“Takılıyoruz.”

“Takılıyor musunuz?”

Neden Fi’nin ağzından çıkan her sözü tekrarlıyordu? “Evet. İlk başlarda zordu; iyi geçinmeye *doğal bir yatkınlığımız* olmadıği için. Buna rağmen, fena değil. Yani yakınımnda olması.”

“Yakınımnda olması derken, ee, tam olarak ne şekilde yani?”

“Arkadaş olarak.” Bu insanların tahminlerinin ucu oraya çıkmak zorunda mıydı?

“Ah, tamam o zaman.” Ryan dirseğini masaya koyup başını eline yasladı. “Çok yorgunum, Fi. Anneme kamptan bahsetmek için aramıştım. Kız kardeşimle dertleşmeyi beklemiyordum.”

Fi koltuğu bir sağa, bir sola çevirdi. “Sence e-posta için enerjin var mı?”

Ryan hafifçe gülümseyerek başını onaylarcasına salladı.

Yazmaları yaklaşık bir saat sürdü. Yanlış başlangıçlar, üstü çizilen satırlar, yeniden düzenlenen cümlelerle boğuşular. Ryan

fazla kişisel yazdığından endişeleniyordu, gerçeklere bağlı kalmalıydı ama Fi ayak diredi.

Fi neredeyse bir yılını değiştiremeyeceği şeylerin yasını tutarak ve değiştirebileceklerinden saklanarak geçirmişti. Şimdi yeniden başlayacaksa –ve şu an bunun için son derece uygundu– bu başlangıcı onu Fi yapan her şeyle yapacaktı.

Sevgili Koç Starnes,

Beni hatırlamıyorsanız adım Fiona Doyle, Memphis'teki Union Lisesi'nin merkez oyuncusuydum. Sakatlığım nedeniyle lise üçüncü sınıfın büyük kısmını pas geçmek zorunda kalsam da dokuzuncu, onuncu ve on ikinci sınıflarda eyalet karma takımındaydım. Üst üste üç yıl, Vahşikedi Kızlar yaz kliniklerine katıldım.

Beni ayrıca geçen yıl yaz antrenman kampını son dakikada iptal eden kız olarak da hatırlayabilirsiniz. Artık "düzeldiğimi" iddia edemesem de o yolda ilerlediğimi söyleyebilirim.

Bu sene sezonunuzu takip ettim. Bu bahar üst üste sekizinci kez NCAA unvanını kazanmanız beni hem heyecanlandırdı ve hem de içimi burktu. Maçlar müthişti; keşke bir parçası olabilseydim.

Bana bir fırsat borçlu olmadığınızı biliyorum ama lakrosu seven ve çok çalışacak bir kız için boş yeriniz varsa, lütfen beni göz önünde bulundurun. Sizi bir daha asla yüz üstü bırakmayacağıma söz veriyorum.

*Saygılarımla,
Fiona "Fi" Doyle*

TEMMUZ

FIONA

Fiona yatağına oturmuş gitarını tıngırdatıyordu. Yapacak başka hiçbir şeyi yoktu.

Bir aydır evdeydi. *Tek başına*. BM'de inanılmaz bir staj fırsatı yakalayan Lucy yazı New York'ta geçirecekti. Ryan, Clemson'da bir futbol kampında çalışıyor ve ebeveynlerinin hoşnutsuzluğuna rağmen Gwen'le birlikte yaşıyordu. Fiona, David'in Memphis'de olduğunu tahmin ediyordu. Birkaç e-posta ve mesaj göndermiş ama cevap alamamıştı.

Jackson da Mephis'de değildi. Kredi toplamak için yaz okuluna kalacağını söylemişti ama Fiona onun eve dönmek istemediğinden şüpheleniyordu. Gerçi bunu doğrulama fırsatı olmamıştı. Oysa ortak salondaki o dertleşmeden sonra ilişkilerinin çoktan normale dönmüş olmasını beklerdi.

David gittikten sonra –onu Jackson'la kafa kafaya vermiş bir halde bulmasının ardından– Fiona aşırı duygusal bir Viktorya dönemi roman kahramanı edasıyla odasına sığınmıştı. *Suçluluk! Suçluluk duygusundan bayılabilirim!* Jackson onu yoklamaya gel-

mişti ama ziyareti ikisinin de ne yapacağını bilemediği tuhaf bir duruma neden olmuştu. Jackson'ın ölen kardeşi, Fi'nin erkek kardeşi, müzik, defterler. 18 Mayıs.

Dönemin bitmesine iki ay kala hâlâ doğru düzgün konuşmamışlardı. Fiona ona ne zaman rastlasa Jackson asabi bir kedi gibi davranıyordu. Fiona yeterince yavaş hareket etmezse ürküp bir kanepenin altına saklanabilirmiş gibiydi.

Jackson yurttaki odasına *ancak* taşınma gününde, her zamanki normal ve flörtöz havasıyla gelmişti. Fi'nin annesi ve babası arabaya eşyalarını götürmüştü ve Fi yatağın altında çorap teklerini ve düşürülmüş defterleri arıyordu.

"Tanrım, bu açığa *bayılıyorum*," demişti Jackson.

Fiona yatağın altından geri geri çıkarken kafasını karyolaya çarptı. Daha ne cevap vereceğini bilemeden, annesi odaya geri döndü.

"Merhaba, adım Jackson King," diyerek annesine elini uzattı.

"Ah, şu Memphis'li çocuk!" Annesi son derece neşeli görünüyordu.

"Evet, efendim." Jackson annesinin aldığı çantalara uzandı. "İzin verin ben alayım."

Fiona'nın eşyalarını arabaya yüklemelerine yardım etti. Saygılı bir güneyli olarak Fi'nin anne babasının bitmek bilmeyen sorularına katlandı. *Annenle baban Mempis'li mi, Jackson? Hangi lisede okumuşlar? Annenin evlenmeden önceki soyadı ne? Ah, sanırım dayını tanıyor olabiliriz.*

"Yaz için eve dönecek misin?" diye sordu annesi.

"Yazın birkaç ders alacağım ama temmuzda döneceğim."

"Döndüğünde bize akşam yemeğine gelmelisin. Fiona'nın seni daha fazla görmek isteyeceğinden eminim."

"Ben de onu daha fazla görmek isterim."

Annesi son çantayı da arabaya koymak için arkasını dönünce Jackson'ın göz kırpmasını ve Fiona'nın kıpkırmızı olmasını kaçırdı.

Fiona ve Jackson bagajın önünde beceriksizce vedalaşırken muhtemelen anne ve babası dikiz aynasından onları gözetliyordu...

"Cidden," dedi Jackson başparmağıyla Fiona'nın elini okşayarak. "Döndüğümde birlikte takılmalıyız."

Sorular Fiona'nın boğazına yumru misali oturdu. Yutkunarak giderebilmeyi isterdi ama rahatsız edici konuşmalardan kaçınmanın sonu o güne kadar kendisi için hiç iyi olmamıştı. "Bunu neden *şimdi* yapıyorsun? İki aydır aramızda sadece üç kat vardı."

"Kendi tavsiyeme uyuyorum," dedi Jackson.

Fiona ona hangi tavsiyeden bahsettiğini sormadan babası boğazını temizledi. Sürücü kapısının yanına dikilen babası artık gerçekten yola çıkmaları gerektiğini söyledi, bu nedenle Fiona, Jackson'ı beceriksizce kucaklayıp yanından ayrıldı.

Ve şimdi, bir ay sonra bu şey her neyse *başlayabilmesi* için Jackson'ın geri dönmesine çoktan hazırды.

Kapı çalınca gelenin sadece iki kişiden biri olabileceğini bilerek kapıyı süzdü. "Gel," diye seslenince annesi –tabii ki– kucağında bir kıyafet yığınıyla içeri girdi.

"Sakın bağırma ama bunları çatıda buldum. Asırlar öncsinden kalma. Artık bana yakışmazlar."

Fiona masayı işaret etti ve annesi –çok parlak renkli– eskiden kalma kıyafet yığınını bıraktı. Masanın yanında durup Fiona'ya ve gitara baktı. "Ne yapıyorsun? Hoş bir şeye benziyor."

"Özel bir şey değil."

"Bugün Ryan aradı," dedi annesi. "İki hafta sonra hafta sonu için gelecekmış. Kafedeki açık mikrofon gecesine katılacağını söyledi."

"Düşünüyorum."

Saplantı derecesinde düşünmek daha doğru ifadeydi. Uyumuyordu, tırnak etlerini dibine kadar yemişti ve şarkı sözlerinin üstünü o kadar çok çizmişti ki artık kendisi bile okumakta zorlanıyordu.

Zavallı Lucy her gün aynı konuşmalara katlanmak zorunda kalıyordu: *Ne düşünüyorum ben? / Sence gerçekten iyi bir fikir mi? / Bunu artık aşmalı ve yapmalıyım.* Aynı konu hakkında kısır döngüye girmişçesine yirmi dakika boyunca aralıksız konuşabilecekken, Lucy araya girip beklenmedik bir şekilde, “Fiona, sen akıllı, yetenekli bir insansın ve dünya senin başarmanı istiyor,” diyerek onu teşvik etmişti.

Fiona şaşkınlıkla, “Sen âşık falan mı oldun?” diye sormuştu.

“Bu da nereden çıktı?” demişti Lucy.

“Daha önce, hiç, yani şey, bu kadar *nazik* olmadın.”

“Acımasız olduğumu mu söylüyorsun?”

“Hayır, söylemek istediğim senin...” Babasının *Yankee* tabiri dilinin ucuna gelmiş ama “açık sözlü” ifadesiyle yetinmişti.

“Ah.” Anlık bir duraksamanın ardından Lucy, “Âşık olmuştum olabilirim, birazcık,” demişti. “Tanıdığım biri gibi yaltaklanmıyorum.”

“Ben hiçbir zaman *yaltaklanmadım.*”

“Bunu *Fiona Doyle’un Yalanları* listeme ekleyeceğim. *Hiçbiri hazır değil*’in altına.” Lucy son kısmı Fiona’nın duyduğu en kötü genizden konuşma taklidiyle eklemişti.

Fiona gözlerini devirmiş ama gülmüştü. “Bence sen âşık-mışsın gibi davranmaya dön.”

“Belki önerim. Ve sen de o lanet olası şarkıyı söyle artık!”

Bu konuşmadan üç gün sonra Fiona kendini zorlayarak Jackson’ı aradı.

“Otherlands’de açık mikrofon gecesinde çalmayı planlıyorum,” dedi.

“Harika,” dedi Jackson. “Ne zaman?”

“15 Haziran.”

“Eve döneceğim gün.”

“Biliyorum. Senin de geleceğini umuyordum.”

Jackson’ın dinleyicilerin arasında olmasının otoyolda hemen arkasında bir polisle araba kullanmaktan farksız olacağının farkındaydı. Orada olduğunu bilmek, Fiona’yı firar etmekten alıkoyacaktı.

Jackson uzun bir duraksamanın ardından cevap verdi. Fiona’nın onu unutmuş ve yeni bir aşka yelken açmış olabileceği paniğine kapılacağı kadar uzun bir duraksamaydı. Fakat sonra Jackson sesine yansıyan muzip bir gülüşle, “Sabırsızlanıyorum,” dedi. “İkinci sefer olacak.”

Annesi hâlâ seksenlerden kalma giysi yığınının yanında duruyordu. “Baban ve ben de gelebilir miyiz?” diye sordu. “Kafeye, seni dinlemeye?”

İnsanın annesine, *hayatta olmaz*, demesinin en kibar yolu neydi acaba? “Çıkacağımdan emin değilim.”

Annesi yatağının yanına yaklaştı ve davet bekler gibi önce Fiona’nın yanındaki boşluğa, sonra Fiona’ya baktı. Fiona omuz silkince oturdu. “O zaman biz de sadece kahve içeriz. Zaten ikinci evine bir göz atmamın zamanı gelmişti.”

“Öyle etkileyici bir yer değil.”

“Arada sırada farklı şeyler yapmayı severim.”

Fiona homurdandı. “Hadi ama anne. Ben çalmaya çalışacağım, sen masaları ovacaksın.”

“Ovacağımı hiç sanmıyorum.” Annesi ona yan yan baktı. “Biliyor musun, benim sandığın gibi bir planım yok. Her şeyi iyileştirmek gibi.”

“Bana kesinlikle öyle geliyor,” diye mırıldandı Fiona.

“Ben sadece daha iyi olsun istiyordum,” dedi annesi başını iki yana sallayarak.

“Ne daha iyi olsun?”

“Kaza. Hayatın. Kolaylaşsın istedim.”

“Bana pembeler giydirerek mi?”

“Sen böyle söyleyince kulağa saçma geliyor.” Annesi yatak örtüsüyle oynamaya başladı. “Biliyor musun, nasıl olup da hiç yakınmadığını asla anlayamadım. Yanık izlerinden.”

Fiona elinde olmadan güldü. “Yakınmadım mı sence?”

“Tam olarak değil. Senin yerinde olsam benim yapacağım gibi değil.” Tekrar duvara bakarak derin bir nefes aldı. “Baban ve ben, evlenir evlenmez ikinizi dünyaya getirdik. Çok gençtim. Kafamda hayatlarımızın nasıl olacağına dair bir resim vardı. Ama sonra o kazayı geçirdin ve her şey değişti. Senin belli bir hayatın olsun *istiyordum* ama kader... araya girdi işte. Ve hâlâ bunu aşabildiğimi sanmıyorum.”

Bir an sustu ama bakışları hâlâ karşısında bir yerdeydi. “O yanık izlerinden nefret ettim, Fiona,” dedi alçak sesle. “Onlardan da... kazadan da nefret ettim. Olması gerekenden daha zor bir hayat yaşadın.”

“Anne, o kadar kötü değil.”

“Haklısın, değil.” Annesi Fiona’nın elini okşadı ve gözlerine baktı. “Ben ne kadar zor olabileceği konusunda endişelenirken, sen her şeyin üstesinden geldin. O kazanın olmasından ne kadar nefret etsem de aslında biraz da şükrettim. Çünkü o kaza seni *sen* yaptı. Başka biri olmanı istemezdim.”

Fiona’nın içinden ağlamak geliyordu ama ağlamaktan artık bıkmıştı. “Pembeden nefret ediyorum,” dedi ağlamak yerine. “Ve fırfırlardan. Bu konuda anlaşılm diye söylüyorum.”

Annesi güldü. “Not edildi.” Başıyla hâlâ Fiona’nın kucağında duran gitarı işaret etti. “Şimdi, şu açık mikrofon gecesi konusunda...”

Fiona başparmağının tırnağını ısırды. “Aslında çok korkuyorum.”

“Neden?”

“Şarkılarımı insanlara söylemek beni çok korkutuyor. Yani *ciddi anlamda* korkutuyor. Bu gecenin bu korkumu aşmasına yardım edeceğini umuyorum.”

“Bence iyi bir plana benziyor.”

“Ama minik adımlar iyi olabilir.” Fiona gitarın tellerine dokundu. Sesi artık fısıltıya dönüşmüştü. “Bir şeyler dinlemek ister misin?”

Annesinin yüzüne güzel bir gülümseme yayıldı. “Gerçekten mi?”

Fiona bir Moleskine aldı. Sırtını karyolanın başucuna yaslayıp yüzü annesine dönük bir şekilde bağdaş kurdu. Defterin sayfalarını çevirdi. “Pekâlâ, geliyor. Sözler ve geçiş kısmı üstünde hâlâ çalışıyorum.”

Annesi gülümsedi ve yatağın ayakucunda rahat bir pozisyon aldı. Fiona’nın oyalanmasından hiç rahatsız görünmüyordu; saatine bakmadı, soru sormadı sadece duvarla ayakucunun köşesine yaslanıp bekledi.

Fiona gitarı elinden geldiğince akort ettikten sonra, “Başlıyorum,” dedi ve şarkısını söyledi.

*Baba, kardeş, arkadaş, anne / Çalıntı sözler ve çalıntı bir ten
Korku ve yüz ve suçluluk ve yer / Eğerler ve tesadüfler
Yapbozlar, parçalar / Hayırlar ve evetler
Kötü günler, izler / Defterler, gitarlar
Beni ben yapan her şey*

SENİ SEN YAPAN HER ŞEY

*Sen diyorsun ki kendin ol
Şarkı ol, iz ol
Seni sen yapan her şey ol
Çünkü bazı şeyler öyledir*

*Mecazlar, acılı kardeşler / Parmak uçlarından gelen şoklar
Kantolup, gülümseme ve umut/ Hiç ve alternatifler
Yapbozlar, parçalar / Hayırlar ve evetler
İyi günler, izleri / Senin olan, bizim olan
Seni sen yapan her şey*

*Ben diyorum ki kendi ol
İkizim ol, izimden kork
Seni sen yapan her şey ol
Çünkü bazı şeyler öyledir*

FI

Annesi kapıyı tıklattı ve Fi, “Gel,” diyemeden içeri girdi.

Yatağın üstüne birkaç alışveriş torbası bıraktı. “Elimden gelenin en iyisi. Temmuz ayında sıcak tutacak giysiler bulmak çok zor.”

Fi pencereden gökyüzünün masmavi, havanın kırk derece olduğu Memphis sabahına baktı. Bu havada polar giymek şöyle dursun, *uzun kollu* giymeyi bile hayal edemezdi. “İhtiyacım olacağını sanmıyorum, anne. Şikago’da da temmuz.”

“Orası on saat kuzeyde.”

Fi bunun *yaz mevsimiyle* nasıl olumsuz etkilediğinden emin değildi ama tartışmamaya karar verdi. Yatak odasında tam bir kaos hâkimdi: üç valiz, bir spor çantası, sopalarının olduğu çanta, içi malzeme dolu birkaç sandık, yurt odası için yatak malzemelerinin ve diğer ıvır zıvırların olduğu kutu, dizüstü bilgisayarının çantası. “Sence biraz abartmıyor muyuz?”

Annesi yatağın yanında durup eşyalara baktı. “Eh, hepsine ihtiyacın olacak.”

“Sadece eğitim kampına gidiyorum. Beni takıma alacaklarına söz vermediler.”

“Ama alırlarsa orada kalman gerekecek; yaz eğitimi ile yeni öğrenci oryantasyonu arasında sadece beş gün var.”

Fi hevesli yeni mezunlarla kaynaşma etkinliklerini düşünüp inledi. En azından Jackson da acısını paylaşmak için yanında olacaktı. İkisi de sadece bir sömestr geriden başlayacaklardı. Jackson sene içinde sadece birkaç ders almış ve kolayca geçmişti. Northwestern’daki dekan Fi’nin sadece ikinci dönem notlarını kabul etmeyi onaylamıştı, ki Fi bu kadarını bile beklemiyordu.

Her şey beklediğinden daha fazlaydı. E-postayı göndermesinin ardından cevap için Ryan’la iki haftalık bir sürenin makul olduğu konusunda görüş birliğine varmışlardı. Fi o zamana kadar bir cevap alamamış olursa NU’yla köprüünün resmen yandığı sonucuna varacaktı.

O e-postayı göndermesinden yarım saat sonra Fi *hayır* cevabının kaçınılmazlığını çoktan kabullenmişti. Cevap geldiğinde hâlâ bilgisayar başındaydı ve lisedeyken görüştüğü diğer ikinci lig takımlarını araştırıyordu.

Fi, senden haber aldığıma çok sevindim. Neden beni aramıyorsun? Candace Starnes.

Fi çığlık atmadan önce tam iki dakika boyunca e-postaya boş boş baktı. Babası bir cinayet kurbanı bulmayı bekler gibi ofisine dalınca Fi bilgisayar ekranını işaret etti. Babası onun omzunun üstünden e-postayı okudu ve o da heyecanla bağırdı.

Yeterince sakinleştiklerinde Fi, Starnes’i aradı. Babası paralel hattı açıp hiç konuşmadan onları dinledi. İlk başta Fi’nin sesi biraz titrek çıktı ama Starnes konuşkan bir kadındı. Fi derslerinden memnun muydu? Milton nasıldı, Starnes orayı çok iyi bilmiyordu. Ailesi nasıldı? Nasıl hissediyordu, kaybının acısı biraz hafiflemiş miydi?

Konuştukça Fi'nin sesi düzelmeye başladı. Bu nazik kadının –annesi ona bayılırdı– Northwestern Üniversitesi kadın lakros takımının koçu olduğunu neredeyse unuttu. Ta ki Candace Starnes konuyu açana kadar.

“Pekâlâ, Fi bana Milton'ın lakros takımından bahseder misin?”

“Şey, aslında onlar bir kulüpler ve...” Fi kendini *berbatlar* demekten son anda alıkoydu.

Ama Starnes bunu zaten biliyordu. “Senin seviyende de-ğiller, değil mi?”

“Hayır, efendim.”

“Antrenman yapıyor musun?”

“Denedim. Kendi başıma. Ama biraz formdan düştüm.”

“Bir kulüp takımından birinci lige geçmek için çok çalışman gerekecek.”

“Evet, efendim. Biliyorum. Ama yapabilirim.”

Starnes duraksadı. Fi ve babası birbirlerine gergin gözlerle baktılar. Fi tırnaklarını yemeye başlayınca babası yanına gelip elini ağzından çekti.

Fi'nin yüreğinin ağzında attığı, bitmek bilmeyen bir sürenin sonunda Starnes, “Bak ne diyeceğim, Fi,” dedi. “Temmuz'da bir antrenman kampımız var. Neden gelip takımla çalışmıyorsun? Nasıl gittiğine bakarız.”

“Nasıl gittiğine bakarız derken?”

“Yedek bir orta saha oyuncusuna ihtiyacım var. Şunu açıkça belirteyim, sana kesin bir yer sözü vermiyorum. Kampta her şey yolunda gitse ve okul seni almaya karar verse de başlamayacak ve para almayacaksın. Bu daha sonra bir seçenek olabilir ama arada halledilmesi gereken çok şey olacak.”

Fi uzun ve yavaşça derin nefes alıp babasına baktı. Babası başını onaylarcasına sallayınca, “Tamam. Bu adil,” dedi.

“İyi cevap. O zaman bana not dökümlerini gönder. Ben de sana kamp bilgilerini göndereceğim. Temmuzda görüşürüz.”

Böylece Fi şimdi antrenman kampına gitmek için toplanıyordu. Annesi çantalardan birine pembe –*pembe?*– bir *sweatshirt* tıktı. Fi bir anda karamsarlığa kapılarak yatağına çöktü. “Ya beni geri gönderirlerse?”

“Bir çaresine bakarız,” dedi annesi yanına oturarak. “Konuşabileceğin başka okullar da var.”

“Ben bunu istiyorum.”

“Biliyorum, tatlım.” Annesi elini Fi’nin sırtına koyup yavaşça okşadı. “Bence her şey yolunda gidecek. Kalacağına gerçekten inanıyorum.”

“Neden?”

“Anne içgüdücü.”

Fi ikna olmayarak başını iki yana salladı. “Hata yapamam. Başka şansım kalmadı.”

“Hayatta hata yapmadan ilerlemenin bir yolunu bulursan lütfen bana da anlat. İşime yarayabilir.”

Fi kendini tutamayıp gözlerini devirdi. “Ya, tabii.”

Annesi iç çekti. “Seni çok fazla zorladığımı düşündüğünü biliyorum. Ama... senin benim yaptığım hataları yapmanı istemedim, hepsi bu.”

“Ne hatası?”

“Hayatını enine boyuna düşünmemek. Plan yapmamak.”

“Neyin planını yapmadın ki?”

“Yirmi dört yaşında çocuk sahibi olmayı planlamıyordum,” dedi annesi. “Sadece *anne* olarak kalmayı planlamadım.”

Fi’nin ifadesi şaşkınlığını ele vermiş olmalıydı ki annesi hızla ekledi: “Mutlu olmadığımdan değil. Ya da değiştirmek istediğimden.”

“Ama istermişsin gibi geliyor.”

Annesi başını hayır der gibi salladı. “Hayır. Biliyorsun, Ryan’a hamile olduğumu öğrendiğimde bir iç mimarla çalışıyordum. Bu kadar erken aile kurmayı planlamamış olsak da çok mutlu olduk. Yine de yüksek lisansımı tamamlamak istiyordum. Babanla bunu Ryan bebekken de yapabileceğimizi düşündük. Programa başladığımda altı aylık hamileydim. Ama sonra o doğdu ve her şey değişti. Sürekli yorgundum ve istediğim gibi bir kreş bulamadım. Bu yüzden planlarımı bir süre ertelemeye karar verdim.” Omuz silktilti. “Hep yeni bir şey çıktı ve o *bir süre* hiç bitmedi.”

“Geri dönebilirdin,” dedi Fi. “Hâlâ dönebilirsin.”

“Biliyorum,” dedi annesi. “Belki dönerim.” Dirseğiyle Fi’yi dürttü. “Gördün mü bak, yolunu kaybeden tek sen değilsin.”

Fi yine de annesini yolunu kaybetmiş biri olarak düşünemiyordu. En azından kendisi gibi kaybetmiş. Annesi güzel bir şekilde *kaybetmişti*.

“Yine de korkuyorum,” diye itiraf etti Fi. “Zor olacak.”

“*Sen* zorluklardan hiçbir zaman korkmadın.”

Fi ona şüpheli bir bakış attı. “Son dört yılı korkmamdan yakınarak geçirdin.”

“Bazen zorluklardan kaçındığını belirtmiş olabilirim. Bir iki kez.” Annesi ona yandan hafifçe gülümsedi. “Ama sen aynı zamanda tanıdığım en dediğim dedik insansın. Tutkunu olduğun şeyler için gerekirse kanını dökersin.”

Fi kendini yerde kırık ayak bileğini tutarak akıcı bir şekilde küfrederken düşündü. İki yıl öncesinde kalan, o tek bir an hayatını değiştirmişti. O gün her şey kana bulanmıştı.

Şans verilse bile değiştirmezdi.

Bunun bedelini her şeyiyle ödemişti. Sevgi ve gözyaşlarıyla. Kanla. Bunu *şimdi hak etmişti*.

Annesine sokulup mırıldandı. “Haklısın.”

Fi koltuğunun altına sıkıştırdığı Panda'yla yatağına kıvrılmıştı. Bu gece kendi yatağında, kendi odasında son gecesi olacaktı. Önünde uzanan fazlasıyla belirsiz geleceği kavramakta güçlük çekiyordu. Bir ay sonra geri dönebilirdi ya da Noel'e kadar dönemeyebilirdi.

Kapı vurulunca ağzına kadar dolu çantalarına baktı ve annesinin henüz keşfedilmemiş bir yalıtım katmanına denk gelmediğini umdu. "Gel."

Kapı aralandı ve Trent başını uzattı. "Çıplak değilsin, değil mi?"

Fi hızla doğruldu. Ole Miss fiyaskosundan beri onu görmemişti. Fi ona birkaç mesaj çekmiş, birkaç gergin konuşma yapmışlardı. Starnes'dan haber alınca aradığı ilk kişi Trent olmuştu. Sesli mesaj bırakmış, Trent de akabinde onu aramıştı. Kibar ve cesaret vericiydi; tavrında alaycılıktan eser yoktu.

Fi'ye hiç doğru gelmemişti. Hiç.

"Hayır, tamamen giyiniğim," dedi.

"Kahretsin." Trent başını sallayarak içeri girdi. "Tutturamadım sanırım."

Şu andaki pasaklı haliyle bile –uzun lakros şortu, yıpranmış gri tişörtü ve kirli sakalıyla– üniversitenin Trent McKinnon'a yaradığına hiç şüphe yoktu. Onu dimdik tutan sıkı kasları güneş yanığı teniyle kaplıydı. Ama hepsini bir arada tutan başka bir şeydi, tarifi güç bir *Trent'likti*.

"Yarın büyük gün." Trent yanına oturdu ve başıyla çantalarını işaret etti. "Yeterince eşya aldın mı sence?"

Trent'e bakmak tuhaf gelmeye başladığı için Fi de çantalara baktı. Tuhaf gelmesinden *nefret ediyordu*. "Sanırım neyim var neyim yok topladım."

Trent onun üstünden uzanıp Panda'yı kucağından aldı. "Panda hariç."

"O çantaya sabah girecek. Gece boğulmasın."

Trent, Panda'yı elinde çevirerek hafifçe güldü. "Biraz yıprandı, değil mi?"

"Benimle yaşamak zor iş." Fi bu farkındalıkla Panda'ya hüznü gözlerle baktı. Zavalılık.

Trent tek kaşını kaldırarak ayıyı ona geri verdi. Bir kez daha çantaları işaret ederek, "Gören de dönmeyi planlamadığını sanır," dedi.

Fi onun bakışlarını yakaladı ama ifadesini anlamlandıramadı. "Kamptan sonra dönebilirim de. *Yaşayıp göreceğiz.*" Bu son kısmı, son birkaç haftadır durmadan aynı şeyi tekrarlayan Bruce Doyle'u taklit ederek söylemişti.

"Hayır. Kalacaksın." Trent başının yanına hafifçe vurdu. "İçimde öyle bir his var."

"Annem de öyle diyor."

"Akıllı kadın. Ve bir anneye göre korkutucu derecede güzel."

Fi onu ayağıyla itti. Trent ayağını yakalayıp onu geri itti. "Tanrım, çok yavaşsın. Kaplumbağa kadar yavaş."

Fi onu tekmelemeyi bir kez daha denedi. Trent tekmesinden ustalıkla kaçtı ve peşinden itiş kakış ve boğuk gülüşmeler başladı. Sonunda bu doğaçlama güreş müsabakasını nefes nefese, sırtüstü uzanarak tamamladılar. Fi'nin dağınık yatağından tavana baktılar.

"Artık kızgın değil misin?" diye sordu Fi, Trent'in nefes alıp verişini dinlerken.

Trent'in başını iki yana salladığını hissetti. "Fi-Fi'ye uzun süre kızgın kalamıyorum."

Fi yattığı yerde yüzünü ona çevirdi. Ona daha önce hiç bu açıdan baktığını, açık mavi gözlerine serpiştirilmiş minik yeşil

benekleri gördüğünü hatırlamıyordu. “Bana böyle hitap eden tek kişi sensin.”

“Kasten yapıyorum.” Trent de başını çevirdi. “Senden sadece bana ait olan minicik bir şey.”

Fi yavaşça gözlerini kırıştırdı. “Senin sadece bana ait olan bir parçan var mı?”

“Kesinlikle.”

Bir süre birbirlerine baktılar. Fi hissettiği bütün çelişkileri nasıl dile getireceğini –açıklayacağını– bilemiyordu. En yakın arkadaşının yanında yatıyordu ve aklından bir en yakın arkadaş için fazlasıyla uygunsuz düşünceler geçiyordu. Ama kafasının içinde Jackson’ın sözleri yankılanıyordu. *Bulaşma. En yakın arkadaşını kaybetmek berbat bir şeydir.* Fi bu öğüt yüzünden ondan biraz nefret etmişti.

“Trent...” diye söze girdi.

Trent yan dönüp başını eline dayadı. Alçak ve boğuk bir sesle onu susturdu. Hiç tarzı olmayan bir ciddiyetle konuştu: “Osuruk şakalarını aşma nedenimin sen olduğunu söylediğim zamanı hatırlıyor musun?”

Fi bu beklenmedik konu değişikliği karşısında başını onaylarcasına salladı.

Trent gözlerini kapadı ve bir süre alnını ovdu. Sonunda gözlerini açıp ona odaklandı. “Biliyor musun, bazen geçmişten acayip *korkuyorum*. En ufak bir şeyin, geldiğim noktayı nasıl değiştirebileceğini düşününce. Mesela ya Ryan başka bir takıma alınsaydı ya da annen seni baleye yazdırsaydı ve sen antrenmanlara gelmeseydin? Ya annemler başka bir ev alsalardı? Başka bir eve bakıyorlardı, biliyorsun, üç blok doğudaki bir eve. Başka bir okula gider, başka bir takımda oynardım.”

“Bir sürü farklı nedenden bu hayat hiç gerçekleşmeyebilirdi.” Trent’in bakışları keskinleşti. Tamamen yan yatacak şekilde döndü.

Sesini alçaltarak –aralarında sadece birkaç santim vardı– devam etti. “Sizin arka bahçede o sopayı alıp beni öldürmeye çalışmasaydın, en iyi arkadaşım olmasaydın, *sen olmadan ben* olmak için kendi başıma kalsaydım... Tanrım, Fi, ne olacağıma dair en ufak bir fikrim yok. Hepsinin *olmasına* ve şu anda burada olmamıza rağmen, her şey ne kadar kırılgan değil mi? Düşündükçe ödüm patlıyor.”

Trent’in eli Fi’nin yanağına uzandı. Bir parmağı önce çenesinde, sonra elmacıkkemiğinde, son olarak da alnında dolaştı. Bir süre sonra gözlerini gözlerine çevirdi. “Bu da beni korkutuyor. Senin gitmen.”

Parmaklarının altında Fi, tüm sinir uçları ayağa kalkmış gibi her şeyi hissediyordu. Kasları kırılıp paramparça olacak kadar gerilmişti.

Bunu yapmasını istedi. Sonra istemedi. Bir süredir yürüdükleri bu yolu yok saymak, her şeyden bihaber kalmak, Northwestern seçimini kolaylaştırabilirdi. Tereddüde düşmeden ve arkasında keşkeler bırakmadan hayalinin peşine düşebilirdi.

Trent aklından geçenleri okur gibi hüznle başını salladı. “Sana kal demiyorum. Kalmanı *istemiyorum*. Bunu yapmalısın. Zaten hayatının akışını bana uyacak şekilde değiştirmeye zorlayamam. Ama en azından sana anlatabilir ve anladığından, gerçekten anladığından emin olabilirim. Beni. Ve senin hakkında hissettiklerimi.”

Fi de onun gibi yan dönünce yüzleri aynı hizaya geldi. Fi elini kaldırıp parmağını az önce onun yaptığı gibi Trent’in çenesinin üstünden kaydırdı. Dokunuşu altında Trent’in gözkapakları titreşti. “Benim hakkımda ne hissediyorsun?” diye fısıldadı.

“Tarif ettiğim kız vardı ya? Tipim olan?” Trent gözlerini açıp gülümsedi. “Seni tarif ediyordum. O kız sensin.”

Trent'in, askılı bluzunun altından kalp atışlarını duyup duyamadığını merak etti. Her parçası onu öpmek, bir yere çıkması da çıkmaması da mümkün olan o kapıyı açıp geçmek isterken neden karşı koyduğundan emin değildi.

“Sen benim en iyi arkadaşısın,” dedi.

Trent ona yaklaştı –daha da yaklaştı–, ta ki göğsü Fi'yi tekrar sırtüstü düşmeye zorlayana kadar. Dirseklerinden destek alıp Fi'nin üstünde durdu. “Sanırım rolümün kapsamını genişletmenin zamanı geldi.”

Sonra aralarında kalan kısacık mesafeyi kapayıp onu öptü.

Fi de kollarını boynuna sarıp öpüşüne karşılık verdi.

FIONA

Fiona barda ayakta duruyor, salonun diğer ucundaki anne-babasına doğru bakıyordu. Ayakaltından uzak bir masada yan yana oturuyorlardı; babası kolunu annesinin omzuna atmıştı. Etraflarını saran dövmeli ve pirsingli insanların arasında şaşırtıcı derecede rahat görünüyorlardı.

“Dünyam tersine döndü,” diye mırıldandı Fiona.

Yanında duran Ryan başını onaylarcasına sallayarak güldü. “Herkes gelmeden söylemek istediğim bir şey var.”

“Tamam,” dedi Fiona kahvesini biraz fazla hızlı yutarak.

“Ameliyattan önce kafayı yiyip kafeden eve yürüdüğün günü hatırlıyor musun? Sana hikâyende kaybolduğumu hissettiğimi söylediğim günü?”

Fiona saatindeki tarih bölmesine bakmamak için kendini zor tuttu. Temmuz ortasıydı! Bu konuşmayı yapmalarına daha yedi ay vardı. Temkinli bir şekilde başını salladı.

“Doğru açıkladığımı sanmıyorum. Daha çok... Hikâyenden kendimi *sorumlu* hissediyordum.”

“Sorumlu mu?”

“O gün var ya? Hayvanat bahçesi. Yüzün... benim suçumdu.”

“Ne?”

“Hatırlamadığınızı biliyorum. Ama *ben* hatırlıyorum. Büfeye gitmek benim fikrimdi. Deli gibi oradan oraya koşuyorduk. Sonra birbirimize çarptık –Tanrım, en korkunç kısmı bu– ve seni ittim. Kendimden uzağa, patlamış mısır arabasına *doğru*. Sen yağın içine düşerken ben de popomun üstüne düştüm.

“Ryan, hayır...”

Ryan elini kaldırdı. “Uzunca bir süre yanan yerlerini... ben yakmışım gibi hissettim.”

Önce annesi, şimdi Ryan. Fiona ailede bu kadar çok suçluluk duygusunun barındığının farkında değildi.

“Ama seni sen yapan ben değilim, Ona,” dedi Ryan. “Bunca zaman, beni sen yapan sensin. Senin sayende daha iyiyim. Ve oraya çıkıp paylaşmak istediğin her neyin varsa, buradaki herkesi biraz da olsa iyileştirecek.”

Fiona’nın içinden iltifatlara itiraz ederek onları savuşturmak geliyordu. Ama dürüst olması gerekirse, içinden gelenlerden *bıkmıştı*. “Ryan, senin hatan değildi. *Kimsenin* hatası değildi. Bazı şeylerin öyle olması gerekir.”

Ryan başını onaylarcasına sallayarak derin bir nefes bıraktı. Tatmin olmuş gibiydi. Hafıflemiş gibi. Bu gereksiz yükü taşıması ne büyük bir delilikti.

Gwen arka kapıdan girip yanlarına geldi. Kollarını Ryan’ın arkasından beline sardı ve parmak uçlarında yükselip boynunu öptü. Fiona’ya bakarak, “David dışarıda,” dedi.

Kapı bir kez daha açıldı.

Anında göz göze geldiler. İkisinin de diğerini görmezden gelemeyeceği kadar bariz bir şekilde. Fiona, David’in omuzlarının

kendini bir tür savaşa hazırlar gibi kalkıp inmesini seyretti. David tezgâhın önünde duran Fiona, Gwen ve Ryan'a doğru yürüdü.

"Çalacağını duydum," dedi.

Fiona şakaklarını sertçe ovmamak için kendini zor tutuyordu. Annesi ve babasının kafeye gelmeleri; kardeşinin itirafları, eski erkek arkadaşı, birazdan sahneye çıkacak olması... hepsi birden çok fazlaydı.

Şakaklarını ovmamak için karatahtaya karalanmış, adının en son sırada olduğu listeyi işaret etti. "Acil durum larenjitine yakalanmamayı umuyorum."

David gülümsedi. "Bir şey ister misin?"

Fiona başını iki yana salladı. Ilık kahvesini tezgâhın üstünden alıp kalanını içti ve yenilenmesi için uzattı. Gwen ve Ryan masa bulacaklarını söyleyip Fiona ve David'i beceriksiz bir kısmen-sohbetle baş başa bıraktılar. Fiona ve David içeceklerini beklerken finallerden, yaz boyu yaptıklarından ve bir sonraki yıl için planlarından bahsettiler. Fiona kahve bahanesi aradan çıkınca ne yapacaklarını bilmiyordu.

Tezgâhın arkasındaki adam adını seslendi. Fiona fincanını alıp döndüğünde az kalsın elinden düşürecekti.

Tanrı aşkına, bu akşamın daha da tuhaflaşması mümkün müydü acaba?

Kapının iç tarafında duran Jackson King gözleriyle kalabalığı tarıyordu. Fiona'nın onu son görüşünün üzerinden sadece bir buçuk ay geçmişti ama yine de Jackson farklı görünüyordu; duruşu dikleşmiş, özgüveni yerine gelmiş gibi. Her zamanki yumuşak ve yıpranmış kot pantolonunu ve lacivert düz bir tişört giymişti. Esmer teni, siyah saçları ve yeşil gözleri yerli yerindeydi.

İçeride dolaşan gözleri sonunda Fiona'yı buldu. Gülümseyerek –sırıtarak– Fiona'ya doğru yürüdü. Belli belirsiz bir kantalu

kokusuyla yanında durdu ve “İkinci sefer için fazla göz önündeyiz sanki, ne dersin?” dedi.

David olduğu yerde döndü. Jackson’la eşit derecede şaşkın, öfkeli ve huzursuz bir şekilde bakiştılar. Fiona, Caroline Doyle’a özgü, herkesin birbirini tanıdığından emin olma dürtüsüne karşı koydu: *David, Jackson’ı hatırlıyor musun? Bizi ortak salonda el ele bulmuştun. Ve Jackson, tanıştırayım, ikimiz uygunsuz bir şekilde flörtleşirken aslında David’le çıkıyordum.*

Fiona, Jackson’ı kucaklayıp elinden tutmayı ve kokusunu içine çekmeyi her şeyden çok istiyordu. Kendisini bunu yapmaya biraz olsun yaklaştıracak her şeye hazırdı. Ama David yanına oturur oturmaz henüz birbirlerine söylemedikleri her şey genç kadının etrafını bir buhar bulutu gibi sarıverdi; maddi olarak belirmese de o anda varlığını hissettiren bir şeydi. Bir anda o kadar gerçek geldi ki Fiona bunaltıcı bir bulut gibi peşi sıra sahneye çıkmasından endişe duydu.

“Şey, Jackson, seninle daha sonra konuşsak olur mu?”

Jackson’ın gözleri David’den Fiona’ya çevrildi. Başını evet dercesine yavaşça salladıktan sonra uzaklaştı.

Fiona arkasından gitmek için kapıldığı ilkel dürtüsüne karşı koyup kendisini şüpheyle süzen David’e döndü. Ne yapacağı konusunda hiçbir fikri yoktu. Fakat bu konuşmayı ne kadar yapmak istemese de David’e borçluydu.

David boğazını temizledi. “Yani siz ikiniz...”

Fiona dudağını ısırarak omuz silkti. “Emin değilim.”

“Peki ya okulda?”

“Okulda bir şey olmadı.” Fiona şiddetle durumu açıklama ihtiyacı duyuyordu. Bu onu *korkunç* göstermeyen tek olaydı. “Hiçbir şey olmadı. Şu ana kadar sadece, ee, konuştuk.”

“Tabii. Konuşma kısmını gözlerimle gördüm.”

Tamam, belki biraz korkunçtu. “David, çok üzgünüm.”

David fincanından bir yudum alırken ona baktı. “Evet, biliyorum.”

Fiona şimdi ne yapması gerektiğinden emin değildi. David’in *daha fazlasını* istediğini biliyordu ama çıktıkları iki sene boyunca ona bunu verememişti. Açık mikrofon gecesinin başlamasına beş dakika kalmışken de bunu kesinlikle yapamazdı.

David gitarını işaret etti. “Akort etmek falan gerekmiyor mu?”

Fiona minnettar, rahat bir nefes alarak başını evet anlamında salladı. Omzunun üstünden Ryan ve Gwen’in masasını işaret etti. “Oturmalıyım.”

Anlık bir duraksamanın ardından tuhaf bir şekilde kucaklaştılar. David fincanını aldı ve kafenin diğer köşesindeki bir masayı yöneldi. Fiona kendini Ryan’ın yanındaki sandalyeye bıraktı. “Acı verici görünüyordu,” dedi Ryan.

Fiona inleyerek başını masaya yaslariken bir Otherlands çalışanı açık mikrofon köşesine gitti, parmağını mikrofonu birkaç kez vurduktan sonra izleyicilere nazik olmalarını hatırlatıp sahne alacak olanlara sekiz dakika süreleri olduğunu söyledi.

Fiona kafasını ancak armonika çalarak clog dansı⁶ yapmaya çalışan ikinci kişi sahne alınca kaldırdı. *En azından çıta çok yükselmiyor.*

Kafe çalışanının, “Pekâlâ, bakalım sırada kim var... Fiona Doyle,” diye ilan etmesi Fiona’nın beklediğinden çok çabuk oldu.

Fiona derin bir nefes alarak ayağa kalktığı anda Ryan ona gitarını uzattı. Fiona gitarını gergin bir gülümsemeyle alıp kafenin ön tarafına yürüdü. Ryan ve Gwen tezahürat yaparken birkaç yabancı kibarca alkışladı.

6 Ayakkabının topuğu, burnu ya da her ikisi birden yere vurularak ve ses çıkması sağlanarak yapılan, step dansına benzeyen bir dans türü. (ç.n.)

Masalarının önünden geçerken anne ve babasına gülümsedi. Gözleriyle kalabalığı taradı ve dirseğini tezgâha dayayıp bara yaslanmış olan Jackson'ı gördü. Uzaktan yüz ifadesini okuyamıyordu.

Tabureye oturunca gitarını bir kez daha akort etti. Gereğinden fazla oyalandı ama kasten ağır tuttuğu hızında en ufak bir değişiklik olursa çılgınlık atarak kapıya koşabilirmiş gibi hissediyordu.

Sahnenin görüş açısı beklediğinden farklıydı. Kendini sandalyelerdeki insanlardan çok daha yukarıda hissetmedi. Bitkiler tamamen görülmesini engelleyen perdeleri andırıyordu. "Teşekkürler," dedi mikrofonu ayarlarken. "Kendi yazdığım bir şarkıyı söyleyeceğim."

Gözlerini kapayıp telleri parmaklarında hissederek başladı. Sesine ve sözlere odaklandı; amfinin onları nasıl şişirdiğini duyabiliyordu.

*Beni ters yüz etsen / Çarpan bir kalp görürsün
Beni tepetaklak edersen / Ağrıyan başımı*

Kalın çıkan sesi odanın diğer tarafındaki beton duvarlardan sekene kadar ilerledi. Şarkı çıktığı yolculuktan biraz daha yumuşayarak dönüyordu.

*Ama sağ tarafımı çevirsen yukarı
O zaman görürsün*

Fiona gözlerini açınca dinleyiciler birey olmaktan çıkıp şarkısının bir arada tuttuğu tekil, organik bir kütleye dönüşmüş gibi geldi.

*Fermuarımı aç / Aç iliklerimi
Açığa çıkar beni / Gör içimi*

Fiona başını öne düşürüp gitarına odaklandı. Sağ elinin parmakları melodiyi seçip telleri tıngırdatırken, sol elinin parmakları perdelerin üstünde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. Fiona –bir anda– eklediği beklenmedik ton değişikliğinin yarattığı bütünlüğe gülümsedi.

*Gözlerimi kör ediyor / Beni yakıyorsun
Beni baştan çıkarıyor / Kendine bağlıyorsun*

Loş ı ışık uzağı görmesini güçleştiriyordu. Jackson'ın durduğunu varsaydığı yere bakarak son dizeyi söyledi.

*Beni ters yüz ettin / Kalbim güçbela çarpıyor
Beni tepetaklak ettin / Başım gerçekten ağrıyor
Bir de sağ tarafımı çevirsen yukarı
Lütfen, lütfen yukarı çevir sağ tarafımı*

Fiona son notayı da vurdu ve kendine bir anlığına onunla birlikte dalıp gitme izni verdi. Tellerin son titreşimi de tamamen durunca kimsenin alkışlamadığını fark etti. Boğazını temizledi ve ikinci şarkısını çalmak ile kalkıp gitmek arasında kararsız kalarak taburenin üstünde kıpırdandı.

Başlatan Ryan oldu; Fiona onun ıslığı nı nerede olsa tanırdı. Başka kimsenin alkışlamamasına aldırmandan güldü. Başarmıştı. Onların –sadece yabancıların değil, belki daha da önemlisi, onu tanıyanların– karşısına çıkmış ve kendini vermişti. Her şeyini ortaya dökmüştü; ödöl ya da övgü almak için değil, sadece bunu yapması gerektiği için.

Fiona buydu işte.

Herkes alkışlamaya başladığında –hatta yerlerinden kalkıp ıslık çaldıklarında– beklenmedik oldu.

Fiona üç şarkı daha çaldı. Sonuncusunu planlamamıştı ama üçüncü şarkıdan sonra tabureden kalkınca kalabalık kaşlarını çattı. Utanarak son selamını verirken, “Cidden, elimde başka bir şey yok,” dedi.

Sahne alacak başka kimse kalmadığı için ışıklar yandı ve Fiona, Ryan ile Gwen’in masasına dönerken gözleri kalabalığın arasında Jackson’ı aradı ama bulamadı. Ryan sırtarak telefonunu kaldırdı. “Lucy de hoparlördeydi.”

Fiona telefonu aldı. “Hey.”

Lucy’nin sesi her zamankinden daha sakindi. “Gerçekten çok güzeldi.”

Fiona gülümsedi. “Sağ ol.”

“Gelemediğim için özür dilerim.”

“Sorun değil. Başka fırsatların olacak.”

Her zamanki Lucy bir anda geri döndü. “Olmasın da göreyim.” Duraksadı. “O da orada mı?”

Fiona omzunun üstünden arkaya baktı ve kaşlarını çatarak bir kez daha boş tezgâha baktı. “Şey, buradaydı.”

“O zaman ne diye benimle konuşuyorsun? Git nerede olduğunu bul!”

En yakın arkadaşı bu sözlerin ardından telefonu kapadı. Fiona gözlerini kısarak kafeye bir kez daha bakındı ama onu hiçbir yerde göremedi. İç çekerek sandalyesine çöktü. Gwen arka avluya açılan kapıyı işaret etti. “Dışarıda.”

Fiona başını o kadar hızlı çevirdi ki boynu çıtladı. “Gerçekten mi?”

Gwen gülümseyerek başını onaylarcasına salladı.

Fiona dükkânda kapıya doğru yürüdü. Hiç tanımadığı insanlar sırtını sıvazlayarak, “İyi iş çıkardın,” ya da “Sahnen müthişti,” gibi şeyler söyledi. Fiona, Jackson’ı arıyor olmasaydı muhtemelen bu sözler karşısında utançtan yerin dibine girerdi.

Jackson her an yıkılacakmış gibi duran arka verandada tek başına oturmuş, aradığı cevaplar orada saklıymış gibi otoparka bakıyordu. Fiona’nın arkasından kapı çarpınca Jackson başını çevirdi ve Fiona’nın verandada yürüyüp basamaklarda yanına oturmasını izledi.

“Suyun dibine gömülüp nefes almak için yüzeye çıkmış gibiydin ama nefes almak yerine şarkı söyledin.”

Fiona parmaklarıyla oynadı. “Bu iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi?”

“İyi. Çok iyi.”

Bir süre hiç konuşmadan otoparka baktılar. Peş peşe çıkan birkaç arabanın nahoş far ışıkları ikisini geçici bir aydınlığa boğdu.

“Sözler...” Jackson devamını getiremeyerek derin bir nefes aldı. “Onunla mı ilgiliydi?”

Fiona bu soru karşısında şaşkınlıkla bir nefes aldı. “David mi?”

“Evet.”

Fiona bir bacağına altına alıp ona döndü. “Hayır. Onunla ilgili değiller.”

Jackson oturuşunu bozmadan sadece yüzünü ona çevirdi. “Kim o zaman?”

“Sen, sersem.”

Bunu yüksek sesle dile getirmenin verdiği rahatlama Fiona’yı şaşırttı. Aylarca Jackson’la yan yana durup yollarını tıkayan kapalı bir ahşap kapıya bakıyorlarmış gibi hissetmişti. İkisi de zaman zaman kapıya dokunsa da tokmağı çevirip kapıyı *iten* olmamıştı. Aklındaki ve kalbindeki bu gerçeği nihayet dile getirmek, eşiğin

ötesinden esen serin hava etkisi yaratmıştı. Eşikten geçmek fena halde cazip görünüyordu.

Jackson'ın yüzü, yavaşça yayılan gülümsemeyle şekil değiştirdi. Gözleri içeriden aydınlanmıştı sanki. "Seni kör mü ediyorum?"

Fiona yüzünün sağ tarafının kızardığını hissetti. Dudağını ısırarak omuz silkti.

Onun mahcubiyeti karşısında yılmayan Jackson başını ona iyice yaklaştırdı. "Ve seni yakıyor muyum?"

Fiona güldü. "İşte bu kesin."

Jackson elini onun çenesine koydu. "Seni baştan mı çıkarıyorum?"

Fiona'nın kalbi tüm bedeninde atıyordu sanki. Başını evet der gibi salladı.

Uzun boylu, esmer ve muzip gülüşlü Jackson ağzını bir kez daha açtı. Fiona onu hem susturmak hem *hissetmek* için parmaklarını dudaklarına koydu. "Bağlamakla ilgili imalı bir yorum yok."

Jackson onun parmaklarının altında gülerken içinden bir sıcaklık aktığını hissetti. "Sanırım söyleyeceklerim bu kadardı."

Fiona'nın ellerini ellerinin arasına alıp onu usulca geriye, Fiona'nın sırtı ahşap verandaya değene kadar yatırdı. Üzerine eğilen vücuduyla Fiona'nın yıldızları görmesini engelledi.

Sıcak yaz göğünün altında öpüştüler.

TEŞEKKÜR

Yazarların teşekkürler yazılarını her zaman okurdum ama kendimkini yazmam gerekene dek ne kadar zor olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bana destek olan ve bu kitapta emeği geçmiş bir sürü kişi var. Kısa ve öz cümleler yeterli gelmiyor ancak herkese kurabiye gönderemeyeceğim için bununla idare etmek zorundayım.

Öncelikle sana teşekkür etmek istiyorum sevgili okurum. Paranı ve vaktini harcayabileceğin bir sürü başka şey varken beni seçtiğin için minnettarım. Hazır dikkatini çekmişken, Fiona'nın hikâyesinin kurgu olduğunu belirtmeliyim. Yanıklar ve nakiller hakkında araştırma yaparken ayrıntılarda serbest yazım tekniği uyguladım. Bildiğim kadarıyla hiçbir ameliyat öylesine belirgin bir yara izini tamamen silemiyor. Tıbbın hayal gücüne yetişeceği günü iple çekiyorum.

Jill Davis, bu kitabı en az benim kadar sevdiğin ve onu daha iyi hale getirdiğin için teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler. Başından beri elimi tuttun ve bu süreci başka biriyle geçirdiğimi hayal bile edemiyorum. Senin sayende daha iyi bir yazarım.

Steven Chudney, bana bir şans verdin ve o günden beri de hayatımdasın. Hayatımı ne kadar değiştirdiğini kelimelere dökemem.

HarperCollins ve Katherine Tegen Books'taki herkese teşekkür etmek istiyorum, özellikle de Katherine Tegen; Laurel Symonds;

redaktörlerim Veronica Ambrose ve Alexei Esikoff; sanatçı ve tasarımcılarım Erin Fitzsimmons (güzel kapağımdaki görseli tasarladı), Barb Fitzsimmons ve Amy Ryan; pazarlama ve reklam guruları Alana Whitman, Lauren Flower ve Rosanne Romanello; Epic Reads ekibinden Margot Wood ve Aubrey Parks-Fried ve *Seni Sen Yapan Her Şey*'in raflarda yerini almasına yardım eden diğer herkes.

Zor zamanları atlatmama yardımcı olan tüm yazarlara teşekkürler. Ashley Elston, başından beri çok önemli bir eleştirmenim oldun. Katherine Brauer, Crits for Water yorumun ihtiyacım olan son itişti. Genetta Adair ve Megan Basham, haftalık yürüyüşlerimiz aklıma mukayyet olmamı sağladı.

Bu ilk roman deneyiminin daha az boğucu olmasını sağlayan 2015 mezunlarına ve Korkusuz On Beşler'e ve SCBWI Mid-South ile Memphis SCBWI grubuna teşekkürler.

Bu kitabın büyük kısmının yazıldığı Otherlands çalışanlarına –ve diğer kahve bağımlılarına– teşekkürler. Orası gerçek bir yer ve ikinci el sandalyeleri ve diğer tüm özellikleriyle tıpkı tasvir ettiğim gibi. Yolunuz Memphis'e düşerse orada bir kahve için ve belki bir kitap yazın.

Danışmanlarım haline gelen arkadaşlarıma ve aileme minnettarım: Ole Miss'le ilgili şeylerin doğruluğunu kontrol eden Anne Andrews; beni bir hastalıktan vazgeçirip diğerine ikna eden Dr. David Laird; plastik cerrahi ve organ nakli hakkındaki tüm sorularımı yanıtlayan kayınpederim Dr. Yong Hae Lee. Ve önceki hikâyelerimi okuyan herkese –Melissa McStay, Anita Arbalaez, Lori McStay ve Robbie Weinberg– bana gülmedikleri için teşekkürler. En azından yüzüme karşı gülmedikleri için.

Aileme, özellikle de annemle babama beni her zaman destekledikleri için teşekkürler; Melissa ve Jared; GoStay klanı ve tüm Lee ve Williamson'lar.

Ve şimdi de en büyük teşekkürü hak edenler (hatta belki kuarabiye –yemek istemeyecekleri organik olanlardan olsa da– alabi-

lecek olanlar): yazdığım her şeyi gerçek bir hevesle okuyan Claire; sıkıştığım da bana fikir veren Samantha ve “Tasalanmak kelimesini hiç kullanıyor musun?” gibi mesajlarıma tahammül ettiği için Madeleine. Kobay farelerim olduğunuz, bu yolculuğu desteklediğiniz ve kitapları benim kadar çok sevdiğiniz için teşekkürler. Karşılığında size hayatınız boyunca yetecek kadar sahte Oreos alacağıma söz veriyorum. Hatta bir gün o gemi yolculuğuna da çıkacağız.

Ve Sam. Aldığım her çılgın, rasgele kararda beni destekledin. Beni ben yapan her şeyin arasında en iyi kısım sensin. Teşekkür ederim. Seni seviyorum.